

Depremle ortaya saçılan devlet gerçeği...

Wan'da meydana gelen 7.2 büyüklüğündeki deprem yüzlerce insanı enkaz altında bıraktırken, devletin gerçekliğini ve ırkçı yönünü açığa çıkardı. Çar-

pık kentleşme, yetersiz altyapı, denetimsiz ve depreme dayanıksız yapılaşmanın sorumlusu olan devlet gerçeği '99 Marmara ve Sakarya depreminden

de biliniyordu ama bu kez askeri, polisi, medyası ve sivil güçleriyle birlikte faşist yüzü de gözler önüne serildi. Neyse ki başta Kürt halkı olmak üzere insanlığını yitirmemiş halk kitleleri Wan halkının yanında yer alarak umudu besledi.

Sayfa 32

Özgür gelecek

Sayı: 19 Yaygın süresi

2-15 Kasım 2011

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

www.ozgurgelecek.net

Geleceğimizin zehiri Şovenizme geçit verme

Önce HPG'nin Çukurca saldırısı, ardından Van'da yaşanan deprem... Türk egemenleri şovenizm zehirini tüm topluma bulaştırmak için bu iki süreci de en çirkin şekillerde kullandı ve Kürt halkına yönelik saldırıların bir parçası haline getirdi.

Bu elbette yeni bir yöntem değildi, ama özellikle depremin ardından yaralarını sarmaya çalışan halka, Türk bayrağı, taş ve bikini gönderilmesini sağlayacak bir seviyeye ulaştırması öncellerini bile kaskandıracak nitelikte olsa gerek.

Kürt, Türk, Ermeni, Laz vd. çeşitli milliyetlerden halkın birliği ve ortak mücadelesi geleceğimizin güvencesidir. Şovenizm ise bugünümüzü ve geleceğimizi tehdit eden, kapanması zor yaralar açan zehirdir. Şovenizme karşı durmak geleceğimize de sahip çıkmaktır.

*Kaybettiğimiz sesimizi bulmak ve yükseltmek,
kendimize yabancılığımızı aşmak için;
YDG 4. GENÇ KADIN BULUŞMASI*

Yeni Demokrat Gençlik, 4. Genç Kadın Buluşmasını 29-30 Ekim günlerinde Ankara'da gerçekleştirdi.

İlk üç kadın buluşmasında kadın sorununu genel hatları ile ele alan

YDG, bu buluşmada kadın çalışmasının gençlik cephesinden somut adımlarını atabilmek adına "nasıl bir öğrenci kadın çalışması" sorusuna yoğunlaştı.

Sayfa 14

gündemler

Libya'nın eski lideri yılların diktatörü Kaddafi, linç ve işkence edilerek emperyalistlerin işgali sonrası öldürüldü. Şimdi Libya'da ne olacak? Libya halkı özgürlüğüne kavuşacak mı? Bütün bu sorulara olumlu yanıt vermek zor.

Sayfa 23

Nepal Birleşik Komünist Parti (Maoist) Daimi Komite Üyesi Dev Gurung ile 11 Ekim 2011 tarihinde yapılan söyleşi, Nepal'deki Maoist güçler içinde yaşanan iki çizgi mücadelesini görmek açısından önemli. Söyleşiyi belli bölümlerini kısaltarak yayımlıyoruz. Sayfa 24-25

Özgür gelecek'ten
Birlik, dayanışma,
umut!

✓ Sayfa 2

Emekçinin Gündemi

DDSB kampanyasına
destek olalım!

➤ Sayfa 5

Göğün Yarısı

Kadın ve Aile üzerine -1-

➤ Sayfa 12

Evrensel Bakış

Şalıt'ın bırakılması ve
Ortadoğu'nun yeni
denklemleri

➤ Sayfa 22

Pusulula

Analizlerimiz durum
tespitini değil
değiştirmeyi içermelidir

➤ Sayfa 26

Birlik, Dayanışma, Umut!

Bir kez daha doğanın kaçınılmaz öfkesi ile sarsıldık. Van ve özellikle Erciş'te yaşanan deprem, bölgenin adeta çehresini değiştirdi: **Binalar yerle bir oldu, Van merkez ve Erciş enkaza dönüştü...** Resmi açıklamalara bakılırsa **500'**den fazla insan yaşamını yitirdi, **binlerce** insan yaralandı.

Özellikle Erciş'te neredeyse sağlam bina kalmadı. Devlet, depremle birlikte evsiz, yurtsuz kalan Kürt halkına, her zaman yaptığı gibi yine **sırtını döndü**, onu **acılarıyla baş başa** bıraktı. Dahası çadır isteyen, yıkılmak üzere olan hapishanedeki yakınlarını görmek isteyenlerin üzerine **gaz bombası sıktı**. Deprem, acı bir şekilde bir kez daha devletin, insan yaşamına ve özellikle de bölge halkına yönelik yaklaşımını tüm çıplaklığı ile ortaya serdi. Hem de böylesine kayıplar ve acılar içindeyken.

Teknolojinin ulaştığı gelişim aşaması ve sağlıklı bir yapılaşma ile bu doğa olayını **en az kayıpla** atlama olanağı mümkünken, yaşanan tam **bir trajedi** oldu. Çarpık kentleşme, yetersiz altyapı, denetimsiz ve depreme da-

yanıklı olmayan yapılaşmanın bedelini tıpkı 99'da olduğu gibi emekçiler ödedi. Ortaya çıkan bu tablonun **sorumlusu**, sözünü ettiğimiz parametleri dikkate almayan, insan hayatına **değer vermeyen**, her şeyi **rant** ölçeği ile hesaplayan **egemenlerdir**. Zira, devlet onların kontrolindedir ve çıkarlarına hizmet etmektedir. Olası bir depremde sonucu kuşku götürmeyecek şekilde belli olan bir denklemler **yürürlükte tutan**, dahası bundan **palazlanan** onlardan başkası değildir.

Deprem T. Kürdistan'ında yaşanması ile devletin ortaya koyduğu refleks, sözünü ettiğimiz sıfatların yanına şovenizm ve ırkçılığın da eklenmesini zorunlu kılmaktadır. Erdoğan'ın; çadırların deprem bölgesine zamanında ulaşmadığı ve sağlıklı dağıtılmadığı şeklindeki eleştirilere verdiği tepkilerin dozajı, yaşananların sorumluluğunu BDP'ye yüklemeye çalışması, Kızılay Başkanının çadır kamyonlarını kamu-laştırılan Kürt halkına yönelik "**yağmacılar**" hakareti, "**somut bir kanıt yok ama yardımlar PKK'ye gidi-**

yor" açıklamaları bu tepkilerin yalnızca birkaçı. Her ne kadar "**ölümün, tabutun rengi olmaz**" dense de; devlet, yaklaşımını çok açık ki enkaz altında kalanın kimliğini dikkate alarak belirlemektedir. İnsan hayatının "hiç" kategorisinde değerli olduğunu 1999 depreminde de görmüştük, ne ki burada bir kez daha ortaya çıkan; devletin, böylesi felaketlerde bile **faşist, ırkçı zihniyetin** dışında çıkmadığıdır.

Taş ve beton yığınları altında ölüm kalım mücadelesi veren, yaralı bir şekilde hastanelerde ve çadırlarda yaşama tutunmaya çalışanlara uzanan **yardım elinin engellenmesi** bunun bir göstergesidir. Devlet, gerekli yardımı ayrımsız bir şekilde, tüm bölge halkına ulaştırmadığı gibi diğer bölgelerden **devrimci, ilerici ve yurtsever güçlerin** yardımlarını engellemektedir. Bu, bölgede yaşayan insanların kimliğinden dolayı cezalandırılmasından öte bir anlam taşımamaktadır. Her fırsatta **BDP**'li belediyeye yüklenen, bölgede yaşanan her olumsuzluktan **yurtsever güçleri** sorumlu tutan Başbakanın ve devlet yetkililerinin; **bu sözlerle, toplumun ırkçı-şoven damarının beslendiğini öngöre-**

meyeceğini mi düşünmeliyiz?

Çukurca'da yaşanan saldırının ardından tüm toplumu ancak **kendilerine benzeyerek** sığabileceğimiz bir alanda, esas duruşa davet eden Erdoğan'ın, depreme rağmen açığa çıkan **ırkçı histeriye şaşırması ilginç değil mi?**

Kuşkusuz tüm bu tablo içinde yüreğimizi ısıtacak, geleceğe dair düşlerimizi güçlendirecek **dayanışma örnekleri** gerçekleşti/gerçekleşiyor! Emekçilerin nerede olursa olsun, birbirinin acısına **dokunmayı** ve **sarmayı** başaran inceliği **umudumuzu** büyüt-mektedir. Yaşadıkları yoksulluğa ve yokluğa karşın, adeta ilmek ilmek örülen birlik ve dayanışma duyguları, ülkenin dört bir yanından Van'a, Erciş'e direnç ve **umut ağları** ördü. İşçilerin, emekçilerin, ezilenlerin birliğinden, **dayanışmasından daha güçlü ne olabilir ki?** Bugün bu üç sihirli sözcüğü, yaşamın içinde daha fazla üretmeye ihtiyaç duyduğumuz açıktır. Çünkü emekçilerin birliği ve dayanışması umudumuzu büyütecektir! **Yerle bir olan bir dünyayı yeniden ayakları üzerine diken de umut değil midir?**

SUZAN ZENGİN Zürih'te anıldı

23 Ekim 2011 tarihinde İsviçre Türkiyeli İşçiler Federasyonu (İTİF), YDG ve Yeni Kadın olarak Zürih kentinde bir anma gerçekleştirildi.

Anma programı Suzan Zengin şahsında tüm demokrasi şehitleri için yapılan saygı duruşu ve yaşam biyografisi okunduktan sonra ATİK temsilcisi günün anlam ve önemi ilişkin konuşma yaptı. Konuşmasında "*Umut Yayımcılık emekçisi, devrimci gazeteci yoldaşımız Suzan Zengin, geçirdiği kalp ameliyatı sonucunda iki haftadır tutulduğu yoğun bakımdan çıkamayarak 12 Ekim 2011 tarihinde ölümsüzler kervanına katmış bulunmaktayız. Acımız büyük öfkemiz yoğun. Umut Yayımcılık çalışanlarının, ATİK camiasının ve tüm devrimci ve sosyalist basının bu acı kaybından dolayı başı sağ olsun*" diyerek konuşmasının devamında "Suzan her türlü saldırılara göğüs germesini bilerek mücadelesini Yeni Kadın direngenliği ile onurlu kadınların örnek

yaşamının temsilcisi, kalemi ile bütün ezilen ve sömürülenlerin sesi ve soluğu olmuştur onun dürüstlüğünden ve davaya bağlılığından öğreneceğiz" şeklinde sözlerini sonlandırdı.

Ve ardından Türkiye Yeni Kadın açıklaması okundu. Sonrasında anmaya katılan kitlenin duygu ve düşünceleri alındı. Anmada bulunan İGİF faaliyetçisinin "Suzan yoldaşı Türkiye'de çalışmalar içinde tanıdığım sürekli yoğun tempo içinde ve grupçu yaklaşımdan İHD içinde tüm devrimci tutsakların sıkıntılarına çözüm arayan oldukça duyarlı bir devrimci olarak tanıdım, anısı önünde saygıyla eğiliyorum" demesinde sonra Halkın Günlüğü gazetesi okuru bir arkadaş da Suzan'ı Almanya'dan itibaren tanıdığını, Suzan'ın ender insanlardan biri olduğunu ve Umut Yayımcılık Kartal büro temsilciliğini yaptığı dönemde yanına sık uğradığını ve onu sürekli uğraş içinde gördüğünü anlatarak anmayı selamladı.

Suzan Zengin Dersim'de anıldı

Dersim: Suzan Zengin'i Dersim'de andık. 17 Ekim Pazartesi günü saat 17.00'de Yeraltı Çarşısı üzerinde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. "**Suzan Zengin ölümsüzdür**", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "**İçerde dışarda tecriti parçala**", "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın" gibi sloganların atıldığı basın açıklamasında, Suzan yoldaşın yaşamı anlatıldı. Zengin'in ölümünü, sıradan bir ölüm olarak kabul etmediğimizi, onu ölüme sürükleyen TC devletinin komplosu sonucu tutukluluk sürecinde geçirdiği rahatsızlık sebebiyle olduğunu ve bunun hesabının er-geç sorulacağı belirtildi.

Umut: Düş mü gerçek mi?"

TÜYAP -Türkiye Yayıncılar Birliği işbirliği ile **12-20 Kasım 2011** tarihleri arasında düzenlenecek olan **30. Uluslararası İstanbul Kitap Fuarı** 600 yayınevi, yüzlerce demokratik kitle örgütü ve vakfın katılımı, 197 etkinlik ve yüzlerce imza ile kapılarını kitapseverlere açmaya hazırlanıyor. Onur yazarının Ferit Edgü olduğu fuarın 30. yılında, 20 konuk yazar, yüzlerce imza günü ve tematik etkinlikler gerçekleştirilecek.

Bu yıl, fuarın ilk dört günü (12-15 Kasım 2011) açık kalacak Uluslararası Salon kapsamında **Mısır, Onur Konuğu** olarak yer alacak. Mısır'dan yaklaşık 25 yayınevinin katılımıyla düzenlenecek konuk ülke etkinlikleri kapsamında Mısır'ın sinemadan edebiyata kültür tarihine uzanan etkinlikler gerçekleştirilecek.

Tüm okurlarımızı bu yıl; "**umut: düş mü gerçek mi**" ana teması ile

Suzan'a Soğuk bir güz vakti aldık Ölümün soğuk haberini Şnan ki Munzurların Keskin ayazı dahi Acıtamaz bu kadar yüreğimizi Yaralarımız kabuk bağlamaz oldu Beş Kızıl Karanfilimiz ve

gerçekleşen TÜYAP kitap fuarında standımıza bekliyoruz.

Düşleri gerçek kılmak ve umudu büyütme için...

Adres: Salon-2 /507 C

TÜYAP Fuar ve Kongre Merkezi-Büyükçekmece/Beylikdüzü İstanbul

Umut Yayımcılık

Muharrem'den sonra Bir kez daha saplandı yüreğimize keskin bıçak Özgürlüğüne sevinmemize bile Aman vermedi kallesiz ölüm Ama ne fayda Özgür gelecek mücadelemizde Yaşatacağız seni!

(Dersim'den bir Partizan)

Yaygın süreli **Umut Yayımcılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.**
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34 e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR
Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 **Ankara:** Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya **İzmir:** 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 445 16 15 **Malatya:** Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 **Bursa:** Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 **Mersin:** Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz **Dersim:** Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212 27 50 **Avrupa Büro:** Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

İrkçi-faşist zihniyet, depremden daha yıkıcıdır

lara devam eden zihniyet, deprem yıkıntıları arasında kalan Kürt halkını kurtarmak için özel bir çaba sarf etmez. Gerillayı yok etmek için gece gündüz hareket halinde olan devlet, yardım bekleyen köye üç günde ulaşamaz. Dahası gerillanın militarist güçlere yönelik gerçekleştirdiği eylemlerden sonra bizzat devlet tarafından edilen intikam yeminleri birçok şehirde ve yerleşim alanında Kürtlere, ilerici kurumlara karşı tam bir linç girişimine dönüşür.

Yine deprem, yine yıkıntılar arasında yüzlerce ölü ve yine egemen sınıf sözcülerinin “yardım için seferber olduk” yalanları... Daha önceki depremlerde de devlet denilen aygıtın ne işe yaradığını, kimler için var olduğunu başta deprem mağdurları olmak üzere tüm duyarlı kamuoyu görmüştü. Ama bu depremde duyarlı kamuoyu bir başka gerçekle daha yüzleşti. Ya da deprem Türk egemen sınıflarının yaydığı ırkçılık ve şovenizm zehrinin nasıl acımasız ve insanlıktan uzak bir kimliğe büründüğüne tanıklık etti.

Yaşanan bir doğa olayına karşı alınmayan tedbirlerden dolayı ortaya çıkan acı sonuçlar nefret duygularıyla “ilahi adalet” bağlandı. Keza hepimiz çok iyi biliyoruz ki, yoksul yığınlar tedbir alma imkana sahip değillerdir. Dolayısıyla depremlerde çoğunlukla yoksullar ölmektedir, bu nedenledir ki; deprem sadece jeolojik değil, aynı zamanda **sosyolojik** bir olaydır da.

Basına yansıyan şu söylemler yukarıda altını çizdiğimiz ırkçı zihniyetin resmidir. “**Teröre destek verilerse böyle olur**”, “**Ağlama sırası onlarda**” veya “**Hükümetin yapmadığını Allah yapıyor**”!!! Bu insanlık dışı yaklaşımlarla deprem bölgesinde BDP’li yerel yöneticilerle ortak çalışmayı reddeden devlet kurumları arasında hiçbir fark yoktur. Ve bu gayri insani faşist tutum karşısında hiç de şaşırılmaması gerekir.

Depremden sonra dahi gerillaya bomba yağdıran, aralıksız operasyon-

İşte üç günde köylere ulaşmayan ve bölgeye akan yardımları denetimine alarak dağıtımını engelleyen devlet kurumlarının temsilcileri bu linç kültürünün figürleridir. Unutmamak gerekir ki; **faşist ırkçı zihniyet, ezilenlerin birliği ve kardeşliği için depremin yaratmış olduğu yıkımdan daha yıkıcı ve tehlikelidir.** Bu ırkçı saldırılara karşı Kürt halkıyla dayanışma içinde bulunmak, yurtsever ve ilerici kurumlar tarafından deprem bölgesindeki halkımıza yardım etmek için yürütülen kampanyaların içinde yer almak, destek sunmak görevimizdir. Bu görev, deprem gündemden düşürülünce ortadan kalkmayacak aksine tüm kış boyunca bölgedeki halkın yardıma ihtiyacı olacaktır.

Kapitalist-emperyalist soygun düzeninin yaratmış olduğu yokluk ve yoksulluğa karşı toplumun farklı kesimlerindeki tepki sokaklarda protesto eylemlerine dönüşmeye devam ediyor. “Krizi atlattık” diyenlere karşı, kitleler sokaklarda krizin yaratmış olduğu yıkımı hatırlatıyorlar. Basına yansıdığı kadarıyla sadece son süreçte sekseni aşkın ülkede onlarca sokak gösterisi ve işgal eylemi gerçekleşti. Ve bu eylemlerin önemli bir bölümünün emperyalist merkezlerde gerçekleştiğinin hemen altını çizelim. Şu açık ki, bu kriz yoksul olanı daha da yoksullaştırdı. Yoksulluk sınırları üzerinde olanları da gerileterek yoksullaştırdı. Birçok sosyal hak ya budandı ya da ortadan kaldırıldı.

Depremden sonra dahi gerillaya bomba yağdıran, aralıksız operasyonlara devam eden zihniyet, deprem yıkıntıları arasında kalan Kürt halkını kurtarmak için özel bir çaba sarf etmez. Gerillayı yok etmek için gece gündüz hareket halinde olan devlet, yardım bekleyen köye üç günde ulaşamaz. Dahası gerillanın militarist güçlere yönelik gerçekleştirdiği eylemlerden sonra bizzat devlet tarafından edilen intikam yeminleri birçok şehirde ve yerleşim alanında Kürtlere, ilerici kurumlara karşı tam bir linç girişimine dönüşür.

Her kriz döneminde olduğu gibi fatura yine başta işçi sınıfı olmak üzere geniş emekçi yığınlar çıkartıldı.

Şüphesiz krize karşı oluşan bu tepkinin genel gidişatına dair doğru değerlendirmeler yapılmazsa ortaya somut görevler de çıkarılamaz. Her şeyden önce sokak gösterilerine katılanlar veya tepkisini farklı düzeyde ortaya koyanlar, bu krizden en çok etkilenenlerdir. Hepsinin ortak yanı budur. Ama sorun krize yol açan nedenleri sorgulamaya, emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadeleye gelince farklılıklar belirginleşmeye başlıyor. Ki bu anlaşılır bir durumdur.

Çünkü gelişen hareketlerin çoğu kendiliğinden hareketlerdir. Ve ufukları sistem içi düzenlemelerle sınırlıdır. Diğer bir anlatımla geleceğe dair geniş bir projeleri yoktur. Buna rağmen içine girmiş oldukları pratik, onların bu sisteme dair sahip oldukları genel düşünüş tarzlarının sorgulanmasına ve siyasal bilinçlerinin gelişmesine neden oluyor.

Bu önemli bir noktadır. Biz devrimciler bir yandan anti-MLM akımların bu kendiliğinden hareketlere yaklaşımda sergiledikleri abartılı değerlendirmelere karşı çıkarken, diğer yandan bu hareketlere kayıtsız kalmamalıyız. Bu hareketlerin içinde yer almak, uluslararası planda enternasyonalist bir bilinçle bu hareketlere dair ortak değerlendirmeler yaparak pratik tutumlar geliştirmek için çaba sarf etmek oldukça önemlidir. Sürecin dışında kalarak, yapılacak teorik analizlerin pek pratik bir değeri olmaz.

Gerçek tabloyu anlamak, sürece dair ortaya daha objektif sonuçlar çıkarıp görevler belirlemek bizzat hareketin içinde yer almakla olur. Bu konuda önemli derecede yetersizliklerimizin olduğunu kabul etmeliyiz. Gelişen her harekette bilinçli bir sınıfsal duruş aramak yanlıcı bir durumdur. Proletaryanın tarihsel sorumluluğunu ve değiştirme gücünü gözden kaçırmaktır. Yine bu hareketlere dönük yapılacak olan müdahaleler, dayatmacı değil, ileri hedefleri göstermede sabırlı ve ikna edici bir yaklaşımı içermelidir. Sorun birkaç kişiyi etkileme sorunu değildir. Sorun bu hareketlere doğru bir rota kazandıracak ideolojik ve siyasal bir etkilenme yaratmaktır. Bu da bir anda sağlanmaz. Yani süreç işidir. Israrlı ve sabırlı bir çalışmayı gerektirir.

Günümüz açısından emperyalist-kapitalist sistemin ezilenler cephesinde ideolojik olarak yaratmış olduğu bilinç

bulanıklığını dikkate aldığımızda ne denli zorlu bir görevle karşı karşıya olduğumuz gerçeğini görmemiz gerekir. Her koşulda işçi ve emekçi kesimlerle bağlarımızı koparacak her türlü tepeden dayatmacı yaklaşımlardan uzak durmalıyız. İşçi ve emekçilerle yürüyerek tartışmalıyız. Pratik paylaşımlarımız, onların nazarında söylemlerimizi daha bir anlamlı kılar ve değişim de bu dinleme ve anlama eyleminin somutlaşmasıyla başlar. Sınıftan, yoksul gecekondu emekçilerinden, köylülerden kopuk bir tarzda yapılacak çağrılar hiçbir karşılığı olmaz. Dolayısıyla bu kesimlerin içinde yer aldıkları kitle örgütleriyle ilişkilenecek veya sorunlarını gündemleştirecek daha başka esnek örgütlenmelerin yaratılması çabası içine girmek her halükarda onların sorunlarını kavrama ve sürece daha objektif olarak müdahale etme imkanını açığa çıkaracaktır.

AKP hükümetinin sözcüleri zaman zaman krizin etkilerinden söz etseler de, hala “**kriz bizi teğet geçer**” yalanına gerçeklik kimliğini giydirmeye çalışıyor. Bir yandan bu beyhude çabayı sürdürürken diğer yandan doğalgaza, elektrige ve tekel ürünlerine yüksek miktarda zam yaptılar. Vergi oranlarını artırdılar; bu demektir ki; zam furyası daha birçok ürünü kapsayarak genişleyecektir. Bunun pratik karşılığı, var olan giderlerimiz önemli oranda artacaktır. İşçi ve diğer emekçilerin gelir oranları esas olarak sabit dururken, artan bu harcamalarla birlikte dün sınırlı olarak karşılanan ihtiyaçlar bu gelişmelerden sonra daha da sınırlanacaktır. Mevcut rakamlar Türkiye’nin cari açığının seksen milyar civarında olduğunu gösteriyor. Türk lirası Dolar ve Euro karşısında giderek değer kaybediyor. Ve yine iç ve dış borçlar ağırlığını koruyor.

İşte AKP hükümeti bu açıkları, artırılan vergilerle, zamlarla kapatmaya çalışıyor. Dolayısıyla hayat pahalılığı ve zamlara karşı mücadelede yalnız teşhir faaliyetleriyle yetinmemek gerekir.

Geniş yığınları etkileyen bu somut sorunlara dair sokağa dönük pratik eylemlilikler üzerinde düşünmek, ortak çaba üzerinde yoğunlaşmak gerekir. Çünkü pratik adımlar sorunları ortak olan geniş emekçi yığınların birlikte harekete geçmesini sağlamak bakımından ateşleyici, harekete geçirici bir rol oynar.

EGEMENLERİN KORKUSU = GENÇ İŞÇİLERİN ÖFKESİ

Güvencesiz çalışma koşullarının, taşeronlaştırmanın, kuralsız/esnek çalışmanın tüm dünyada kural haline getirilmeye çalışıldığı, işçilerin/emekçilerin kazanılmış haklarını, ulusal istihdam stratejileri ile gasp etme operasyonlarına girildiği bir dönemi yaşıyoruz. Operasyonun kapsamı çok geniş çünkü egemenlerin yaşadıkları ekonomik/siyasal krizin kapsamı da bir o kadar geniş. Egemenlerin, yaşadıkları kriz karabasan gibi üzerlerine çökmüşken, işçiler/işsizler/yoksul halkımız bu bunalımdan en büyük darbeyi almaktadır. Hâkim sınıflar ise bundan kurtulmanın yollarını aramaktadır. Bunun için de 2008 krizinde 20 milyonu bulan işsiz sayısının 2012'de beklenen krizle 40 milyonu aşacağı açıklanırken, krizin faturasının işçi ve emekçilere ödetilmeye çalışıldığı bir kere daha

söylemekten imtina etmeyeceğiz.

Ekonomik kriz dönemlerinde daha da pervasızlaşan egemen sınıfları, şimdi de genç işsizlerin büyüyen öfkelerinin yaratacağı yeni dünya korkusu sarmış durumda. Güvencesizleştirilen, gelecekleri ellerinden alınmaya/çalınmaya çalışılan gençler, son dönemlerde tüm dünyada geliştirdikleri eylemlilikleri ile önümüzdeki günlerde bizleri nasıl günlerin beklediğini işaret ediyorlar.

Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) genç yaşta kişiler arasındaki işsizlik kaygısının endişe verici boyutlara ulaştığını belirtti. Raporla Avrupa Birliği ülkelerindeki gençlerin, artış gösteren istihdam sorunundan en ciddi darbe yiyenler arasında bulunduğu ifade edildi. Gençler arasında işsizliğin yaygınlaşmasının uzun vadede doğuracağı olası sonuçlara dair uyarılarda bulundu. Raporla, yükselmekte olan genç işsiz nüfusun sisteme tepkilerinin artış gösterebileceği ve bunun sonucunda tepki eylemlerinin artabileceği bildirildi. ILO genç yaşta kişiler arasındaki işsizliğin resmi istatistiklere yansıyan miktardan daha yüksek olabileceğine de dikkat çekti.

ILO önceki tahminlerinde, küresel ekonominin olumlu işaretler gösterdiği ve

gençler arasındaki işsizliğin 2010 ve 2011 yıllarında düşeceği öngörüsünde bulunmuştu. Fakat örgütün Temmuz ayında yayımladığı raporunda, 15 ila 24 yaş arasındaki nüfusta işsizlik oranının dünya çapında rekor bir düzey olan yüzde 13'te seyrettiğinin yazıldığı belirtilim.

Emperyalist/kapitalist sistemin doğası gereği yaşadığı ekonomik-siyasal krizin her on yılda bir tekrarı her ne kadar zihinlerde olağanlaşsa da işçi sınıfının içinde volkan biriktirmektedir. 1929 yılındakinden daha büyük bir bunalımın kendilerini beklediğini egemen sınıflar dahi saklayamamaktadırlar. Bu durum ki onları özellikle toplumun dinamik kesimlerine yöneltmekte, özellikle buradaki can damarlarını kesmeye zorlamaktadır.

ILO'nun açıklamasında "işsizlikle karşı karşıya kalan genç nüfusun sisteme tepkisi artmaktadır" demesinin altında yatan şey, o dinamik kesimlerin dünyamızı bir çiçek bahçesine çevirmesinden duyulan korkudur.

Genç işsizlerin sayısının 2008 ve 2009 yılları arasında küresel seviyede 4, 5 milyon arttığı belirtilen bir önceki raporda, birçok gelişmiş ülkede 12 ay ya da daha fazla süre iş arayan genç işsizlerin oranının yetişkinleri geçtiği belirtilmişti. Yunanistan, İtalya, Slovakya ve İngiltere'de yetişkinlerle karşılaştırıldığında gençlerin muhtemelen iki ya da üç kat daha uzun süredir işsiz olduğu vurgulanmıştı.

Bu durumun ülkemize yansımaları ise en acı/gerçek biçimiyle karşımızda durmaktadır. Çin'in ardından "büyümede" dünyada ikinci olan Türkiye % 76 cari açığını açıklamaktan ise imtina etmektedir.

Ancak saklanamayan bir diğer konu ise Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) verilerine göre, Türkiye'de genç nüfustaki işsizlik oranı, Temmuz 2011 itibarıyla 18.3. Bu oran sadece "kent"e bakıldığında 22.3; "kırsal" a bakıldığında 10.3 olarak ortaya çıkıyor. Bir yıl önce, Temmuz 2010'da genç işsizlik oranı 19.5'ti.

TÜİK verileri Türkiye'de genç işsizlik oranının düşme eğiliminde olduğunu gösterse de, genel ortalama halen yüzde 6'ya yakın fark var. Bologna süreci olarak bilinen eğitimin piyasalaştırılması ile istihdam stratejileri ile kamu personel rejimi ile torba yasa ile ve daha sayılabilecek onlarca yeni yasal düzenleme ile yapılmak istenen sistemin devamını garantiye al-

maktır. Gençliğin büyük çoğunluğunun okuma şansı bulamadığı, okuma şansı bulanların harç parası nedeniyle okul kaydı dahi yaptıramadığı, kaydı yaptıranların ise eğitim politikalarındaki eşitsiz, anti-bilimsel uygulamalarla karşı karşıya kaldığımız bir düzlemde asıl mesele ise çoğu zaman okuldan mezun olduktan sonra ortaya çıkmaktadır.

Binlerce eğitim fakültesi mezunu atanamayan öğretmenleri burada vurgulamadan geçmek olmaz. Yine Türkiye özgülünde işsizlik yüzünden bunalıma giren genç intiharlarının rakamlarının korkutucu bir boyuta ulaştığını biliyoruz. Geleceksizlik cenderesinde boğuşan genç işçilerin çalışma koşulları çok ağır çocuk yaşata ailesinin geçimini sağlama sorumluluğunu alan birçok genç işçi sigortasız, esnek 12-16 saat arasında kölelik koşullarında çalışmaya mecbur bırakılmış durumda. Tüm dünyadaki işçilerin binbir bedelle kazandıkları evrensel hakları bugün tüm dünyada krize giren sistemin sahipleri tarafından tek tek tırpanlanmaktadır. İstihdam bürolarıyla köle pazarlarını "modelleştirme" çalışmalarını hız kesmeden devam ettirmektedir. Burada vurgulamamız gereken sistematik bir biçimde gelen hak gaspları tüm dünyada karşılığını yetersiz de olsa almaya başlamıştır.

Örneğin Tunus'ta, işsiz bir öğrenci olan Muhammed Buazizi'nin intiharıyla başladı. Genç öğrenci, geçinmek için kurduğu meyve tezgâhına polis tarafından el konulunca, protesto mahiyetinde kendisini ateşe verdi ve isyanın fitilini kendi vücuduyla yaktı. Bunu bir protesto dalgası takip etti ve polisin bastırma çabaları karşısında protestolar daha kararlı bir hâle geldi.

Yunanistan'da polis kurşunuyla öldürülen Aleksis Grigoropoulos'un nasıl bir fitili ateşlediğini 2008 yılında hep birlikte görmüştük. Türkiye de ise acının/açlığın/yokluğun/güvencesizliğin/geleceksizliğin en katmerlisini yaşayan Kürt gençlerinin kabaran kını geleceğimizin nasıl bir damardan besleneceğini ortaya koymaktadır. Bugün Yunanistan'da, Tunus'ta, Mısır'da ve diğerlerinde olduğu gibi geleceğimizi çalanlara, ne gül uzatacak saflıktayız ne de eyvallah diyecek kadar pervasızız. Bu ülkelerdeki direnişlerin deneyimlerini öğreniyor. Ve isyanı büyütecek yolları olgunlaştırıyoruz. Sömürünün/zulmün olduğu her yerde başkaldırıdan başka yol yoktur. Bu gerçekler ışığında egemenleri korkutan gençliğin dinamik ruhu örgütlü bir güce dönüşürme sorumluluğu ise sınıf bilinçli genç öğrenci/işçi gençlerin omzundadır.

SAĞLIK HAKKI SATILIK!

Neo-liberal ekonomi politikaların yıkıcı etkisinin belki de en fazla hissedildiği alanların başında sağlık hizmetleri geliyor. Son yıllarda birbiri ardına çıkarılan yasalarla bu alanın maliyetlerinin tamamen halka yüklenmesinin ardından sağlıkta tam gün yasası ile doktorlar da mağdur olmaya başladı.

Sağlığın insani bir hak olması yönlü temel kaidenin umarsızca hiçe sayılması, neredeyse parası olan yaşar anlayışını da beraberinde getiriyor. Bugün artık reçete başına 3 TL sağlık hizmeti bedeli alınarak sosyal güvenlik kapsamında ödenen primlerin nereye gittiği sorusu da akla gelmektedir. Tüm dünyada en yüksek prim oranlarına sahip olan ülkelerin başında gelen Türkiye, sigorta primleriyle yetinmeyen egemenlerin daha fazla halkı sömürme uğraşına sahne olmaktadır.

Sağlık alanında yapılan değişikliklerden doktorları ilgilendiren konu ise tam gün yasası ile doktorların mağdur edilmesi olmaktadır. Doktorları hastanelerde tutabilmek için metazori uygulamalara başvuran egemenler böylece hastanelerde doktor bulunmasını iyice zora sokmuş durumdadır. Bununla beraber yabancı ülkelere doktor ithal etme yöntemini de tehdit unsuru olarak kullanmaktadırlar.

AKP Hükümetinin sağlık harcamalarını kısmak amacıyla sağlık hakkını hiçe sayması, bu alanda oldukça tehlikeli denilebilecek uygulamaları da beraberinde getirmektedir. İlaç kutularını küçültme, ilaç sayısını azaltma acillerine gereksiz yere geldiği tespit edilenlerden ücret alma uygulamaları oldukça tepki çekecek uygulamalardır. Yeni dönemde muayene katkı paylarının oranlarının artırılması, aile hekimlerinin yazdığı reçetelerden önceden alınmayan paraların 3 lira olarak reçete başına tahsil edilmesi, devlet ve üniversite hastanelerinde muayene olanların bundan böyle 8 değil 9 lira ödeyecek olması, acil servise gereksiz başvuru yapıldıysa 6 lira ödenecek olması, hükümetin sağlık alanını nasıl yapılandırmaya çalıştığına önemli veriler olarak karşımıza çıkmaktadır.

Darphanede grev kararı asıldı

İstanbul: Kıymetli evrak, bozuk para altın basımında çalışan darphane işçileri Beşiktaş'taki Darphane binasına grev kararını astı. 10 ay süren toplu iş görüşmelerinin sonuç vermemesi üzerine işçilerin örgütlü olduğu Türk-İş'e bağlı Basın-İş sendikasının daha önce almış olduğu grev kararı 25 Ekim Salı günü işyerine asıldı. Beşiktaş'taki darphane binası önüne gelen işçi-

ler; "Zam değil güncelleme istiyoruz" diyerek taleplerini dile getirdiler.

Burada Basın-İş adına yapılan açıklamada; işyerlerinin bağlı bulunduğu hazine müsteşarlığına 10 gün süre verildiği dile getirildi. Eyleme Hava-İş sendikası ve çeşitli kurumlar da destek verdi.

Darphane işçileri 1988 yılında da greve gitmiş, 85 gün süren grev nedeni ile devlet Meksika Darphanesi ile anlaşmıştı. Fakat daha sonra uluslararası emek örgütlerinin araya girmesi ile Meksika Darphane işçileri de greve destek için iş bırakmışlardı.

Emekçinin gündemi

DDSB'nin kampanyasına destek olalım!

Seçimlerin hemen akabinde emek cephesine dönük saldırıların arttığını hep birlikte gözlemliyoruz. Önce kıdem tazminatlarının fona devredilmesi tartışmalarıyla başlayan bu saldırılar, daha sonrasında sendikalara dönük %10 barajı tartışması ile devam etti. Bununla birlikte en son olarak da çalışma saatleri tartışmaya açılarak yeni bir evreye girildi. Yeni dönemde ise esnek çalışma içerisinde evden çalışma, çağrı üzerine çalışma uygulamaları da tüm hızıyla yaygınlaşmaya devam ediyor. Yine Özel İstihdam Büroları uygulamasının hayat bulması, Bölgesel Asgari Ücretin alt yapısının hazırlanması konuları da bu saldırılara ek olarak sayılmalıdır.

Sınıfın yüzyılı aşkın mücadele tarihinde uğruna kan döktüğü kazanımlarını bu kadar pervasızca tartışmaya açan egemenlerin bir de pişkin bir biçimde erken kalkmanın erdemlerinden bahsederek fazla çalışmanın önemine vurgu yapması, tüm dünyada 6 saatlik işgünü için mücadeleler verilmeye başlanırken bu ülkenin bir bakanının çıkıp da haftada 45 saat çalışmanın kendileri için kesinlikle taviz verilmeyecek bir konu olduğunu söylemesi, 4857 sayılı yasa ile günde 11 saate kadar çalışmanın yasal dayanağının yürürlükte olması gerçeği, emek cephesinin geldiği aşamayı anlamamız için önemlidir. Sınıfın her açıdan örgütlenmenin uzağında olduğu bu günlerde hem ekonomik hem de siyasal mücadele açısından tek çözümlün örgütlenmeden geçtiği açıktır. Emek cephesinin örgütsüz yapısı, dağınıklığı, egemenleri saldırılarını yöneltirken iyice rahatlatmaktadır.

İşte bu gerçeklik içerisinde bizler DDSB'liler olarak, sorunun asıl nedeninin sınıf içerisinde güçlü bir devrimci odak olmamasından kaynaklandığını düşünmekteyiz.

Son yıllarda emek cephesinin sadece savunma halinde oluşu ve ardı ardına haklar kaybetmesi gerçekliğine karşılık olarak sınıf içerisinde devrimci bir odak yaratmanın önemi ortadadır. DDSB, tüm eksikliklerine rağmen birikimiyle, pratik deneyimiyle ve siyasal hattıyla bu misyonun önemli bir adaydır. Birbirinden kopuk ve dolayısıyla hak kazanmaktan uzak mücadelelerin birleşmesi, sınıfın örgütlülüğünün sağlamlaşması açısından DDSB'yi örgütlemenin önemini bilerek Kasım ayının başından itibaren yeni bir kampanyanın startını veriyoruz.

Kampanyamız, sınıfa dönük saldırılar kapsamında yoğunlaşmış bir kitle çalışması hedeflemektedir. Ancak somut olarak DDSB'yi örgütlemek, kampanyamızın esas hedefidir. Kasım ayının başından 2012 Ocak ayının 15'ine kadar devam ettireceğimiz kampanyamız süresince kitle mücadelesi açısından çok büyük kazanımlar elde edemeyeceğimiz açıktır. Ancak yoğunlaşmış bir kitle çalışmasıyla devrimci bir odağın önemini vurgulayarak, ulaştığımız her kesime örgütlenmenin temel bir gereklilik olduğunu anlatabileceğimizi düşünüyoruz. Temel olarak kıdem tazminatlarının fona devredilmesine karşı, asgari ücretin yükseltilmesi hedefli ve şovenizme karşı duruş temelli örgütleyeceğimiz kampanyamız süresince bildiri dağıtımından afiş asımına, kitle toplantılarından eylemlere kadar her araçla yoğun bir çalışma yürüteceğiz.

İşçi ve emekçi kitlelerine giderken kıdem tazminatının kazanılmış bir hak olduğunu, korunması gerektiğini; bugün hükümetçe belirlenen asgari orana artık Türk-İş'in itiraz bile etmediğini, dahası asgari ücretin bölgeselleştirilmeye çalışılarak azaltılmak istendiğini, buna karşın asgari ücretin insanca bir düzeye yükseltilmesi gerektiğini; şovenizmin kitleleri zehirlediğini, kıdem tazminatlarını kaldırmak isteyenlerle kitleleri ulusal temelde ayıranların aynı zihniyet olduğunu, buna karşı mücadele verilmesi gerektiğini anlatmamız gerekmektedir. Bu üç temel üst başlıktan hareketle sınıfa dönük tüm saldırılara karşı mücadele etme anlayışıyla faaliyetimizin olduğu tüm iş yerlerinde, tüm alanlarda kampanyamızın çalışmasını yürüteceğiz.

Kampanyamızı DDSB'nin örgütleyeceği uluslararası bir sempozyumla noktalamaya düşünüyoruz. Kampanyamıza ilişkin görüş ve önerileriniz bizim için önemlidir. Tüm dostlarımızın destek olmasını önemsiyoruz.

"Geri döndüler, direniş sürecektir!"

İzmir: Savranoglu Deri Fabrikası'nda işçiler, patronun tüm oyunlarına rağmen direniyor ve direnmeye kararlı. Ancak patron da kendi üzerine düşeni yapıyor elbette, yani direniş kırmak için daha önce yaptığı oyunları boyutlandırarak sürdürüyor. Savranoglu işçilerinin direniş doksanlı günlerinde. Bugüne kadar patronun çeşitli provokasyonlarını gördük ancak gelinen aşamada olayı işçilere bıçak çekmeye kadar getirdi. Bu durum elbette köşeye sıkıştığının, çaresizliğinin göstergesi ya da direnen işçilerin patronları ne hale getirebileceğinin. Savranoglu Deri Fabrikası'nda Deri-İş sendikası üç şirkette çoğunluğu alarak fabrikaya sendikanın girebilmesi için yetki başvurusunda bulunmuş ancak patron buna yanaşmamış ve 3 işçiyi işten atmış, ardından da fabrikayı kapatıyorum diyerek işçileri İstanbul'a resmen sürgün etmişti. İşçilerin gelmeyeceğini düşünse de yanıldı. 38 işçi hasta çocuğuna, yeni doğmuş bebeğine rağmen İstanbul'a gitti. Menemen'de güçlü bir kitle desteği olan işçiler Tuzla'da kampana işçileri ve Tuzla halkı tarafından coşkulu bir şekilde karşılandı. Tuzla'da işe başlayan işçiler 10 gün sonra, 13 Ekim'de işten atıldılar ve Kampana işçileriyle beraber direniş devam ettiler. Direniş İzmir'de sürdürme kararı alan sendika 38 işçi ile İzmir'e tekrar döndü.

Menemen'de sendika, halk, devrimci ve demokrat kurumlar tarafından coşkuyla karşılanan işçiler fabrika önünde direnen 4 işçiyle beraber direniş sürdürüyor. Boş durmayan patron ise fabrikanın adını değiştirerek "Rodeo Deri" adı altında eski ustabaşlarıyla işe başladı. Üstelik yeni işçiler de alarak. Deri-İş İzmir Şubesi ise fabrikanın ruhsatsız çalıştığına dair İzmir Büyükşehir Belediyesine tutanak tutturdu. Belediye ekipleri ise fabrikaya on günlük bir süre tanıdı. Kendi hukuklarını dahi çiğneyen düzen söz konusu işçi ve onların hakları olunca işleri hep ağırdan alıyor. Tanınan 10 gün önümüzdeki hafta dolacak.

"Provokasyonlara, baskılara rağmen kazanacağız"

Birçok hukuksuzluğa maruz kalan işçiler son olarak bıçaklı saldırı ve gözaltı terörüyle karşılaştı. Provokasyonun açık olduğu olay şöyle gelişmişti; iş başvurusu için fabrikaya gelen bir kadına; işçiler, direniş çadırı önünde neden mücadele ettiklerini Savranoglu Deri Fabrikası'nın nasıl bir fabrika olduğunu ve çevreye nasıl zarar verdiğini anlatırken kadın bıçak çekmiş ve işçilere saldırmıştır. Bunun üzerine işçiler kadının saldırısını etkisiz hale getirmiştir. Olayın ardından patronun şikayeti üzerine sendika üyesi ve direnişte olan 3'ü kadın dört işçi gözaltına alınmıştır.

Sendikanın başvuruları üzerine savcı anlamsız şekilde süreci uzatmış, sendika yaklaşık beş saat itiraz dilekçesi verecek bir muhatap bulamamış ve sonunda dilekçeyi karakola vermek zorunda kalmıştır. Yaşanan bu pervasızlık sonucunda gözaltına alınan Şerife Danacı, Sevim Özcan, Esra Baysal ve Necdet Özcan iki gün boyunca nezarethanede tutularak 28 Ekim günü savcılık tarafından serbest bırakılmıştır, ancak işçilerden her gün karakola gidip imza atmaları istendi.

Yaşanan bu durum bir yandan patronun çaresizliğini gösterirken bir yandan da onların hukuklarının kime hizmet ettiğini açık bir şekilde gösteriyor. Direnişin geldiği aşamada patronun ve onun uşaklarının çeşitli oyunlarına, provokasyonlara, baskılara ve ustabaşlarının çeşitli tehditlerine rağmen işçiler direnişte kararlı. 90 günlük direniş gösteriyor ki patronun oyunları boyutlanarak devam edecek, tabii işçilerin direniş de.

İstanbul: BEDAŞ Genel Müdürlüğü önünde kurdukları çadırda direnen işçiler, direnişlerinin 17. gününde Taksim Meydanı'ndan BEDAŞ önündeki direniş çadırı önüne kadar yürüyüş gerçekleştirdiler.

Yürüyüşte "Taşeron teslim olmayacağız" yazılı pankart taşıyan işçiler, yürüyüş bo-

yunca sık sık "Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır", "Enerji işçisi yalnız değildir" şeklinde slogan atıldılar.

Direniş çadırına geldiklerinde çadır önüne kurulu polis barikatını zorlayan işçiler, polis barikatını geri çekti. BEDAŞ işçileri adına açıklama yapan Enerji-Sen Genel Başkanı **Kamil Kartal**; BEDAŞ Genel Müdürlüğünde "taşeron şirketlerin işinin bittiği" gerekçesiyle 156 işçinin işten atıldığını belirterek, işçilerin kurdukları çadırdaki direnişlerinin işyerlerine geri dönünceye kadar devam edeceğini, zafer kazanana kadar direnişlerini sürdüreceklerini söyledi. Asıl işverenin taşeron şirketler değil, BEDAŞ Genel Müdürlüğü olduğuna vurgu yapan Kartal, iki aydır işsiz olmaları nedeniyle evlerine ekmek götüremeyen işçilerin sorunlarının BEDAŞ'ın istemesi durumunda hızla çözülebileceğini kaydetti.

“Emekli-Sen gençliğin geleceği demek!”

Kartal: Son dönemde özellikle “Gençliğin geleceğine sahip çıkması” şiarıyla örgütlenme çalışmalarına hız veren Emekli-Sen “Füze Kalkanına hayır, İntibak yasamız çıkarılsın ve Kıdem Tazminatına dokunma” şiarıyla bir kampanya başlattı. Özgür Gelecek olarak sendikamızın Kartal Şube Sekteri **Ferdi. İ. Şarman** ile süreci konuştuk.

- Emekli-Sen’in öneminden bahsedebilir misiniz?

- Emekli-Sen her şeyden önce kapsadığı kesim için hak ve talep mücadelesi veren bir sendika. Bu açıdan kendisini hiçbir zaman sınıfın dışında görmez. Bu sınıfın birçok başarılı eylemlerinin ardında bugün Emekli-Sen’lilerin imzası bulunmaktadır. Bu açıdan Emekli-Sen’in mücadelesi sınıf açısından önemli bir yerde durmaktadır. Bizim genel bir söylemimiz vardır; “**Demokrasi ve özgürlük mücadelesinden emekli olunmaz**”. İşte Emekli-Sen bu anlayışla sınıf içindeki mücadelesini devam ettirmektedir.

Kaldı ki Emekli-Sen çok deneyimli bir sendika. Çünkü üyeleri geçmişten gelen eylem ve mücadele deneyimine sahip. Bu deneyimleri sınıfın ortak eylemlerinde genç işçilere aktarmak oldukça önemli bir yerde durmaktadır. Örneğin bugün şubelerimize sendikah olmaları isteyen işçiler geliyor; sendikah olursak başımıza neler gelir, bizleri neler bekliyor, neler kazanırız şeklinde sorular soruyorlar. Bu kapsamda biz Emekli-Sen’i sınıf mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olarak görüyoruz.

- Emekli-Sen’in gençlik açısından önemi nedir?

- Biz geldik geçiyoruz. Bizim belirli bir aylığımız ve önümüzde kısa bir ömrümüz var. Aslında bizim verdiğimiz mücadele tamamıyla gençlik için. Gençliğin geleceği için. Şu an biz sendika hakkı olmayan “gayri meşru” bir mücadele içindeyiz. Ama biz buradan başarılı çıktığımız zaman gelecekte gençliğin örgütlü mücadelesi tescillenmiş olacak. Gençler kendilerini örgütlü

bir mücadele içinde bulabilecekler. Bir de sadece gençlik açısından bakmamak lazım Emekli-Sen “absürt” bir sendika anlayışdır devlet nezdinde. Bizim üzerimizde baskıların nedeni de bu zaten. Şayet biz kazanırsak; örneğin ev emekçisi kadınların ve köylülerin örgütlenmelerinin de yolu açılacak. Yani bu tür sendikalar Emekli-Sen’i emsal göstererek mücadelelerine ivme kazandıracak.

- Emekli-Sen’in İntibak Yasası’nın çıkması yönünde bir mücadelesi var. Bu yasadaki biraz anlata bilir misiniz?

- Öncelikle emeklilerin maaş dağılımından bahsetmek gerekmektedir. Şimdi emeklilerin maaş dağılımları dönem dönem ayrılmakta ve oran döneme göre değişim göstermektedir. Özellikle 2000 yılının altında kalanlar ciddi derecede yok sayıldı. Bu açıdan İntibak Yasası bu farkın eşitlenmesini sağlayacak bir yasa. Biz Emekli-Sen olarak bu maaş dağılımının eşitlenmesini talep etmekteyiz. Bu talep ise ifadesini İntibak Yasasında buluyor. Bugün emeklilerin büyük bir çoğunluğu asgari ücret oranında maaş alıyor. Bunun dışında bilirsiniz emekliler milli gelirden yararlanamıyor. Eğer İntibak Yasası hayata geçirilirse bugün emekliler arası maaş dağılımı eşitlenecek ve emekliler en az 1.250 TL oranında bir maaş alacak. Yani bu geçen yılın rakamı normalde. Bu yasanın çıkması için biz uzun süredir mücadele veriyoruz. Devlet daha önce bunu hiç gündemine almak istemiyordu. Ama seçimlerde bu bir propaganda aracına dönüştü. İlk olarak CHP meydanlarda bunu dile getirdi. Daha sonra AKP “bu yasayı çıkarırsak ancak biz çıkarırız” şeklinde açıklamalar yaptı. Bunun bir dalaş olduğu ortada aslında.

- Son dönemlerde bir ilerleme kaydedilebildi mi?

- Biz son dönemlerde çalışmalarımıza ağırlık verdik. Bu çalışmaların getirdiği ses oldukça önemli. Bu çalışmaların ardından devlet de İntibak Yasası’nı su-

landırarak çıkartmanın derdinde. Burjuva basın işte “işte 18 trilyon bankaya yatıyor. Bilmem kaç katrilyon daha yatacak, maaşlara %10 gibi bir zam gelecek” gibi yalan haberler yapılmakta. Bunların hepsi birer yalandan ibaret; çünkü gündemde böyle bir yasa yok. Yani 800 TL alan bir emekliye 80 TL zam yapılacaktır. Bu intibak yasasını su-

- Kamuoyuna bir çağrımız var mı?

- Emekli-Sen olarak bizim tüm topluma örgütlenme çağrımız var. Emekli-Sen sadece kendi hakları için mücadele veren bir kurum değil. Son kampanyalarımızda da gördüğümüz gibi Kıdem tazminatı kaldırılmasın, füze kalkanı kurulmasın ve sendikalaşma gibi taleplerimiz var. Emekli-Sen’li olmak bir anlamıyla geleceğine sahip çıkmak demektir. Bir örnekle bitirmek istiyorum Fransa’da emekli maaşlarının düşürülmesine ilk tepki veren gençlik olmuştur. Bu eylemler sokak çatışmalarına kadar ilerledi. İşte biz de bu anlayışı Türkiye toplumuna yansıtma derdindeyiz. Çünkü emeklilik ve emekli yasaları sadece bizim değil gençliğin de geleceğini ilgilendirmektedir. Kazanımlarımız gençliğin geleceğini örecek kayıplar ise geleceksizliğin sinyalini verecek. Bu açıdan herkesi Emekli-Sen’e destek veremeye ve örgütlenmeye çağırıyorum.

riz soruları üzerinde duruldu. Ardından da kampanyanın içeriği tartışıldı. 1 Kasım’da kampanyaya başlama kararı alan DDSB’liler, kampanyanın içeriğini tartıştı. Kampanya, kıdem tazminatının daha fazla gündemleştirilmesi, güvencesizlerin örgütlenmesi, sendikalarda şovenizm sorununun tartışılması, hak kazanmaya yönelik çalışma yürütme, kendimizi ve DDSB’yi örgütlemek içeriği ile dolduruldu.

Ayrıca kampanyanın somut ayakları ile ilgili de bir çalışma programı üzerinde tartışıldı. Türk-İş kongresine örgütlü katılım da tartışılan gündemler arasındaydı. Kampanya 15 Ocak 2012 sonlandırılacak. Forum katılan ATİK temsilcisi de kampanya sürecine destek vereceklerini söyledi.

Emekliler geleceğe sahip çıkıyor

Kartal: İntibak Yasasının çıkartılması, Füze Kalkanı projesinin iptal edilmesi ve Kıdem tazminatı hakkına dokunulmaması için 22 Ekim günü Kartal Emekli-Sen önünde bir araya gelen Emekli-Sen üyeleri “**Emekli-Sen olarak; Sendika hakkımız, toplu sözleşme hakkımız, promosyon ve TÜFE alacaklarımızı ve İntibak yasamızın çıkartılmasını istiyoruz alacağız**” yazılı pankart açarak Kartal Meydanı’na bir yürüyüş düzenledi.

Yürüyüşte “**Kıdem hakkımız engellenemez**”, “**İntibak Yasamız çıkartılsın**” ve yanı sıra 12 Ekim günü ölümsüzleşen Suzan yoldaşa atfen “**Suzan Zengin kavgamızda yaşıyor**” sloganları atıldı. Emekli-Sen üyesi olan Suzan yoldaşın emekliler tarafından sahiplenilmesi Kartal Meydanı’nda kitle tarafından alkış ve ıslıklarla karşılandı. Eylemin ardından Emekli-Sen Mali Sekreteri **Emine Cansever** bir açıklama yaptı. Emeklilerin taleplerinin dikkate alınması gerektiğine vurgu yapan ve özellikle İntibak Yasası’nın çıkartılmasını isteyen Cansever, emekliler arası eşit gelir dağılımının toplumsal refahın sağlanmasında önemli rol oynayacağını belirtti. Eyleme **Partizan**, **BDSP** ve **ESP** de destek verdi.

FSM Hastanesi’nde taşeron işçiler eylem yaptı

Kartal: Sözleşmede ayın biri ile beşi arasında maaşların yatırılacağı taahhüt edilmesine rağmen maaşlarını alamayan Fatih Sultan Mehmet Hastanesi taşeron temizlik işçileri, 19 Ekim Çarşamba günü bir eylem gerçekleştirdi. B Blok önünde bir araya gelip “Zam üstüne zam yapıyorlar, Asgari ücretli işçinin maaşını ödemiyorlar” yazılı pankart açtılar. Başhekimlik binasına doğru yürüyüşe geçen işçiler yürüyüş sırasında “**Taşeron işçi köle değildir**”, “**Taşeron işçiyiz, örgütlüüz, güçlüüz**”, “**Maaş hakkımız söke söke alırız**” sloganlarını attı. Yürüyüşün ardından hastane yönetimini uyaran konuşmalar yapıldı.

Konuşmaların ardından işçiler maaşların yatırılmaması halinde her gün Başhekimlik önünde toplanacaklarını söyleyerek eylemi sona erdirdi. Eylemin ardından akşam saatlerinde işçilerin maaşlar yatırıldı. Ancak bu kez de maaşların eksik yatırılması işçiler arasında huzursuzluğa neden olurken taşeron şirket yetkilileri, bir hata sonucu eksik yatırıldığını, gün içerisinde eksik kalan kısımların da yatırılacağını belirttiler.

DDSB’den kampanya

İstanbul: Devrimci Demokratik Sendikal Birlik Hava-İş sendikasında bir forum gerçekleştirdi. Forum, sınıf hareketinin mevcut durumu nedir, genel sınıf hareketi üzerine tespit ve tespit üzerinden ne yapabiliriz gibi konu başlıklarını ele alarak 2 oturumdan oluşturuldu.

İlk oturumda yapılan konuşmalarda sistemin krizinin sendikalara yansımalarına değinildi. Ve ardından yapılan tartışmalarda devrimci sendikacılık ve DDSB’nin odak olma meselesi tartışıldı. Bir kadın DDSB’li “**odak olma meselesini kadın işçilerden, Kürt işçilerden, göçmen işçilerden, kot taş-**

lama işçilerinin ölümle yüz yüze kalmasından doğru tartışmalıyız. Eğer DDSB bunu görmüyorsa burada bir sorun var, bunu çözmemiz gerekir. Kadın işçiler; düşük ücretle çalıştırılıyor, Kürt işçiler; açlığı, yoksulluğu yaşıyor. Kot taşlama işçilerinin % 99’u Kürt ve çoğu ölüm tehdidi altında. Bu işte çalışmış çoğu insan artık yaşamıyor ve yaşayanlarda ölüm tehdidi altında” sözleriyle tartışmanın ana eksenini vurguladı.

Tartışmaların ardından bir kampanya örgütlenme önerisi geldi.

2. Oturumda genel olarak sınıf hareketi üzerine tespit ve neler yapabili-

AKP, hayvancılığa son noktayı koyma yolunda ilerliyor

Et fiyatlarının düşmesi ancak üretim maliyetlerini düşürmekle ve hayvancılığın desteklenmesiyle mümkündür. Piyasanın acımasız kurallarına mahkum ve terk edilen hayvan üreticileri de alım gücü giderek düşen halkımız da bu politikalarının mağdurudur.

Geçtiğimiz yıl tartışmaya açılıp alelacele yasal düzenlemeleri yapılan kasaplık ve besilik sığır eti ithalatında ülke sınırlamasını neredeyse tamamen kaldıran, gümrük vergilerini yüzde 20'lere kadar düşüren AKP hükümetinin temel argümanı et fiyatlarının düşürüleceği üzerineydi. Ancak aradan geçen zaman diliminde et fiyatları düşmediği gibi hayvancılıkta da ciddi gerilemeler kaydedildi.

Bu durum elbette son bir yılın eseri olarak değerlendirilemez. Zira 1990'ların başında 56.5 milyon olan nüfusun bugün 70 milyonun üzerine çıkmış olmasına karşın küçükbaş ve büyükbaş hayvan sayısında yüzde 50'lere varan düşüş yaşanmıştır. Yani hayvancılık sektörüne karşı emperyalistler tarafından sadece AKP ile de sınırlandırılmayacak sistemli bir saldırı ve imha politikası izlenmektedir.

Bu gerçekliğe işaret eden diğer bir istatistik de bizzat TÜİK tarafından Ekim ayı başında açıklandı. Türkiye İstatistik Kurumu, Ağustos ayı için kırmızı et, süt ürünleri ve kümes hayvancılığı üretim istatistiklerini yayımladı ve bu rakamlar da hayvancılık sektörünün aldığı darbenin büyüklüğünü gözler önüne serdi.

Rakamlara göz atacak olursak;

Kırmızı et üretimi Ağustos ayında 55 bin 389 ton olarak gerçekleşti ve bu rakam geçtiğimiz yılın aynı dönemine göre yüzde 9.1 oranında düşmüş durumda. En büyük çöküş ise koyun eti üretiminde gerçekleşmiş ve geçtiğimiz yıla göre yüzde 38 azalmış.

Bu durum süt ve süt ürünleri üretimi için de geçerli. TÜİK verilerine

göre toplanan inek sütü miktarı Temmuz ayına göre yüzde 8.4; yoğurt üretimi yüzde 4.3; ayran üretimi ise yüzde 36 oranında düşüş gösterdi.

Kırmızı et zaten uzun bir zamandır yoksul emekçi halkın gündeminden ve rüyalarından da silinmişken, kümes hayvanlarının da sofralardaki ağırlığının ortadan kalktığı aynı verilerle ortaya çıkıyor. İstatistiklere göre Ağustos ayında kesilen tavuk sayısı bir önceki aya göre yüzde 7.4 oranında, tavuk eti üretimi ise yüzde 9.1 oranında gerilemiş durumda.

Ve tabii bir de bu durumun fiyatlara yansımaya biçimi var ki, bu sadece hayvan üreticilerini değil tüm halkı ilgilendiriyor. Bu noktadaki artışlar da bir aylık süreç için oldukça ciddi boyutlarda. Temmuz ve Ağustos ayları arasındaki fiyat artışları dana etinde yüzde 3.8, koyun etinde yüzde 1.7, tavuk etinde yüzde 1.7, sütte yüzde 7.5, beyaz peynirde yüzde 3.6 ve kaşar peynirinde yüzde 5.8 oranında gerçekleşti.

Yani nereden bakılırsa bakılsın, devletin ucuzlayacak dediği tüm kalemlerde ciddi bir artış meydana geldi ve bunu da yine kendi kurumunun verileri açıkça ortaya koyuyor. Devletin hayvancılık sektörünü geliştirmek için yatırım yapmak yerine hayvan ithalatını düşük gümrük vb. politikalarla desteklemesi hayvancılığı ortadan kaldırma yönünde hızla ilerlerken sofralarımız giderek yoksullaşıyor.

Bu durumda temel talep olarak ithalattan derhal vazgeçilerek hayvancılıkta üretim maliyetlerini düşürme politikası izlenmelidir. Et fiyatlarının düşmesi ancak üretim maliyetlerini düşürmekle ve hayvancılığın desteklenmesiyle mümkündür. Piyasanın acımasız kurallarına mahkum ve terk edilen hayvan üreticileri de alım gücü giderek düşen halkımız da bu politikaların mağdurudur. Dolayısıyla bu politikalara karşı mücadele etmek sadece hayvan üreticilerinin değil evine bir kilo et götürmeyi hayal bile edemeyen tüm halkımızın sorunudur.

Köylüler Taş Ocağına Tepkili

İzmir: Aliağa'da köylüler; taş ocağı yapmak ve yol açmak için ağaçların kesilmesine tepkili. Yol yapımı ve taş ocağına alan açmak için binlerce ağacın kesildiğini ifade eden köylüler ağaçların kesilmesi halinde yağmur ormanlarının yok olacağını belirtti. Buradaki taşların alınarak yeni yapılacak olan **Çandarlı Limanına** götürülmek istendiğini de dile getirdiler. Bugüne kadarki çabalarından bir sonuç alamadıklarını belirten köylüler talepleri karşılanmazsa beş altı köyle birlikte büyük bir eylem yapacaklarını söyledi. Burada çalışan bir firma, bir şirket ismi olmadığını belirten köylüler muhatap bulamadıklarını, sadece ağaçları kesenlerin bakanlıktan onay aldıklarını söyledi. Bakanlıklara gönderilen mektuplarda durumun kendilerini fazlasıyla rahatsız ettiğini belirtirken burada açılacak olan taş ocağının köylülerin tek geçim kaynağı olan zeytin ağaçlarını ve ormanı yok edeceğini kaydettiler. Gönderilen mektupta ayrıca toplanan imzalar da yer alıyor.

Sözleşmeli köleliğe yargı onayı

Ankara: Hak gasplarının sınır tanımadığı, yeni kölelik yasalarının torba torba onaylandığı şu günlerde, emekçilerin kıdem tazminatına dahi göz diken egemenler, sözleşmeli öğretmenlik uygulamasını da garanti altına almış oldu.

Eğitim-Sen tarafından, 657 Sayılı Devlet Memurları Kanununun "sözleşmeli personel" ile ilgili maddesine eklenen ve "Milli Eğitim Bakanlığı'nda norm kadro sonucu ortaya çıkan öğretmen ihtiyacının, kadrolu öğretmen

istihdamıyla kapatılmaması halinde sözleşmeli öğretmen istihdam edilmesine" imkan sağlayan hükme, anayasanın 2. , "yasa önünde eşitlik" ifadesini içeren 10. ve "memurlar" tanımının yapıldığı 128. maddesine aykırı olduğu gerekçesiyle itiraz edildi. Danıştay 12. dairesinin başvurusuyla anayasa mahkemesine taşınan itiraz, hükmün anayasaya aykırı olmadığı belirtilerek reddedildi. Gerekçe olarak, sözleşmeli personelin memur veya işçi değil, "diğer kamu görevlileri" kapsamında

yer aldığı ve "kadrolu personel ile sözleşmeli personelin farklı hukuki düzenlemelere tabi olduğu için farklı haklara sahip olabilecekleri" ifade edilerek yasa önünde eşitsizlik ilkesine aykırılık olmadığı öne sürüldü.

Ucuz, güvencesiz, örgütsüz emeğin yaygınlaştırılması için egemenler cephesinden yöneltilen bu tür saldırılar, devletin tüm mekanizmalarının da desteğini alarak hedefine ilerlemektedir. Bu saldırılara barikat olacak tek çıkar yol itirazımızı sadece mahkeme salonlarına değil sokaklara taşımak olacaktır.

Alan bazlı destekleme kalksın!

H. Merkezi: Fındıkta alan bazlı desteğin kaldırılmasını talep eden Fındık Üreticileri Yardımlaşma Derneği bir basın toplantısı gerçekleştirdi. Konuyla ilgili açıklama yapan Dernek Başkanı **İsmail Albayrak**, 6 yıl önce fındığın 7 liradan, 6 yıl sonra ise 6 liradan satıldığını belirterek üreticiye yaşam hakkı tanınmadığını söyledi. Albayrak, bu yıl 250-300 bin ton tüketim açığı olduğunu ve bu kapsamda fındığın fiyatının 12 TL olması gerektiğini belirtti.

Özelleştirmeye karşı "hukuki" mücadele

H. Merkezi: Şeker fabrikalarının özelleştirilmesine karşı hukuki mücadele veren Şeker-İş Sendikası 20 Ekim günü Ziraat Odası önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada konuşan Şube Başkanı **Nuri Murat** sürecin giderek kızıştığını ve şeker fabrikalarının da Tekel ve Sümer Bank gibi özelleştirilmek istendiğini belirtti. Basının nasıl bir mücadele süreci öngördüklerine ilişkin sorusunu yanıtlayan Murat "Süreci hukuki boyutuyla ele alıyoruz. Ancak elbette bu yeterli değil. Sürece göre mücadele biçimimizi belirleyeceğiz" dedi.

Direnenler kazandı!

Mersin: TÜMTİS'e bağlı Çukurova Kargo işçileri, 17 Ekim'de başlattıkları direnişi patronun geri adım atmasıyla sonlandırdı.

Eylem süresince sendikayı muhatap almayacağını söyleyen şirket sahibi **Kemal Çelik**; "Ben sendikayı muhatap almıyorum. İşçiler gelsin çalışsınlar, zamanla talepleri aramızda çözeriz" demişti. Ancak işçilerin kararlı direnişi sonrasında geri adım atmak zorunda kalan Çelik, işçilerle anlaşma yoluna gitti. İşçiler ve Çelik arasında yapılan yazılı protokolde; çalışma saatlerinin düzenlenmesi, Bağ-Kur'lu işçilerin sigorta kaydının yapılması ve sendikal örgütlenmelerin kaldırılması talepleri yer alıyor.

Dönem ne olursa olsun, egemenlerin amacı:

Kürt sorununda yeniden devlet şiddetinin yoğunlaştığı, egemenler cephesinden çözüm olarak askeri seçeneklerin devreye sokulduğu bir dönemin içerisindeyiz. Egemenler, özellikle genel seçimlerde, Kürt coğrafyasında aldığı yenilgi ve hemen akabinde demokratik özerklik ilanına KCK operasyonlarıyla karşılık verdi. Neredeyse bütün BDP yöneticilerinin tutuklandığı bir dönemin içerisindeyiz. Bunlar elbette bir yandan yasal siyaset alanının darlığını göstermesi bakımından önemliken öte yandan en ufak bir demokratik hakkın bile özverili bir mücadele yürütülmesinin, egemenlerle hesaplaşmaksızın kazanılmayacağını gösteriyor.

Egemenlerin saldırıları sadece legal alanla sınırlı kalmadı, egemenler bütün bir yaz dönemi de dahil olmak üzere ulusal mücadele yürüten Kürt savaşımlarına karşı çeşitli hava ve kara operasyonlarıyla geçirdi. Ekim ayının başlarında Kürt Hareketi'nin üst düzey yöneticilerinin hava operasyonlarıyla katledilmesi sonucu, Kürt Hareketi'nin meşru savunma olarak da adlandırılacak misilleme eylemi olarak Çukurca eylemini gerçekleştirmesi ve bu eylemin askeri anlamda oldukça başarılı olması Türk egemenlerini tekrardan "çileden çıkardı".

Aynı nakarat: Kendini mazlum gösterme ve dış mihraklar

Egemenlerin bildik uygulamaları ve söylemleri kendisini gösterdi. En bilinenlerden bir tanesi saldırılar karşısında mazlum rolü oynamalarıdır. Bölgenin en gaddar devletlerinden birisi olan Türkiye, zalimliğini kendisini mazlum göstererek gizlemeye çalışıyor. Her türlü teknolojik desteğe sahip olan ve bu konuda gerek ABD'den gerekse de İsrail'den yardım alan, korunaklı karakollar inşa eden, profesyonel orduya geçmeye hazırlanan, askerleri yetmezmiş gibi özel hareket polislerini de devreye sokan, her türlü zalimliği yapanlar, karşısındaki daha mütevazı olanaklara sahip olan hareketten bozgun mahiyetinde darbeler alması ilginç bir görüntü oluşturduğu gibi, aynı zamanda egemenlerin çaresizliğini gösteriyor.

Resmin tamamı egemenlerin sadece çaresizliğini göstermiyor. İnsan olanın midesinin kaldıramayacağı iğrenç bir planla mazlum rolü oynayarak kitleleri kendi yanına çekmeye çalışıyorlar. Türk egemen sınıflarından herhangi bir dürüstlük ve insaniyet beklemek gibi bir yaklaşımımız da yok, ancak tüm yaşananlar göstermektedir ki, insanlığın en önemli değerlerini kendi amaçları için iğrenç bir şekilde kullanmaktadırlar.

Çaresizliklerini, başarısızlıklarını açıkça kabullenmekte zorlanan egemenler, tüm yaşananları bildik "dış mihraklar" argümanı ile açıklamaya çalışıyor. Ama ne ilginçtir ki esp gürleyen ege-

menler, aynı "dış mihraklarla" her türlü siyasi, ekonomik ilişkileri kurmakta bir sakınca görmüyor. Aynı "dış mihrakları" her platformda dostluk ve arkadaşlık söylemleriyle kutsamakta abeslik görmüyor. Bütün amaçları, halkın tepkisini başka kanallara yönlendirmeye çalışıyorlar. Bu kanallar içte Kürt halkına ve Kürt Hareketi'ne yönlendirilirken (Wan depremi sonrası bile sosyal medyaya yansyanlara bakılabilir) dışta da farklı ülkelere yönetiyorlar. Sonuç olarak bir bütün ırkçılığı, şovenizmi körükleyerek, Türkiye halkını "zehirlenmeye" devam ediyorlar.

Tüm bu yaşananlar da göstermektedir ki, Türk egemenlerin Kürt ulusal sorununu çözmek gibi bir derdi yoktur. İğrenç bir demagoji eşliğinde, "tek millet, tek devlet, tek bayrak" üçlü söylemini yaşama geçireceklerdir. Bu konuda önlerine çıkan bütün engelleri büyük bir vahşilikle "ezmeye" kararlıdırlar.

Egemenlerin "Kürt Sorunu"ndan "kökünü kazıma"ya dönüşen söylemleri

Kürt sorunu üzerine AKP döneminde yaşanan gelişmelere baktığımızda ilk önce Kürt sorununun varlığının kabul edildiğini görüyoruz. Ancak hemen akabinde Kürt sorunu yerini eski söyleme bıraktı. Erdoğan her gittiği yerde herkesin Türk olduğu söyleminin güncellenmiş şekilde ifade etti. Ardından adı belli olmayan, kimisine göre "demokratik açılım", kimisine göre "milli birlik ve kardeşlik projesi" olan söylemler kendisini gösterdi. Aradan geçen onca zamanda içerik anlamda hiçbir şey açıklanmamasına rağmen, "iyi şeyler olacak" açıklamalarıyla insanlarda bir beklenti yarattılar. Ancak "iyi şeyler olacak" söylemi yerini "kökünü kazımaya", "bu beladan" kurtulmaya bıraktı. Zaten "iyi şeyler olacak" söylemi gündemdeyken bile binlerce Kürt siyasetçisi tutuklandı. Türkiye dünyada en yüksek siyasi tutsağa sahip ülke unvanını kazandı!

Türkiye'nin Kürt sorununu çözecek kapasitesi yoktur. Bu sorunun çözümü ülkenin demokratikleşmesiyle birebir alakalıdır. Ancak demokrasi, egemen sınıfların mayasına uygun değildir. Sorun da buradan kaynaklanmaktadır. Sorunu çözecek kapasitesi olmayan egemenler, "Osmanlı'da oyun çoktur" misali kâh demokratik söylemlere, kâh en bilindik faşist söylemlere sarılıyorlar. Sürecin getirdiği taktik politikaları devreye sokuyorlar. Demokratikleşme politikası Türk egemenlerin stratejik yönelimi olmayıp, aksine taktik söylemden ibarettir. Cılayı kazıdığımızda ülkenin kuruluş felsefesi olan "tek devlet, tek millet" söylemini görürüz.

Bugün egemenlerin yürüttüğü 89 yıllık imha ve inkâr siyasetinin güncellenmiş halidir. Bu yüzden de Erdoğan,

Türkiye'nin Kürt sorununu çözecek kapasitesi yoktur. Bu sorunun çözümü ülkenin demokratikleşmesiyle birebir alakalıdır. Ancak demokrasi, egemen sınıfların mayasına uygun değildir.

saldırıların hemen sonrasında "Herkes emin olsun ki; terör belasını er ya da geç bu milletin yakasından söküp atacağız", "bugüne kadar iktidarıyla, milletiyle bir milim dahi geri çekilmedik, çekilmeyeceğiz" söylemlerini dile getirerek, bu ülkenin kurucu felsefesine ne kadar bağlı kaldıklarının da altını çiziyor.

Devletin yürüttüğü savaşta medyanın rolü

Erdoğan, burjuva gazetelerin genel yayın yönetmenleriyle buluşarak, medyaya hem "duyarlılıklarından" kaynaklı teşekkür etti hem de daha fazla "duyarlılık" çağrısı yaptı. Bu toplantıda yaptığı konuşmada, adı dünya siyasi tarihine "Demir Lady" olarak geçen zamanın İngiliz Devlet Başkanı Margaret Thatcher'den "propaganda terörünün oksijenidir" sözünü alıntıyla marağını anlattı. Erdoğan'ın seçtiği örnek de pek hayırlı birisi değildir. Bugün Avrupa'daki burjuva siyasetçilerin dahi adını duymak istemedikleri, "bir kara leke" olarak adlandırdıkları birisinden alıntı yapmak da Erdoğan'ın ve Türk egemenlerinin "demokrasi" konusunda kimleri örnek aldığını göstermesi bakımından ironiktir.

Sistemin yürüttüğü propaganda savaşları kapsamında burjuva basının her zaman önemli bir yeri olmuştur. Erdoğan medya yöneticileriyle yaptığı konuşmada "doğru bilgilenmenin ve bilgilendirmenin" önemine (!), "dezanformasyon" pozisyonuna düşünülmesine (!) gereken önemin verilmesi gerektiğini söyledi. Tabii ki tüm söylemin altında Kürt Hareketi'ne yönelik saldırganlığın ortaklaşması, aradaki çelişkili söylemlerin düzeltilmesini amaç-

ladığı açıktır. Yoksa elbette medyaya yansyan ölen asker ve gerilla sayıları arasındaki çelişkiler egemenlerin yalanlarını açığa vuran bir noktada duruyor. Bundan rahatsızlığın ifade edilmesi bakımından bu toplantı önemli bir yerde duruyor. Nitekim medyada yansyan çelişkili rakamların ve ifadelerin nedenini, medya yöneticilerinin yanlış anlamalarına bağlayarak, çelişkili ifadeleri "düzeltmiş" oldu.

Medya şehit düşen gerilla sayısını abarttıkça abarttı. Basın şehit düşen gerilla sayısını yüzlerle verirken, BBC muhabiri kendisini tutamayarak Kürt Hareketi'nin 1400 militanını kaybettiğini açıkladı. Türk egemenlerinin rüyalarında bile göremeyeceği bu sayıyı yalanlamak, tarihin bir cilvesi olarak Erdoğan'a düştü. Elbette egemenler, medyada yansyan çelişkili ve çok abartılı ifadelerin (egemenlerin abartılı ifadelerden rahatsızlığı yok) devletin yürüttüğü savaşta kitleleri etkilemeyeceğinin farkında.

Bu sürecin bir başka ilginç noktası da, bütün liberal yazarlar sanki Kürt Hareketi'nin geleceğini düşünüyorlarmış gibi, Kürt Hareketi'nin yanlış bir çizgide olduğunu söyleyerek akıl vermeye çalışıyorlar. Hem de harekete yönelik en üst perdeden tasfiye saldırılarının devrede olduğu bir dönemde. Elbette bu söylemin kendisi de hareketin tasfiyesini amaçlıyor. Zaten başka türlü düşünmek de mümkün değil.

89 yıllık imha ve inkar zemininde duran egemenler Kürt sorununu çözemeyecekleri gibi, önümüzdeki dönem daha da saldırganlaşacaklardır. Gerçekten egemenler bu konuda çaresizdirler ve en iyi bildikleri yöntemi devreye sokacaklardır.

“Halkımız evlatlarına sahip çıkmalıdır!”

HPG'nin Hakkârî'nin Çukurca İlçesi Kekliktepe bölgesinde gerçekleştirdiği eylemin ardından intikam yeminlerinin yükseldiği, faşist saldırıların gerçekleştirildiği bir süreçten geçiyoruz. Yarattıkları istenen ortam tam da egemenlerin provalarını sergilemesine zemin hazırlamaktadır.

Kürt halkı elbette böylesi süreçlere yabancı değil. Dersim, Ağrı, Zilan, Hani vd. katliamlarda direniş yemini etmiş bir halk, bugün yine tehdit ediliyor.

Son olarak Malatya'da bekletilen 24 gerilla cenazesine dair bir açıklama yapmayan TSK ve bölge valiliği sessizliğini korumaya devam ederken BDP, cenazelerin tespiti için Malatya'ya gitti. Yapılan araştırmada bir vahşetle karşı karşıya kaldıklarını belirten BDP'liler, bir basın toplantısı gerçekleştirerek yaşananları kamuoyuna duyurdu.

BDP Diyarbakır il binasında düzen-

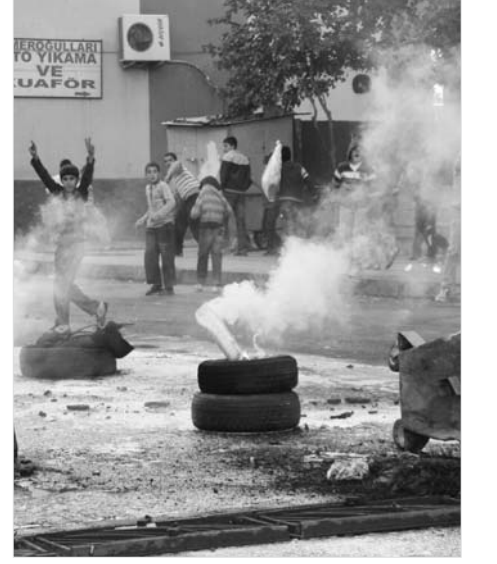
lenen toplantıda konuşma yapan Bitlis Milletvekili Hüsamettin Zenderlioğlu, Savcının 12'i kadın, 11'i erkek olmak üzere toplam 24 cenazenin olduğu bilgisini verdiğini belirterek, “cenazeleri gören aileler dayanamadı. Paramparça olan cenazelerin teşhisi çok zor” şeklinde konuştu.

Katliamda kimyasal bombaların kullanıldığı açık ortadayken konuyla ilgili sessizliğini bozan savcılık “ayrıntı istiyorsanız ANF'ye yazın, açıklama yapsın, biz de icabına bakalım” şeklinde açıklamada bulundu. Genelkurmay Başkanlığına atanan Necdet Özel için Kürt halkının Kimyasal Necdet sözünün doğruluğu da yaşamın acı tecrübeleriyle bir kez daha ortaya çıkmış oldu.

Konuyla ilgili açıklama yapan BDP Eş Başkanı Selahattin Demirtaş **“Hem fotoğraflardan hem de aldığımız duyurular cenazelerin hepsinin tahrip edildiği bir kısmının parçalandığı şeklinde... Bu her şeyden önce bir vahşettir, bir savaş suçudur. Bu savaşın ötesinde büyük bir vahşetle intikam alma durumuna dönüşmüştür”** sözleri ile tepkisini dile

getirdi ve Kürt halkına çağrı yaptı: **“Bu vahşete karşı hiç kimse sessiz kalmamalıdır, suskun kalan insanlığını yitirir. Bütün halkımız cenazelerine en üst düzeyde sahip çıkmalıdır bu vahşete olan tepkisini göstermelidir.”**

Malatya'ya getirilen cenazeler hakkında gizlenen gerçekler açığa çıkarken başta Amed olmak üzere birçok ilde Kürt halkı sokağa çıktı. Amed'de esnaf, Malatya Adli Tıp Kurumu'nda bekletilen 24 cenaze için kepenkleri açmadı.

Lice'de kepenkler kapatıldı

H. Merkezi: Diyarbakır'ın Lice ilçesinde 24 HPG'nin şehit düştüğü haberi bölgede öfkeyle, kinle ve hüznle karşılandı. Esnaf kepenk kapattı. BDP ilçe binasına siyah bez asıldı. Kürt halkı, her türlü baskıya maruz kalmasına rağmen şehitlerine sahip çıkıyor.

Mardin ve Aydın'da 24 BDP'li tutuklandı!

KCK operasyonları adı altında Mardin ve Aydın'da gözaltına alınan 36 kişiden aralarında BDP il başkanlarının da bulunduğu 24 kişi tutuklanarak hapisaneye gönderildi.

Mardin'de tutuklananlar için gerekçe artık matbu denebilecek şekilde sıralandı: “PKK Kongre-Gel üyesi olmak”, “Yasa dışı eylem organize etmek ve bu eylemlere katılarak örgüte bilerek ve isteyerek yardım etmek”, “Örgütün faaliyetleri çerçevesinde suç işlemek”, “KCK

sistemine bağlı olarak Mardin Kent Meclisi adı altında illegal bir yapılanma oluşturmak”.

Aydın'da ise aralarında BDP Aydın İl Başkanı Necmettin Uçar ve parti yöneticilerinin yanı sıra İHD Siirt Şube Sekreteri Zana Aksu'nun da bulunduğu 14 kişiden 11'i tutuklandı. Gözaltına alınanların telefon konuşmalarının tümü örgüt talimatı olarak değerlendirilirken, tutuklananların çözüm çadırlarına gitmeleri de suç sayıldı.

Amed'de şehitler için yürüyüş

29 Ekim günü Amed'de polisin saldırılarına rağmen binlerce kişi, Malatya'daki 24 cenaze için yürüdü. Polisin saldırısında DTK Koordinasyon Kurulu üyeleri ve BDP'li vekiller **Ayla Akat Ata** ile **Demir Çelik** polisin cop ve yumruk darbelerine maruz kaldı. Engelli bir yurttaşın da darp edildiği olaylarda çok sayıda kişi gözaltına alındı. Ayla Akat Ata, **“Kültürümüz için ölümüne mücadele edeceğiz. Bu halk değil gözaltı, tutuklama, cop ve gaz bombasına ölüme tililili çekmiş bir halktır”** dedi.

Bağlar İlçesi 5 Nisan Mahallesi Özgür Yurttaş Derneği önünde biraraya gelen ve yaşamını yitiren HPG'li-lerin fotoğraflarının yer aldığı pankart taşıyan binlerce kişi, PKK ile KCK bayrakları ve Öcalan posterleri açarak, “İntikam”, “Şehid namirin” ve “Bijî Serok Apo” sloganları attı.

Kitlenin toplandığı yere panzer, TOMA, akrep tipi zırhlı araç ile binlerce çevik kuvvet ve sivil polis yağın Emniyet Müdürlüğü yetkilileriyle görüştüktan sonra kitlenin yanına gelen Demir Çelik, “Bu daracak sokakta hapsetmek istiyorlar. Bunu kabul etmiyor, ret ediyoruz. Bu meşru davamızdan

asla geri adım atmayacağız” dedi.

Demir Çelik'in açıklamasının devam ettiği sırada polis iki taraftan kitleye tazyikli su ve gaz bombalarıyla saldırdı. Saldırıya taş ve molotoflarla karşılık veren gençler ile polis arasında çatışma çıktı.

Tüm saldırılara rağmen dağılmayan kitle, polisin engelleme ve müdahalesine rağmen DTK ve BDP'lilerin bulunduğu alanda tekrar toplandı ve DTK ve BDP'liler ile birlikte Emek Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşü ara sokaklardan takip eden polis bir süre sonra kitlenin önünü tekrar keserek saldırdı. Saldırı sırasında polis yaşlı bir kadını tekmeleyip yumruklarken, ayağından sakat olan koltuk değnekli yurttaş da yere atarak tekme tokat darp etti.

İstanbul'da BDP'ye operasyon

İstanbul'da 28 Ekim Cuma günü KCK operasyonu adı altında gerçekleştirilen polis operasyonlarında şuna kadar 41 kişi gözaltına alındı. İstanbul Ümraniye'de bulunan BDP Siyaset Akademisi ve birçok adrese yapılan ev baskınları sonrası yaşanan gözaltıların nedeni KCK İstanbul il yürütmesinde bulunmak. Akademi merkezinde yapılan ayrıntılı aramalarda polis özellikle akademi eğitimcileri ve öğrencilerine ait olması muhtemel parmak izi topladı.

BDP İstanbul İl Örgütünden protesto!

BDP üye ve yöneticilerine yönelik gözaltıları İstanbul İl örgütünde düzenlenen bir basın toplantısıyla protesto etti.

BDP adına yapılan açıklamada “Bugün TC'nin 88. kuruluş yıldönümü, bugün her tarafta bayram havasıyla bu kuruluşu kutluyorlar ama biz Kürtler bu kuruluş yılını kutlamıyoruz, çünkü Cumhuriyet 88 yıl boyunca biz Kürtlere baskı, kan ve gözyaşından başka hiçbir şey getirmemiştir” denildi. İl örgütü adına yapılan basın açıklamasının ardından sözü BDP İstanbul milletve-

Akademi eğitimcilerinden BDP Parti Meclisi Üyesi Prof. Dr. Büşra Ersanlı Muğla'nın Datça İlçesi'nde gözaltına alındı. Gözaltına alınanların İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüler. Polisin elinde toplam 70 kişilik bir yakalama listesinin olduğu bildirildi. Gözaltına alınan müvekkilleri ile görüşmek üzere emniyete giden bazı avukatlara, dosyada gizlilik kararı bulunduğu ifade edilerek, 24 saatlik kısıtlama kararı olduğu söylendi.

kili **Sebahat Tuncel** aldı. Tuncel; “BDP'ye yapılan operasyonun tarihi manidardır. Acaba AKP bak biz size Cumhuriyetin 88. yılında operasyon çekiyoruz, 88 yılın politikasını bizde devam ettiriyoruz mu demek istemektedir? Eğer bu baskılarla bizleri yıldırabileceğini zannediyorsa yanılıyor. Bu sorun gözaltına alarak, tutuklayarak çözülecekse gelsin ben buradayım ilk önce beni alsın, gözaltına alınan, tutuklanan arkadaşlarım neyi talep ediyorsa, ne için mücadele veriyorsa ben de aynı şeyleri talep ediyorum, aynı şeyler için mücadele ediyorum” dedi. Basın toplantısı Sebahat Tuncel'in konuşmasının ardından sona erdi.

İrkçı saldırılara karşı TKP/ML militanları eylem yaptı

Faşist Kemalist Diktatörlük geliştirdiği ırkçı faşist saldırılarla başta Kürt ulusu olmak üzere işçi ve emekçilerin, ezilenlerin taleplerini boğmak istemektedir. Bir yandan gerillaya yönelik askeri operasyonlar sürdürürken bir yandan da Kürt ulusunun demokratik mevzilerine faşist saldırılar düzenlenmekte, işçi ve emekçilerin yaşadığı mahalleler ablukaya alınmaktadır. Tüm bu saldırılara karşı her alanda direnişi ve mücadeleyi yükseltme zamanıdır. Faşist saldırılara karşı direniş barikatları kurma zamanıdır.

Elimize e-posta yoluyla ulaşan açıklamaya göre gelişen ırkçı faşist saldırılara yanıt olmak için TKP/ML militanları da Maltepe Gülsuyu Mahallesi'nde bir eylem gerçekleştirdi. 21 Ekim tarihinde mahallenin merkezi noktası olan Heykel'e "Kürdistan faşizme mezar olacak" TKP/ML TİKKO imzalı bomba süsü verilmiş pankart asan militanlar parti ve ordu sloganları eşliğinde havaya ateş açarak eylemi sonlandırdılar. Çekilme sırasında düşmanla yaşanan karşılaşmada düşmanın yönelimine silahla karşılık veren militanlar kontrollü bir şekilde kayıp vermeden eylemi sonlandırmışlardır.

Ovacık'ta protesto

Dersim: Yaşanan ırkçı ve faşist saldırılar Ovacık'ta **Partizan**, BDP ve **DHF** tarafından basın açıklaması ile protesto edildi. "Susma haykır faşizme hayır", "Faşizme karşı omuz omuza", "Kahrolsun faşizm, yaşasın devrimci dayanışma" sloganları eşliğinde Ovacık Meydanı'nda yapılan açıklamada; "Yapılmak istenen yeni Maraş, Sivas, Çorum ve Gazi olaylarıdır. Bu tür ırkçı faşist saldırılara karşı barikat olmalıyız" denildi.

Yaralar derinleştiriliyor

İstanbul: Van depreminin öncesinde ve sonrasında görülen ihmaller nedeniyle ÇHD, Özgürlükçü Hukukçular Derneği ve Çağdaş Avukatlar Grubu üyesi hukukçular, Cumhurbaşkanı, Başbakan, Sağlık Bakanı, Milli Eğitim Bakanı, Genelkurmay Başkanı, AFAD ve Kızılay Başkanı hakkında suç duyurusunda bulundu. 27 Ekim günü İstanbul Çağlayan Adliyesi önünde bir araya gelen hukukçular "Deprem değil ihmâl öldürür" yazılı pankart açarak bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Hukukçular adına açıklama yapan Avukat Fırat Epözdemir, deprem sonrası ortaya çıkan manzarada Van halkının mağduriyetinin had safhada olduğuna, devletin böyle bir felakete karşı hiçbir hazırlığı olmadığını gördüğüne dikkat çekti.

Faşistler sokağa döküldü, toplayan ise halkımız oldu!

Dersim: HPG'nin Çukurca saldırısının ardından, ülkenin hemen hemen her yerinde faşistler sokaklara döküldü. Başta BDP teşkilatları olmak üzere, Kürt halkının ve Alevilerin yoğun yaşadığı yerlere saldırdılar. Cumhurbaşkanı Gül'ün "intikam" çağrısından ve AKP hükümetinin savaş kokan açıklamalarından güç alan ırkçı faşistler, linç provalarına başladılar. Böylesi provokasyonlara oldukça açık bir zamanda devlet de boş durmamış ve üzerine düşen yönlendirme-sahip çıkma görevini yerine getirmiştir. Bu saldırılara karşı ciddi direnişlerde gerçekleşti elbette.

Örneğin 1 Mayıs Mahallesi'ne de yürümek isteyen faşist grup, mahalle halkının çabalarıyla giremedi. Tabii ki polis hemen devreye girdi ve çatışmaların önünü açtı. Mahalle halkına gaz bombalarıyla saldıran polisler, sivil faşistlere karşı barikat olan halka saldırarak, mahalle halkından 14 kişiyi gözaltına aldı(!) Gözaltına alınanlar karakolda da işkence gördüler.

Bir diğer karşı koyuş da Elazığ'da meydana geldi. Basına pek yansımada da, Maraş katliamını andıran görüntüler sergilendi. Başta Dersimli esnafın yoğun olduğu Hozat Garajı'na saldıran faşistler, daha sonra Dersimlilerin yoğun yaşadığı Fevzi Çakmak ve Yıldız Bağları mahallelerine de yöneldi.

Özellikle camii çıkışlarında linç girişiminde bulunmak isteyen faşistler kitlenin direnişiyle geri püskürtülebildi. Başta Fırat Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nden bazı öğretim görevlilerinin Cuma namazlarında verilen vaazlarda "Elazığ'ı Alevi Kürtlerden kurtarmak lazım, bunlar ülkeyi bölüyorlar, dinsizler" şeklindeki kışkırtmaları ve bizzat otobüsler tahsis edilerek bazı üniversite ve hatta lise öğrencilerinin Hozat Garajı yakınında bulunan İzzet Paşa Camii'ne taşınmasıyla linç provalarının önü açıldı.

3 gün nöbet tutuldu...

Belirli aralıklarla Hozat Garajı'na yönelen faşistler, polis eşliğinde esnafa ve halka zarar verdi. BDP il binasına saldırmak isteyen faşistlere halk izin vermeyince de esnafın camlarını kırıp, birçok esnafı yaraladılar. Akşam saatlerinde de mahallelere yöneldiler. Bu yüzden mahallelerde ve Hozat Garajı'nda Dersimliler nöbet tuttular. 3 gün boyunca tutulan nöbetlerle faşistlerin yaklaşmasına izin verilmedi. Hozat Garajı'nda biraraya gelen Dersimliler "Burası Dersim, buradan çıkış

yok", "Kürdistan faşizme mezar olacak" sloganlarıyla faşistlere geçit vermedi.

İlk tepki Dersim'den geldi...

Elazığ'da yaşanan bu olaylara karşı devrimci, demokrat ve yurtsever kurumlar sessiz kalmadı. Dersim'de **DHF**, **ESP**, **BDP**, Partizan, **EMEP**, Halk Cephesi, **EÖC**, Dersim Kültür Derneği, **KESK**, Bedensel Engelliler Derneği gibi kurumlar biraraya gelerek Elazığ'a bir heyet gönderme kararı aldılar. Daha sonra da Yeraltı Çarşısı üzerinde bir basın açıklaması yapıldı. "Faşist saldırılara ve Elazığ'da gerçekleştirilmek istenen yeni katliam provalarına; yeni Maraşlara, Çorumlara, Sivaslara geçit vermeyeceğiz" yazılı pankart arkasında yürüyen kitle sık sık "Faşizme karşı omuz omuza", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Susma haykır faşizme hayır" sloganları attı.

Devlete öfke muhtarlara yöneldi

Van'da depremin üzerinden günler geçmesine rağmen evsiz kalan halkın en acil ihtiyacı olan çadırların yeterli ölçüde dağıtılmadığını, yetkililerin kendileri ile iletişime geçemediğini, bu nedenle halkın tepkisinin kendilerine yöneldiğini belirten 34 mahalle muhtarı istifa etti.

Yetkililer tarafından yapılan "16 bin 500 çadırın dağıtıldığı" açıklamasına karşın, muhtarlar bunun gerçeği yansıtmadığını vurguladı.

İl Afet Acil Kurumu önünde toplanan 25 mahalle muhtarı 34 mahalle muhtarı adına basın açıklaması yaptı. Muhtarlar adına yapılan açıklamada da, "Yardımlar geliyor muhtarlar

dağıtım yapmıyor" söylentinin yayıldığını ve bu söylenti üzerine arkadaşlarımız çadırsız kalan halkın saldırısına uğradı. Çünkü bu halk sadece kendilerine bir çadır istiyor. Bizim elimizde bir yetki yok. Devlet yetkilileri bizimle organize değil. Bu sebeple biz de ne yapacağımızı bilmiyoruz. Bu nedenle biz de toplu olarak istifa edeceğiz."

Açıklamanın ardından mahalle muhtarları istifa dilekçelerini Van Valiliği'ne sundular.

Avrupa'da saldırılar protesto edildi

ZÜKŪH

Kürt gençliği tarafından organize edilen ve 3 bini aşkın kitle katılımıyla gerçekleşen yürüyüşe bizler de ATİK flamalarımız ve bildirilerimizle katıldık. Yürüyüş kortejinde KCK bayrakları, Öcalan posterleri ve son şehitlerinden

KCK Yürütme Konseyi üyesi Rüstem Cudi, HPG komutanlarından Alişer Koçgiri, Çiçek Botan ve aynı hava saldırısında şehit düşen diğer gerilla resimleri taşındı. Yürüyüş boyunca polisin provokatif tavrı nedeniyle sık sık kitleyle karşı karşıya geldi.

Büyük gerginlik altında saat 16.00'da başlayan yürüyüş 18.00'de Müze Meydanı'nda yapılan saygı duruşu ve ardından yapılan konuşmayla bitirildi. Yürüyüşe devrimci örgütlerden TKP/ML ve MLKP de destek verdi. (İTİF, Yeni Demokratik Gençlik, Yeni Kadın)

BERLİN

Kürt ulusal güçleri tarafından Berlin'de 22 Ekim günü saat 16.00'da Hermannplatz'da bir yürüyüş düzenlendi. Bizim de ATİF-Berlin örgütü olarak destekleyici olarak katıldığımız yürüyüşe binin üzerinde kitle katıldı. Yürüyüş boyunca özellikle Almanca ve Kürtçe konuşmalar yapıldı.

Alman polislerinin daha yürüyüş alanına girerken aldığı önlemler ve dahası yürüyüş boyunca artarda dizilen polis güçlerinin kurduğu barikat tam bir kuşatmayı andırıyordu. Yol boyunca faşistlerin gerek evlerinden Türk bayrakları açarak ve gerekse yol kenarında zaman zaman yaptığı provokatör girişimlere polis çoğu kez seyirci kaldı ve bu girişimlere karşı koyan kitleden de birçok insan gözaltına alındı. (ATİF Berlin)

TİKKO gerillaları Dersim'de bir işbirlikçiyi cezalandırdı

Elimize e-posta yoluyla ulaşan Dersim Bölge Komutanlığı imzalı açıklamaya göre TKP/ML TİKKO gerillaları Dersim'de bir işbirlikçiyi cezalandırmıştır. Devletin Dersim'de sürdürdüğü ajanlaştırma-işbirlikçileştirme politikalarına değinilen açıklamada "örgütümüz tarafından çeşitli yöntemlerle devletin ajanlaştırma saldırısına müdahale edilmektedir" deniliyor.

"Ajanlaştırma politikasının boşa çıkarılmasının öncelikle halkın bilinçlenmesine dayanacağını bilen örgütümüz, ajitasyon-propaganda

çalışmasını bu konu üzerinde yoğunlaştırmış, toplantılar, bildirimler, çeşitli uyarı ve eylemlerle dikkati bu saldırıya çekmiştir. Dersim'de ajan-işbirlikçi sıradanlaşmış bir biçim olan karakollara erzak-malzeme taşınmasına karşı TİKKO, geçtiğimiz zaman içinde çeşitli eylemler yapmış ve bu konudaki tavrını halkımıza ve devrimci ve demokrat kamuoyuna duyurmuştur" denilen açıklama şöyle devam ediyor; "2009 yılında Hozat'ta karakol ihalelerine katılan ve düşmanla açıktan işbirliği yapan Hakkı Balık adlı unsurun aracına uyarı amaçlı bomba konulmuştur. 2010 yılı içinde Ovacık-Eğripınar Karakolu'na ekmek taşıyan aracın gerillalarımız tarafından kaçırılıp yakılmış; yine Amutka Karakolu'na malzeme taşıyan aracın HPG gerillaları ile yapılan ortak eylemler imha edilmesi ve şoförünün kaçırılıp sorgulanmıştır. Amutka Karakolu'na karşı malzeme taşınmasına karşı yapılan eylemde Hayati Balık adlı unsur kaçırılmış, sorgulanmış ve serbest bırakılmıştır. Bu unsur kendisine tanınan şansını elinin tersiyle itmiş, serbest kaldıktan sonra iki araçla düşmanla çalışmaya devam etmiştir. Karakola erzak taşınmamasına dair yaptığımız tüm uyarı ve çağrılar kendisi tarafından kulak ardı edilmiştir. Nihayetinde işbirlikçilik gönüllü ve bilinçli bir şekilde

sürdürülmüş ve sürdürülmektedir. Nihayetinde sözün ciddiyetini yitirmeye başladığı yerde silahların ikna gücü devreye sokulmuştur. 15 Ekim 2011 tarihinde Amutka (Yenibaş) Karakolu'na malzeme taşıyan Hayati Balık'a ait 06 B6 1886 plakalı araç, sabah saat 9:30 sıralarında durdurulmuştur. Araç şoförü Veli Sarısaltık'ın yaptığı işin cezasını bilip bilmediği sorulmuş, bilinçli yaptığını ifade etmiştir. Bu durumda cezayı uygulamaktan başka seçenek kalmamıştır. Sonuç olarak Veli Sarısaltık adlı işbirlikçi olay yerinde vurularak infaz edilmiştir. Araç gerillalarımız tarafından yakılmıştır."

Açıklama "eylemin yapıldığı yer Amutka Karakolu'na çok yakın bir mesafede olmasına rağmen düşman ancak öğleden sonra 15.00 sıralarında olay yerine gelmiştir. Kobra helikopterler eşliğinde yakın tepelere indirme yapan düşman güçleri, mayın korkusuyla aracın yanına iki gün boyunca yaklaşmamıştır.

Düşmana şu ya da bu şekilde hizmet eden tüm unsurlara sesleniyoruz. Düşmanla her türlü işbirliğini kesin! Aksi takdirde TİKKO'nun adaletinden kurtulamayacaksınız! Düşmana hizmet etmek, halk düşmanlığında ısrar etmektir demektir. İsrarınızdan vazgeçin!" şeklinde sonlanıyor.

Sınır Ötesi Operasyondan Manzaralar; TSK; Pardon Yanlış Anlaşıldık!

HPG'nin 19 Ekim'deki Çukurca saldırısının ardından 20 Ekim'de Genelkurmay beklenen açıklamayı yaptı; "Yurt içinde ve sınır ötesinde (Irak Kürdistanı'nda) toplam beş ayrı bölgede komando, Jandarma Özel Harekât (JÖH) ve Özel Kuvvetlerden oluşan toplam 22 tabur ile geniş kapsamlı hava destekli kara operasyonlarının icrasına başlanmıştır." Kuzey Irak'a operasyon başlatan TC ulusal hareketin kökünü kazımaya gidiyordu. Lakin dönüşü de gidişi kadar hızlı oldu. Bir gün sonra TSK, "yanlış anlaşıldık, operasyon Türkiye sınırları içinde" açıklaması yapmak zorunda kaldı. Zaten HPG kaynakları TSK'nın yaptığı açıklamanın ardından sınırda yoğun bir askeri sevkiyatın bulunduğunu fakat sınırı geçmenin söz konusu olmadığını belirtmişti.

Peki, neydi TSK'yı bu sınır ötesi operasyonu yaptıran ve aynı zaman da bir gün sonra yanlış anlaşıldık demesine neden olan sebep? Özellikle 12 Haziran seçimlerinin ardından daha da pervasızlaşan hükümet, KCK operasyonları adı altında neredeyse ortada Kürt siyasetçi bırakmayarak, her yönden ulusal harekete toplu imha dayatarak kamuoyuna yönelik "kökünü kazıyacağız", "bitiriyoruz" söylemi ile şoven kampanya başlat-

mıştı. Toplum, "bir avuç kaldılar", "devletimiz üstesinden gelir", "devletimiz güçlüdür" mesajını vererek beklentinin yukarı çekilmesinin ardından yaşanan HPG saldırısı ile devletin içine düştüğü durum, bu harekâtı en azından toplumdaki beklenti açısından zorunlu kılmıştır. Daha birkaç gün önce HPG'nin saldırdığı askeri taburda pozlar veren Gül'ün, "bakın devletimiz güçlü, askerimizin morali iyi, başaracağız" söylemi daha medya gündemindeyken HPG'nin aynı tabura saldırı yapması, TC devletini içinden çıkamadığı bir duruma sokmuştur. Toplumda yaratılan algı ters yüz olmuş, devlete "hani bitmişlerdi, hani biz güçlüydük, peki neden bu saldırıyı gerçekleştirebildiler?" sorularını sorulmaya başlanmıştır. Çukurca saldırısının ardından zedelenen devlete güven "Kuzey Irak'a girdik kara operasyonu yapıyoruz" söylemi ile tamir edilmeye çalışılmıştır. Aldığı yenilginin acısı ile intikam naraları atan TC, sınır ötesine geçmeye çalışmış ama bunun o kadar kolay olmadığını da görmüş ve hazırlıksız yakalandığı bu durum karşısında hemen geri çekilmek zorunda kalmıştır.

Açılım aldatmasıyla başlayan "sorunu demokratik yollarla çözeceğiz" söyleminin ardındaki gerçekliğin toplu imha

ve tasfiye süreci olduğu çoktan teşhir oldu. Devlet, tasfiye ve imha niyetinin olduğunu artık açıktan ve tarzını daha da sertleştirerek belirtip, tüm stratejisini toplu imha üzerine kurdu ve bu stratejisine uygun adımları da beraberinde attı. Sri Lanka modelinin incelendiğinin AKP tarafından bizzat açıklanması ve bu strateji üzerinden emperyalist devletlerden icazet alınması ve gittikçe devletin bu strateji ile beraber "başarabileceğine" kendini inandırması "yapacağız" hükmünü doğurmuştur. Sınır ötesi operasyona izin veren tezkerenin bir yıl daha uzatılması, "ha girdik ha gireceğiz" söylemi, "bu sefer diğerlerinden başka olacak", "yığınak yapıyoruz", "heronlarımız görevde", "komutanlarımız üst seviyede çalışıyor", "PKK köşeye sıkıştı" naraları HPG'nin saldırısı ile beraber sönmüştür.

Askeri stratejik anlamda TC'nin hesapları tutmamıştır. TC, daha sınır ötesi operasyona başlamadan "evinde" yenilmiştir. İnişiyatif gerillanın eline geçmiş, moral ve motivasyonu çöken TC çırpanarak bir çıkış yolu aramaya çalışmaktadır. Gerillanın gücü karşısında düşüştüğü durumu kabul edemeyen T.C, her gün neredeyse sınır ötesine geçip geri gelmektedir. TC, imha edebileceğini sandığı gerillanın gücü karşısında duvara toslamış, gerçekleri kabul edememenin acısıyla oraya buraya yumruk sallamaktadır.

Van'a yardıma rektörlük engeli

Van'da yaşanan deprem felaketinden zarar gören depremzedelere yardım toplamak amacıyla Anadolu Üniversitesi Yunus Emre Kampüsü'nde stant açan öğrenciler "Yardımlar Kandil'e götürülüyor" gerekçesiyle engellendi. 10 öğrencinin kimliğine el koyarak, topladıkları yardımları kendilerine teslim etmeleri, aksi durumda haklarında soruşturma açılacağı tehdidinde bulunuldu. Öğrenciler çalışmalarına devam edeceklerini belirtiyorlar.

Van'da DİHA muhabirine polis engeli

Depremi ardından gönderilen yardımların belirli ailelere verildiği söylentileri üzerine Belediye Garajı'na giden DİHA muhabiri Abdurrahman Gök, Garajdaki depolara alınan yardımların fotoğraflarını çekerken polisler tarafından engellendi. Engellemeye karşı neden diye soran Gök'e ise "Bu resmi araçtır" denildi. Daha sonra araçtan inen sivil bir polis Gök'ün fotoğraflarını silerek "Şimdi gidiyorum daha sonra seni bulurum" şeklinde tehditlerde bulunurken başka bir polise de "Buna dikkat edin, biz buradan çıkana kadar çekim yapmasına izin vermeyin" dedi.

Bir hışımla geldi geçti peh peh

Van'a ilk defa gelen Gıda Tarım ve Hayvancılık Bakanı Mehdi Eker korumalar ve polis konvoyları eşliğinde bölgedeki birkaç ailenin dışında hiçbir yeri gezmeden Kaymakamlıkta yerini alarak pervasız açıklamalarda bulundu. Eker burada bir basın toplantısı gerçekleştirdi. Vaat rüzgârından geçilmeyen basın toplantısında depremzedelerin taleplerine ise olumsuz yanıtlar vererek talepleri geçiştirdi. Bir depremzedenin "çadır alamadık" tepkisi üzerine, "Biz gönderdik, demek ki hak etmeyenler almış" cevabını vermesi basın toplantısında büyük tepkiye neden oldu. Basın toplantısının ardından Eker yine hiçbir yeri gezmeden bölgeden ayrıldı.

Göğün yarısı

Kadın ve aile üzerine -1-

Kadın denilince ilk akla gelen kavramın "aile" olmasını çok sıradan ve aynı zamanda olağan karşıyoruz. Hatta kullanımda bazen kadın yerine aile denmesi alışıldık örnekleriyle yaşamımızda yer edinmiştir. Lokantaların, kafelerin "aile salonu" vardır ve buralara yanında "aile" yani kadın olmaksızın erkeklerin oturması mümkün değildir. Ama siz yanınızda aileniz olmadan kadın kadına gidip oturabilirsiniz, ki zaten bu bölümler de bunun için vardır. Kadınları "tek, bekar, ailesiz" erkeklerden korumak!

Yine de bu durumun en çarpıcı örneği hiç kuşku duymuyoruz ki, parlamentodaki bakanlık isimlerinde yaşanıyor. Önceki dönemlerde "Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanlığı" varken, AKP hükümetinin son icraatı olarak ismi Aile ve Sosyal Politikadan Sorumlu Devlet Bakanlığı olarak değiştirildi. Bir önceki sakatlık, yani kadını ailesiz bir cümle içinde kullanamama durumu, artık yeni bir evreye taşınmıştı. Kadının adına hiç gerek yoktu, zaten aile deyince aklımıza ilk gelmesi gereken kişi elbette oydu.

Bir önceki isimlendirmenin çeşitli kadın örgütlenmeleri tarafından "Kadın Bakanlığı", "Kadın Eşitliği Bakanlığı" vb. şeklinde değiştirilmesi önerileri varken, yani kadını aile dışında ifade etmek üzerinden tartışılıyorken, durum daha da geri giderek kadının adı da kaldırılmış ve böylece aileye bizzat resmi olarak da eşitlenmiş oldu. Ve kadın sadece aile içinde sorun yaşıyormuş gibi bir ele alış kendini zirveye taşımıştır.

Bakanlığın icraatları da çok önemli. Kavramlar üzerinde ip atlamayalım diye icraatlarına da bakalım dedik ama bakan olduğundan beri ortaya birbirinden nadide fikir saçan, oradan oraya koşturup toplantılar yapıp, dostları alışverişte olduğuna neredeyse inandıran son "bakanımız" Fatma Şahin'in şimdiye kadar bu telaştan bir icraat da ortaya koyamamış olması dışında bir şey de bulamadık. İcraat yok ama bol bol proje, fikir, protokol vs. var. İşte bunlardan sonuncusu da Fatma Şahin'in Diyanet İşleri Başkanlığı ile imzaladığı protokol. Amaç da "kadına yönelik şiddetin" ortadan kaldırılması. Bunun için toplumun bilinçlendirilmesi ve aydınlatılması. Diyanet İşleri ile bilinç ve aydınlatma kavramlarını yan yana pek yakıştıramadık, hele ki kadına yönelik şiddet gibi dinin kutsadığı, yer yer erkeklere salık verdiği, kadını eğitmenin bir yöntemi olarak nasihatlediği bir konuda din işlerinden sorumlu bakanlıkla protokol yapmak da ancak Fatma Şahin'e yakıştırdı ve en nihayetinde yakıştırdı da.

Diyanete fazla takılmadan protokolün özüne baktığımızda, tam da bakanlığının isminde olduğu gibi Şahin'in, meseleyi her şekilde aileye bağlamayı başarmış olduğunu görüyoruz. Hatta protokolda "kadın" kelimesi geçmiyor bile. Ama amaç, kadına yönelik şiddet ortadan kaldırmak!

Protokolda kadından başka her şey var. Aile ile ilgili problemleri tespit ederek bunların çözümü için ailelere yönelik eğitim, danışmanlık ve sosyal hizmet modellerinden tutalım da, Türk aile yapısının karakteristik özelliklerine ortaya koymaya, bu yapıda meydana gelen değişimleri tespit etmeye, öncelikle pek "milli ve de dini" günlerde ahlaki, dini ve milli duyguları geliştirmeye yönelik ortak faaliyetler yapmak vs. vs.

Aile ile Din bakanlığının "evliliğinden" nasıl bir ucube doğarsa protokol de ancak o kadar olabilir elbet. Bakanlıkların babası da "üç çocuk" diye tutturup, kadınlara "kuluçka makinesi" gözüyle bakarak düğün düğün gezen başbakan olunca bundan iyisi can sağlığı bile denilebilir.

Aslında buraya kadar anlattığımız her şey, kadın ve aile meselesini örneklendirme açısından önemliydi. Yani bakanlığın isminin değişmesi, diyanet işleriyle ortak protokoller vs. tüm bunlar bir sonuç. Zira kadın ve aile meselesinin kökü daha derinlerde ve meselenin sadece kadın değil bir de erkekler açısından ele alınması gereken, hem demokratik kadın mücadelemiz ve hem de sınıf mücadelesi açısından önemli başkaca yönleri var. Önümüzdeki sayılarda aile kavramına, kadın ve erkek açısından ifade ettiklerine daha yakından bakacağız. Özellikle de düzenle bağlarımızın en temel ve "meşru" argümanı olarak aile kavramı incelenmeye ve üzerinde durulmaya değer konuların başında geliyor.

Bu zaman içerisinde tüm Yeni Demokrat Kadınların aileye ilişkin düşüncelerini yenidemokratkadin@gmail.com adresine göndermeleri durumunda daha sağlıklı ve kolektif bir tartışma yürütebileceğimize inanıyoruz.

Uluslararası Kadınlar Birliği (IWA) gazeteci ve enternasyonalist Suzan Zengin'in aile, dost ve yoldaşlara en iç duygularla baş sağlığı ifade etmektedir.

Suzan Zengin, 2009 yılından itibaren Türkiye'de ezilen halkı için mücadele ettiği için

haksız bir şekilde tutuklu kaldığı Bakırköy Kadın Hapishane'deki insanlık dışı koşullar nedeniyle, gereken tedavisi yapılmadığı için dışarıya çıktıktan sonra hayatını kaybetti.

Onun ölümü sadece Türkiye halkı için bir kayıp değil aynı zamanda küresel çaptaki ulusal ve sosyal kurtuluş hareketi için de bir kayıptır. Ancak onun zamansız ölümü için yas tutarken, esasen onun devrimci mücadeleye sunduğu değerli katkıları kutlamalıyız.

Türkiye'de emekçi halkın maruz kaldığı baskı ve sömürüye karşı çıkışı ve duruşu ve de sergilediği yorulmaz çabalar bizim için bir ilham olmalıdır. Ölümü de halkların temel hak

ve özgürlükleri baskı altında tutan, gerçekleri inkar eden ve hak kısıtlamaları dayatan baskıcı rejimlere karşı mücadele etmek için bir örnek teşkil etmektedir.

Tüm siyasi tutsaklar için özgürlük kampanyası yoğunlaştırılmalı! İnsan hakları ve temel özgürlükleri için mücadele geliştirelim!

Yaşasın Suzan Zengin'in bize ilham kaynağı olan emekçi cesareti ve halk sevgisi!

Özgürlük, adalet ve gerçek barış için mücadeleyi geliştir!

Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri için halkların mücadelesini ileri taşıyalım!

Uluslararası Kadınlar Birliği

Kadın işçinin evlilik nedeniyle kıdem tazminat hakkı

Kadın işçiler evlendikleri tarihten itibaren 1 yıl içerisinde iş sözleşmesini kendi istekleriyle ile sona erdirebilirler. İşe başladıkları tarihten itibaren iş sözleşmesinin devamı süresince her geçen tam yıl için işverence kadın işçilere 30 günlük ücreti tutarında kıdem tazminatı ödenir.

1475 Sayılı İş Kanunu'nun, 14. maddesi, kıdem tazminatına hak kazanma koşullarını belirtmiştir. 14. madde hükmüne göre " ...kadının evlendiği tarihten itibaren bir yıl içerisinde kendi isteği ile sona erdirmesi... hallerinde işçinin işe başladığı tarihten itibaren iş sözleşmesinin devamı süresince her geçen tam yıl için işverence işçiye 30 günlük ücreti tutarında kıdem tazminatı ödenir. Bir yıldan artan süreler için aynı oran üzerinden ödeme yapılır".

Uygulamada, kadın işçilerin evlilik nedeniyle işi bıraktıkları, kıdem tazminatına hak kazanmalarına rağmen, işverenlerinden talep etmedikleri, işverenlerin de durumu "istifa" şeklinde yorumladıkları görülmektedir.

Kadın İşçilerin yoğun olduğu özellikle tekstil ve gıda vb. sektörlerde yapılan denetimlerde kadın işçilerin bu husustan haberdar olmadıkları gözlenmektedir.

Evlenme nedeniyle kıdem tazminatı olarak işten ayrılan kadın işçinin daha sonraki dönemlerde çalışma hakkını kaybettiğinden söz edilemez. Önceki işinden ayrıldıktan hemen sonra, daha kolaylıkla yürütebileceği yeni bir iş bularak çalışmasını da sürdürebilir.

Evlilik nedeniyle iş sözleşmesini sona erdirmek isteyen kadın işçinin evlilik tarihini takip eden 1 yıl içinde, işverene vereceği evlenme cüzdanı ekli dilekçe ile müracaat ederek, kıdem tazminatı talep etmesi gerekir. Bilindiği üzere kıdem tazminatının ödenmesi için iş sözleşmesinin son bulunduğu tarihte, kıdem tazminatının ödenmesi şartlarından biri olan çalışılmış sürelerin toplam 1 yılı doldurmuş olması gerekir.

Evlenen kadın işçiye müracaatı halinde kıdem tazminatını ödemeyen işveren hakkında doğrudan İş Mahkemesine müracaat edebilecekleri gibi, idari yünden incelenmesi için Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığına veya Bölge Müdürlüklerine şikayette bulunabilirler.

"En azından oturup konuştuk, rahatladık, bu bile önemli!"

"Şiddeti yeneceğiz, şiddete yenilmeyeceğiz" kampanyası kapsamında uzun süredir İstanbul'da anket çalışması sürdürüyorduk. Bu kampanya kapsamında Gazi Mahallesi'nde anket yaptığımız kadınlarla bir kahvaltı düzenledik.

Kahvaltuya katılan kadınlarla "aile içi şiddet" ve şiddetin yalnızca fiziksel şiddetten ibaret olmadığını tartıştık. Şiddete karşı kadınların biraraya gelmesinin önemine değinerek, bunu nasıl gerçekleştirebileceğimizi tartıştık. Bir sonraki ev toplantımız için planlama yaptık.

Etkinliğimiz sona ererken kahvaltuya katılan katılan kadınlardan biri "En azından oturup konuştuk, rahatladık, bu bile önemli!" dedi. Biz kadınlar açısından yaşadıklarımızı konuşmak, başka bir kadının bize destek veren bakışları altında sorunlarımızı paylaşmanın önemini ifade eden bir cümleydi bu aslında.

(İstanbul'dan bir YDK'lı)

Kadınlar Taksim Meydanı'ndaydı!

İstanbul: Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu bu hafta da Taksim'deydi. İki haftada bir düzenlenen eylemde kadınlar; "Kadın cinayetlerinin son bulması ve sorumlulardan hesap sorulması" şiarıyla Taksim Meydanı'ndan Galatasaray Lisesi önüne yürüdü. Lise önünde yapılan 5 dakikalık oturma eyleminin ardından basın açıklaması okundu. Basın açıklamasını okuyan **Filiz Kayaoğlu**; devletin kadın cinayetleri karşısında samimiyetsiz olduğunu dile getirerek, devletin bu tutumu karşısında bir kadının daha boşanmak istediği için, eşi tarafından işkenceyle öldürüldüğünü söyledi. Ardından Temmuz ayında 26 kadının öldürüldüğüne dikkat çekti. Eylem; "Kadın cinayetlerini durduracağız", "Asla yalnız yürümeyeceksin" sloganlarıyla sonlandırıldı.

Erkek egemenliği yine pekiştirildi!

Anaerkil dönem sonrası ataerkil soy bağlarının hüküm kılındığı günümüzde toplumsal ilişkiler de doğallığında erkek egemen bir yapı almış, erkek lehine düzenlenen tüm toplumsal kurallar edilgen, ikincil ve nesne konumuna indirgenen kadın cinsine yaşamı zindan etmiştir.

Günümüzün sözde eşitlikçi dünyasında kadına karşı tutumda değişen tek şeyin kâğıt üzerindeki vaatler olduğunu her geçen gün görüyoruz. Öyle ki kurallarını da kanunu da erkeği temel alarak düzenleyen erkek egemen sistemin kadınların hayatlarını kolaylaştıracak, birey olarak tanımlayıp haklarını düzenleyebileceği bir yaptırımları yok. Olmasını beklemek de yüce gönüllük olurdu.

Kadına yönelik şiddeti önleyecek sözde önlemler içeren yasa tasarısı meclis yolunda gün sayarken, kanun uygulayıcılar kadın aleyhine bir karar daha verdi. Anayasanın eşitlik ilkesine, maddi ve manevi bağların geliştirilmesi hakkına aykırı olduğu iddiasıyla yapılan başvuruda AYM evli kadının yalnızca evlenmeden önceki soyadını kullanabilmesi isteğini reddetti. Kanunda evlenen kadının (kocasının malı olduğu için olsa gerek) kocasının soyadını alması, eğer isterse yazılı başvuruda bulunarak kocasının soyadının önüne daha önce kullandığı "kızlık soyadını" ekletmesinde sakınca görmüyor.

Kararın gerekçelerini açıklamada epey beylik laflar ettikten sonra incileri

tek tek dökülmeye başlıyor. "Kanun önünde eşitlik, herkesin her yönden aynı kurallara bağlı tutulacağı anlamına gelmez. Durum ve konumundaki özellikler, kimi kişiler ya da topluluklar için değişik kuralları gerekli kılabilir...." Evet herkes her yönden aynı kurallara bağlı tutulmamalı zaten. Fakat kastedilenin gelişimi ve ilerlemesi engellenen kadın lehine pozitif ayrımcılık olduğunu zannetmiyoruz. Öyleyse ne? Durum ve konumundaki özellikler derken güçlü

olan, ezen, her şeye muktedir erkek egemenliği kutsanmıyorsa alınan karar neyin nesî? Güçlünün gücünün devamını sağlamak olmasın!

Ve yine aynı nakarat söyleniyor. Kadın ve sorunları tartışılırken ege-

menlerin diline pelesenk olmuş gözetilmesi gereken hassasiyetler unutulmuyor. "Kadın evlenmekle kocasının soyadını alır" kuralının aile bağını ve birliğini güçlendirdiği, ailesini ve soyunu belirlemeye, kişiyi başka ailerden ayırt etmeye, resmi belgelerde karışıklığın önlenmesi de dâhil bir dizi gerekçeler sıralanarak kamu düzeni ve kamu yararının gerekleri nedeniyle kabul edildiği belirtilmekte. Kamu yararı denilen şeyin topluma ve bireye faydasından çok yine kendini/sistemini korumaya dönük bir yaptırım olduğunu pratikte yaşıyoruz.

Toplumun homojenleşmesi kan bağına sıkı bir denetimden geçmesini gerektirir, aynı zamanda bireyin faşizmin solugunu ensesinde hissetmesi, denetimini daha kolay sağlayabilmek için kimliğin belirlenmesi önem arz etmekte.

Erkek egemenliğinin aileye verdiği değer, ailenin istenilen devlet ideolojisinin kuşaktan kuşağa aktarılması için biçtiği misyonla ilgili. Kadına da ailenin bakımı ve nesillerin devamı rolünü verdiği için kadını birey olarak görmek ve tanımak kendisi açısından risk teşkil etmekte. Erkeğe yedekleme ve onunla tanımlama çabası boşa değil. Yoksa aileyi korumakla yükümlü olduğunu her defasında hatırlayan yargı, her gün beş kadının öldürüldüğü ülkemizde kadını korumakla da yükümlü olduğunu niye unutsun?

Yargı eşitlikten ne anladığını anlatmakta ve uygulamakta bir beis görmemekte. Hazır saflar bu kadar netken, kadınların gerçek eşitliğin ne olduğunu ve nasıl kazanıldığını öğrenmeye ihtiyacı var.

"Trans olmak suç!"

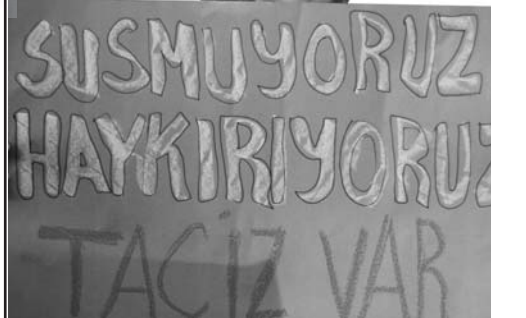
Trans olmak yine suç oldu. Pembe Hayat Derneği üyesi olan **Buse Kılıçkaya, Derya Tunç** ve **Naz Güdümlü** Ankara Adliyesi 15. Asliye Ceza Mahkemesince "polise görev yaptırmamak için direnme ve hakaretten" ceza aldılar. Olayın gelişme sürecini Derya T. şöyle açıklıyor; "Polis keyfi uygulama yaptığı ve şiddet uyguladığı için biz polisten davacıydık. Bunu görünce, onlar da davacı oldu. Bizimki ret edildi, onlarınki kabul edildi."

Ve Tunç sözlerine; "Bu karar, polisten dayak yesen de, şiddet görsen de, kaba hatler kanunundan ceza yesen de, insan olduğunu söyleyemediğin bir ortamın göstergesi" şeklinde devam etti. Buse Kılıçkaya ise; "neden gözaltına alındığımızı sordüğümüzde polis suçumuzun 'travesti olmak' olduğunu söylüyor."

LGBT bireyler buldukları her alanda yok sayılıyor, baskı ve saldırıyla karşı karşıya kalıyor.

Gözaltına alındıkları karakolda kamera olması, olanların kayıt edilmiş ve ellerinde bu kayıtların bulunmasına rağmen her nedense bunlar mahkeme kararını hiç etkilemiyor.

Üniversitede cinsel suçlarla mücadele

Ankara Üniversitesi'nde "**Cinsel Taciz ve Cinsel Saldırıya Karşı Destek Birimi**" kuruldu. 7 kişiden oluşan birim Ankara Üniversitesi Kadın Sorunlarını Araştırma ve Uygulama bünyesinde faaliyet yürüteceğini açıkladı. Birimin kuruluş amacı bu sorunlar karşısında etkili ve hızlı işleyen bir mekanizma oluşturmak. Ayrıca birimde taciz iddialarını araştırarak uzmanın şikâyetçinin talebine göre disiplin cezası, uyarı, kınama, öğrencilikten uzaklaştırma ve memuriyetten süreli veya süresiz uzaklaştırma gibi yetkileri de mevcut. Bu uygulama en nihayetinde cinsel saldırılara yoğun bir şekilde maruz kalan üniversiteli kadınlar için olumlu bir adım.

Kim için önemlidir "namus"?

Milli Eğitim Bakanlığı "**21. yüzyıl öğrenci Profili**"ni belirlemek amacıyla bir anket düzenledi. Yapılan ankette öğrencilere "**çok önemli, az önemli, hiç önemli değil**" seçenekleri sunulurken, "dini değerlerin, namusun, ahlakın, başarının" vs. önemi ile ilgili sorular soruldu. 26 ilden 25 bin lise öğrencisinin katıldığı ankette kız öğrencilerin % 89'u "namus" için "çok önemli" cevabını verdi. Bu anket, sistemin kadın üzerine biçtiği rolün nasıl yaşam bulduğunun bir göstergesi adeta. Daha lisedeyken bile kendine biçilen misyonu kabullenmiş kadınlar yetişiyor. Ailesinin, toplumun "**hassas**" olduğu "**namus**" kavramı için "**gerekli özeni**" göstermesini istiyor.

Biz kadınlar "namus" kavramı üzerine daha fazla tartışma yürütmeli ve daha fazla araştırma yaparak birbirimizi bilinçlendirmeliyiz.

%'lik oranlarla tazminat...

Artık kadının tazminat alma meselesi de tartışmaya açık hala getirildi. Boşanmış ya da eşi ölmüş bir kadınsanız yaşınız çok önemli. Çünkü tazminat hakkınız yaşınızla belirlenir oldu. Erkek egemen zihniyetle yönetilen mahkemeler %'lik oranlar belirleyip tazminatı ona göre ya düşürüyor ya da az da olsa rakamları yükseltiyor.

Kısa zaman önce yaşanan bir olayı örnek verelim; Sağ-

lık Müdürlüğü'ne ait, Turgut E.'in kullandığı ambulans, Gazi Devlet Hastanesi'nden

Ondokuzmayıs Üniversitesi (OMÜ) Tıp Fakültesi Hastanesi'ne hasta naklederken, Atakent Beldesi'nde, bir otomobilin devirdiği elektrik direğine çarpmamak için direksiyonu kırınca, başka bir elektrik direğine çarptı. Kazada ağır yaralanan ambulans sürücüsü, kaldırıldığı OMÜ Tıp Fakültesi Hastanesi'nde yapılan müdahalelere rağmen kurtarılamadı. Evli ve 3 çocuk babası olan Turgut E.'nin eşi, trafik kazasına neden olan kişi ve sigorta

Boşanmış ya da eşi ölmüş bir kadınsanız yaşınız çok önemli. Çünkü tazminat hakkınız yaşınızla belirlenir oldu.

şirketi hakkında, destekten yoksun kalma, zararının karşılanması için maddi ve manevi tazminat davası açtı. Kazaya sebep olanlara dava açan kadına şaka gibi yanıt verildi. Kadına tazminat verileceği kararlaştırılmış ama tazminatın miktarını belirleyen "koşullar" tartışılmış. Neymiş bu koşullar; kadın 41 yaşında olduğu için evlenme şansı % 2'miş. Bu durum gözetilerek tazminat miktarı yükseltilmiş.

Anlayacağınız kadın bir erkeğin gölgesinde yaşamaya mahkûm bırakılıyor. 41-50 yaş arası gibi yaşlar be-

lirlenerek kadınların tazminat hakları ellerinden alınmaya çalışılıyor ve güvencesiz hayata mahkûm ediliyor. Yani neymiş boşanmak istiyorsan ve tazminat almak istiyorsan 41 yaşına kadar dişini sıkacaksın, ölmüşsün kalırmışsın devletin umurunda değil zaten ya da boşanırsan güvenceli bir hayat sürmek için "başka bir erkeğin gölgesi altında yaşayacaksın." 41 yaşın altında eşiniz ölürse artık "Allah yardımcınız olsun!"

Kaybettiğimiz sesimizi bulmak ve yükseltmek, kendimize yabancılığımızı aşmak için;

YDG 4. GENÇ KADIN BULUŞMASI

Yeni Demokrat Gençlik, 4. Genç Kadın Buluşmasını **29-30 Ekim** günlerinde Ankara'da gerçekleştirdi. Petrol-İş'te düzenlenen buluşmaya DKH, EHP'li Kadınlar, Tüm İGD, Kaos GL ve Yeni Demokrat Kadın katılarak destek verdi.

İlk üç kadın buluşmasında kadın sorununu genel hatları ile ele alan YDG, bu buluşmada kadın çalışmasının gençlik cephesinden somut adımlarını atabilmek adına **"nasıl bir öğrenci kadın çalışması"** sorusuna yoğunlaştı.

1. GÜN:

"Genç kadınlar mücadelenin politik öznesi olmalı!"

4. Genç Kadın Buluşması, *"Kaybettiğimiz sesimizi bulmak ve yükseltmenin; kendimize yabancılığımızı aşmanın önemine"* değinen bir açılış konuşması ile başladı. Ardından buluşma, 2 Şubat 2011 tarihinde Dersim'de şehit düşen Beş Kızıl Karanfil'e atfedilerek, saygı duruşunda bulunuldu.

Buluşmanın 2 günlük programının açıklanmasının ardından alanlardaki kadın çalışmaları üzerine deneyim aktarımı yapıldı.

Amed'den gelen kadın arkadaş, alandaki kadınların kadın çalışmasını sahiplenme konusunda yaşadığı sorunlara değinerek geçtiğimiz dönemde daha olumlu bir hat izleyen kadın çalışmalarının son süreçte başarısız değerlendirilebileceğini söyledi. Önümüzdeki süreçte buldukları fakülte'deki dernek vs'de bulunan kadın komisyonlarında yer alacaklarını belirtti. Bu dönemde kadın yurtlarındaki genç kadınlara daha önce kürtaj olup olmadıkları gibi sorularla dolu bir anket yapılmaya çalışıldığını belirten Amed, bu konu ile ilgili duyarlı avukatlarla birlikte bir çalışma başlattıklarını anlattı.

Ankara alanında genç kadın çalışmalarından çok YDK faaliyeti yürütüldüğü, çok somut adımlar atılamasa da düzenli toplantılar alındığı anlatıldı. Ankara'da daha önce Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu'nda yer aldığı ancak platform içerisinde yaşanan sıkıntılı yaklaşımlardan kaynaklı ayrılmak zorunda kaldığına değinildi. Platformdan ayrılmanın kendi kadın çalışmamıza faydası ve zararları üzerine bir tartışma yürütüldü.

YDG Genç Kadın Komisyonu olarak çalışma yürüten **Çanakkale'**den YDG'li kadınlar, geçtiğimiz 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü'nde Mirabel Kardeşler'in direnişini, **"Fatmagül'ün Suçu Ne?"** dizisi eleştirisi üzerinden kadın cinayetlerini anlatan bir sokak tiyatrosu düzenlediklerini ve Çanakkale'de bir ilk olan bu etkinliğin oldukça dikkat çektiğini anlattılar. Genç-Sen içerisinde de kadın çalışmalarına ağırlık verdiklerini, homofobiye karşı

rozet dağıtıp homofobi ve kadın cinayetleri ile ilgili öğrencilerle tartışma açmak için bir dilek ağacı oluşturduklarını anlatan kadınlar; bölgede düzenlenen kadın eylemlerine katılmaya devam ettiklerini aktardılar.

Dersim'den gelen bir kadın arkadaş, geçtiğimiz 8 Mart sürecinde yaptıkları etkinliklerle bir kadın çalışmasına başladıklarını ama ilişki kurulan kadınlarla kafa-kol ilişkisinden öteye gidemediklerini anlattı. Festival sürecinde kadınlara yönelik belli çalışmalar yaptıklarından bahsetti.

İstanbul'da kadın çalışmalarının YDG'nin yayın kampanyası kapsamında yapılan dağıtımlar sırasında kadına yönelik şiddet ile ilgili anket çalışması düzenlenerek ve YDK çalışmalarına dahil

olunarak yapıldığı anlatıldı. YDK'dan katılan bir kadın da YDK'nın şiddet kampanyası kapsamında İstanbul'da ne gibi etkinlikler yapıldığını anlattı.

İzmir'de ise Genç-Sen içerisinde kadın çalışmaları için emek sarf edildiği ancak sonrasında toplantılarından dahi haberdar olunamayacak derecede konuya ilgisiz kalındığı ve kadın çalışmasının 25 Kasım ve 8 Mart gibi süreçlerde ele alındığı konuşuldu.

Alanlardaki kadın çalışmalarının anlatılmasının ardından kadın çalışmalarını gündemleştirme anlamında çok olumlu bir hat izlemediği belirtilerek, bunun göstergesi olarak normal şartlarda kadın çalışmalarının itici gücü olması gereken Merkezi Genç Kadın Komisyonu'nun buluşma için bir rapor hazırlanmaması eleştirildi.

Tartışmaların ardından Çanakkale'den bir kadın arkadaşın hazırladığı **"Toplumsal Cinsiyet"** sunumu üzerine bir tartışma yürütüldü. Bu tartışmanın ardından yapılan bir öneri doğrultusunda buluşmaya katılan tüm kadınlara **"Toplumsal Cinsiyet üzerine konuştuğumuzda aklınıza hangi olay geliyor?"** diye sorduk. Aldığımız cevaplar kimi zaman bizi gülümsetirken, kimi zaman da gözlerimizin dolmasına engel olmadık.

"LGBT Bireyler" bölümünde bir-

çok insan "homofobik deneyimlerini" anlattı. Konuşurken bile dilimizin nedenli homofobik olduğuna dikkat çeken bir kadın yoldaş "Biz eşcinsellere yönelik şiddeti değil, eşcinsellerin varlığını, eşcinsel olmayı ve eşcinsellerle yaşamayı normalleştirebilmeliyiz" dedi.

"Eğitimde cinsiyetçilik" ve "Aile-Toplum Baskısı" konusu üzerine yapılan sunumların ardından "Nasıl Bir Genç Kadın Çalışması" konusunda tartışmalara geçildi. Genç Kadın Komisyon çalışmalarının yapılamayışının nedenlerinin hem YDG'li genç kadınların kendi sorununu sahiplenme ve bunun mücadelesi verme noktasında eksik kalması hem de YDG'nin kadın çalışmalarını gündemleştirme ve genç kadınların çalışmalarını bu konuda denetleme konusunda yetersiz kalması olduğu konuşuldu.

"Biz YDG'li kadınlar olarak her sorunun bir de kadın yüzü olduğunun farkına varmalı ve bulunduğumuz her alanda, aldığımız her toplantıda, gündemdeki her ko-

nuda bu kadın yüzünü görmeli ve bunu gündemleştirmeliyiz. Temel politikamız genç kadınları politik özne haline getirmek olmalı ve Genç Kadın Komisyonları oluşturarak ve bu komisyonları her daim işlevli tutmalıyız" denildi.

2. GÜN:

"Özeleştirici pratikte verilir!"

2. gün öğrenci kadınların en sık karşılaştığı sorunlardan olan "Cinsel Şiddet" hakkında bir sunum yapıldı. Öğrenci kadınların "taciz/tecavüz edilebilir" görüldüğünden; kampus, yurt ve apartlarda çok sık cinsel şiddete maruz kaldığından bahsedildi. Her üniversitede "çapkın hoca" lakaplı tacizci öğretim görevlilerinin olduğuna, ÖGB'lerin genç kadınları taciz eden yaklaşımlarına değinildi. Buluşmadaki kadınlar uğradıkları cinsel şiddet olaylarını birbirleri ile paylaştı. Tacize uğradığımızda ne yapmamız gerektiği üzerine tartışıldı. Bir kadın arkadaş "Tacizi anlatmak daha

kolay ama söz konusu tecavüz olduğunda kendine devrimci diyen biz kadınlar bile bunu konuşamayız" diyerek bu konuya dikkat çekti ve ardından tartışma bu konu üzerine derinleşti.

Diğer gündem YDK'nın **"Şiddete yenilmeyeceğiz, şiddeti yeneceğiz"** kampanyasının değerlendirmesi idi. Bu bölümde bu kampanya dahilinde yaşanan atılığın tehlikesine dikkat çekilerek, önümüzdeki 25 Kasım süreci için somut planlama yapılmasına karar verildi. Ve her alan kendi koşullarına uygun öneriler getirerek bir planlama yapıldı.

Kaos GL ile bir söyleşi gerçekleştirildi. Kaos GL derneğinin anlatıldığı söyleşi soru-cevap şeklinde ilerledi. Dil konusunda özellikle eşcinsellik için **"cinsel tercih değil, cinsel yönelim"** kavramının kullanılmasının önemine değinen Kaos GL, sosyalistlerin eşcinsellere karşı yaklaşımlarındaki homofobinin birlikte etkinlikler düzenlendikçe aşılabileceğine dikkat çekti.

"Geleceksizlik" konusunda yapılan sunumun ardından "Kürt Kadın Hareketinden Deneyimler" üzerine bir tartışma yapıldı. Kadın çalışmalarını kurumsallaştırma, her örgütlenmenin bir kadın kurumunu oluşturma ve buldukları bölgelerdeki politikaların hep bir adım önünde politika ve pratik örgütlenme noktalarındaki deneyimlerinden öğrenmek gerektiği vurgulandı ve genç Kürt kadınların örgütlenmesinin için somut politikalar üretilmesi gerektiğine değinildi.

İzmir'den bir kadın arkadaş tarafından hazırlanan "Yozlaşma" sunumunun ardından 2 gün boyunca yapılan somut öneriler tek tek sıralanarak onaylandı. Alınan bazı kararlar şöyle: YDG dergisine kadın konulu bir dosya hazırlama, alanlarda kadın toplantıları olarak buluşmayı değerlendirme ve önümüzdeki süreç için planlama yapma, üniversitelerde cinsel şiddet üzerine yoğunlaşma, Kaos GL ile birlikte bir çalışma grubu oluşturarak YDG programını LGBT bireylere yer verecek öneriler geliştirme, Merkezi Genç Kadın Komisyonunu tekrar işlevli hale getirerek komisyonun yıllık planlama hazırlaması...

Son bölümde YDK tarafından Beşler üzerine bir konuşma yapıldı ve **"Tüm emekçi kadınların örgütlenmesi bize Beşler'den kalan görevdir. Bize düşen bu görevi hakkıyla yerine getirmek, Beşler'in devrettiği sorumlulukları üstlenmek, Beşler olmak ve yeni Beşler yaratmaktır. Yeni Demokrat Kadınlar olarak Beşler'in kızıllığı, umudu ve direnciyle bu görevi hakkıyla yerine getirelim"** denildi.

Genç bir kadın yoldaşın Beşler için şiir okumasının ardından divan tarafından kapanış konuşması yapıldı. Buluşma bir değerlendirme toplantısının ardından sona erdi.

HALK GENÇLİĞİ ŞOVENİZMLE ZEHİRLENMEK İSTENİYOR

Şovenizm, hâkim güçlerin dönem dönem artan ve hitap ettiği kitle özgülünde sayısal olarak ciddi sıçramalar yapan toplumsal muhalefetlerin bu çıkışlarını bastırmak için kullandığı temel araçlardan biridir. Sadece bu sebepten yapmaz bunu. Aynı zamanda kendi egemenliğinin devamlılığı için de yapar. Ki bu, yukarıda belirttiğimiz nedene nazaran daha temeldir. Çünkü iktidar, gerek ülke siyasetinde, gerekse dış siyasette bu devamlılık mantığıyla hareket eder. Keza "istikrar sürsün Türkiye büyüsün" söyleminden bunu rahatlıkla çıkarabiliriz. Bir bütün toplumsal katmanları böyle değerlendirir. Bu bağlamda halk gençliğinin değiştirip dönüştürme gücünün en az bizim kadar farkındadır. Öyle ki bizlerin bizzat öznesi olduğumuz meşru alanlara kuduz bir itin tavrıyla yaklaşmasını, özellikle de kendi içerisinde ucu açık eğilimler barındıran toplumsal hareketlere yoğunlaşmasını, göz açtırmadan yok etme girişimlerinde bulunmasını böyle değerlendirmek gerekiyor.

Halk gençliğinin devrimin motor gücü, sürükleyici gücü olduğu esprisi bu açıdan önemlidir. Birçok imkânı elinde bulundurması, hâlihazırda bekletmesi ya da AKP hükümetiyle daha da oturtulmaya çalışılan yönetim anlayışı, yani esasen devletin emperyalizmin uşaklığı iddiasında potansiyelinin farkındalığı bu açıdan özellikle medya eliyle kitlelere taşınan şovenizm bilinci, süreç itibarıyla

özgün bir şey olarak görünse de yeni ve anlık bir durum değildir. **Devamlı ve sistematiktir.** Halk gençliğinin şovenizm batağına çekilmeye çalışıldığı bilinen, kademe kademe artırılan psikolojik bir savaştır. Fakat son süreç kendi içinde özgün şeyler barındırmaktadır. PKK'nin 8 noktadan karakol saldırıları sonucu onlarca askerin ölümüyle daha da gün yüzüne çıkmıştır.

Türkiye'nin birçok ilinde Kürtlere yapılan saldırılar, üniversitelerde Kürt öğrencilere yönelik faşist saldırılar beklenmedik durumlardır düşüncesiyle hareket edilmemelidir. Çünkü hâlihazırda mevcut olan şoven damar asker ölümleriyle kendini gösterdi. Elbette ki sistemin teşhiri temel bir görevdir. Aynı ölçüde devletin bütün imkânlarını bu şoven damara basmak için seferber ettiği, Kürtlerin bütün alanlarda hedef gösterildiği gibi bir gerçeklik söz konusudur. Bu toplumsal panoramadan hareketle bir bütün Türkiye Kürdistanı'nda devlet zulmünün acıları çürüttüğü ve burjuvazinin siyasi söylemleriyle kirliliği ve gerçekten de gizlemeye çalıştığı, kana susamış ağzıyla politik malzemesi haline getirmeye çalıştığı bu günlerde esas olan bizlerden doğru, toplum olarak ne gibi dersler çıkarttığımızdır. TC faşizminin elini uzattığı her yerde en genel ifadeleriyle katliam, sömürü çıkıyor. Solin bebeğin parçalanmış bedeni çıkıyor.

Buradan hareketle faşizmi her an düşünmek ve aldığı canlar bedelinde

geleceğimiz için mücadelenin yaşamın ön koşulu olduğunun bilinmesi gerekiyor.

Kürt ulusunun karşılaştığı tüm siyasi soykırımlarda sorumluluk hissetmek görev bilinciyle hareket etmek gerekiyor. Gerek kendi gerçekliğimiz gerekse de ülke gerçekliğimiz doğrultusunda bütün toplumsal kesimlerin bu gibi sonuçlar çıkaracağı düşüncesi gerçekçi bir yaklaşım olmayacaktır. Bu sebepten bir bütün faşizme karşı direnen Kürt halkının mücadelesi nezdinde azami ders çıkarmak gerekmektedir.

Van'da meydana gelen 7.2'lik deprem yüzlerce kişinin ölümüne sebep olmuş ve ardında koca bir yıkıntı şehir bırakmıştır. Deprem sonrasında devletin Kürt halkına bakışını, yine devlet nezdinde onun siyaset anlayışıyla hareket eden bireylerin halkı algılayışını göstermiştir. Türkiye'nin birçok ilinden Van'a yardım kampanyaları başlamıştır. Deprem sonrası Erdoğan'ın Van'a gitmesi; gider gitmez BDP karşıtı söylemlerle "çelişkilerin yoğun yaşandığı (deprem gibi) dönemlerde" kendi zehrini akıtmaya çalışması önemlidir.

Devletin Kürt halkına

bakışının bir timsali olan Müge Anlı'nın deprem sonrasında "siz gidin askere taş atın, o da size yardım etsin" söylemini bu minvalde değerlendirmek gerekiyor. Türkiye egemenleri içten içe bunu düşünmüş fakat gerek burjuvazinin genel siyasi söylem kalıplarına takılması, gerekse de (ki bu temel nedendir) Kürt özgürlük mücadelesinin tasfiyesini amaçlamıştır. Bütün pratiklerini dün olduğu gibi bugün de buna göre belirlemektedirler.

Tüm bu panoramadan, şovenizmin tek yönlü çalışan bir anlayış olmadığı bilinmelidir.

(Bir YDG'li)

İstanbul Üniversitesi'nde polis ülkücü işbirliği!

İstanbul Üniversitesi'nde toplanan devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler yaşanan faşist saldırıların ardından okuldan toplu çıkış yapıp Edebiyat Fakültesi'nin önüne yürümek istedi. Yaşanan saldırılar nedeniyle Edebiyat Fakültesi'ne yürümek isteyen öğrenciler, okul çıkışında polis tarafından ablukaya alındı. Öğrenciler polislerle görüşme yaptıkları sırada faşistler taş ve sopalarla devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere saldırdı. Saldırıda karşılık veren öğrencilere polis de gaz bombaları ile saldırdı. Çıkan çatışma Laleli ara sokaklarında devam etti. Polisin, saldırı sırasında yoğun gaz bombası kullanması karşısında Laleli esnafının duruma tepki göstermesi üzerine gerginlik yaşandı. Yaşanan çatışma sonrasında 10'un üzerinde öğrenci gözaltına alındı.

(İstanbul Üniversitesi YDG)

Faşist saldırılar protesto edildi!

20 Ekim Perşembe günü yurtsever gençliğe ve Ekim Gençliği'ne yapılan saldırıları protesto etmek için 21 Ekim günü bir eylem yapıldı. Eylem saat 12.30'da Hukuk Fakültesi önünde başlayıp sloganlar ve türküler eşliğinde Merkez Kampus önüne yapılan yürüyüş ile başladı. Merkez Kampüs önüne gelen grup yoğun bir polis ablukasıyla karşılaştı.

Kapıyı geçtikten sonra ÖGB tarafından kapılar arkadan kapatıldı ve grup polis tarafından ablukaya alındı. Kısa süreli bir tartışma sonrası yapılan saldırıların teşhiri yönünde ajitasyon çekilerek basın açıklaması yapıldı eylem sona erdirildi. Yaklaşık olarak 250 kişinin katıldığı eylem kitleliliğiyle de öne çıkıyordu.

(İstanbul Üniversitesi YDG)

Kıbrıs'ta ırkçı saldırılar

Kıbrıs Yakın Doğu Üniversitesi'nde okuyan Kürt öğrencilere okul çıkışında saldırıda bulunan faşistlerin çok sayıda öğrenciyi yaraladığı öğrenildi. Olayların ardından çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Çoğunluğu Kürt öğrencilerden oluşan Yakın Doğu Üniversitesi'ne diğer üniversitelerden yüzlerce öğrenci otobüslerle gelerek, burada okuldan çıkan öğrencilere

saldırıda bulundu. Satır, bıçak ve sopalarla öğrencilere saldıran faşistlerin kalabalık gruplar halinde okul etrafında dolaştığı belirtildi. Çıkan arbedelerde birçok öğrenci yaralanırken çok sayıda kişi de gözaltına alındı. Saldırıları faşistler örgütledi fakat gözaltına alınanlar, sınırdışı edilenler yine Kürt öğrenciler oldu. Saldırıların sonrasında olağanüstü toplanan Kıbrıs Parlamentosu gözaltına alınan Kürt öğrencileri sınırdışı etme kararı almıştır.

Hakkâri'nin Çukurca ilçesinde yaşanan gerilla saldırısı, devletin yetkili ve etkili kurum ve şahsiyetlerini ayağa kaldırdı. Abdullah Gül'ün başkomutan sıfatıyla askerine moral gezisinin havası sönmeden yaşanan gerilla vuruşu, Türk hâkim sınıflarında ciddi bir şaşkınlık yarattı. Eylem, hâkim sınıfların son 20 yıl içinde aldığı en büyük askeri darbelerden biriydi.

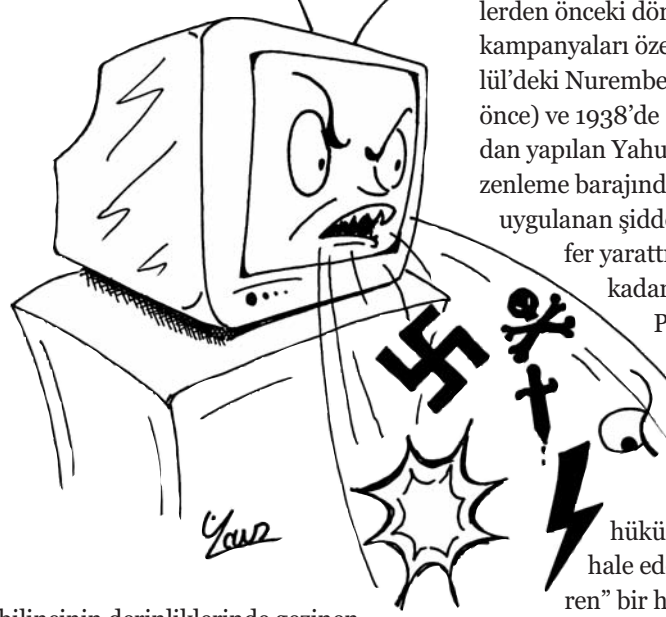
Ancak; devlet güçlü, ordusu yenilmez, vatani da bölünmezdi! Söz konusu olan; güçlü devlet imajının yerle bir edilmesi, milyarlık heronların katırlarının yanında işlevsiz, üstün teknoloji ürünü radarların gerilla karşısında çaresiz kalmasıydı. Bu kabul edilemezdi.

Zira, devletin otoritesi, iktidarı; gücün korkutucu gözeneklerinde saklanarak bugüne taşınmıştı. Toplum, bu yenilmezliğin öyküleriyle korkutulmuş, "yıkılmaz" iktidar karşısında çaresiz bırakılmak istenmişti. Yine de haksızlık etmemeli; devletin toplumun çoğunluğunun rızasını yansıtmadığı bir denklemde başka bir çözüm de mümkün değildi!

Devletin yaşadığı bu bozgun havası elbette bir an önce giderilmeli, toplumda bir "infial yaşanmaması" için gerekli önlemler alınmalıydı. Bunun için askeri olarak yapabileceği çok bir şey de yoktu aslında. Gerilla, eylemini gerçekleştirdikten sonra sırta kadem basmış, tonlarca bomba dağlara, taşlara atılmış, 22 taburluk asker, devletin gücü adına araziye sürülmüştü. Yaşanan askeri olarak tam bir hezimetti.

İyi ama tüm bunlar, yani yaşamın çıplak ve keskin gerçeği nasıl gizlenecek, çarpıtılacak ve sahibine yabancılaştırılacaktı? Tüm bunları yapacak kudrete sahip en etkili silah güçlendirilmeli, yeni hedeflere odaklanarak daha güçlü bir şekilde harekete geçilmeliydi! Fiziksel şiddetin, ateşin, kasın işe yaramadığı, çaresiz kaldığı yerde sözün, kelimelerin insan zihninin kıvrımlarını ele geçiren,

Kraldan Çok Kralcı Medyanın Gerçekle İmtihani!

bilincinin derinliklerinde gezinen büyüğü çare olabilirdi!

Çıracak ustayı geçerse!

"Propaganda, bir doktrini tüm insanlara kabul ettirmeye çalışır... Propaganda, bir fikrin bakış açısından genel halk üzerinde çalışır ve onları bu fikrin galibiyetine hazır hale getirir". Adolf Hitler'in "Kavgam" isimli kitabında yazdığı bu cümleler hâkim sınıfların yaşadığı tıkanıklığı aşmasına yardımcı olabilirdi. Nihayetinde Cumhuriyetin kurucusunu, kendisine örnek aldığı söylemiş bir liderden söz ediyoruz! Çırağın ustayı geçtiği yerde öğrenme süreci pekala tersten işleyebilir değil mi? Hitler, 1933'te, Nazilerin iktidarı ele geçirmesinin ardından, Joseph Goebbels'in başkanlığını yaptığı, "Kamu Aydınlanma ve Propaganda" Devlet Bakanlığı'nı kurdu. Bakanlığın amacı, Nazi mesajının sanat, müzik, tiyatro, film, kitap, radyo, eğitim dokümanları ve basın tarafından başarılı bir şekilde iletilmesini garantilemekti. Yahudilere karşı alınan kanunî ve idarî önlem-

lerden önceki dönemde, propaganda kampanyaları özellikle 1935'te (Eylül'deki Nuremberg Irkçı Kanunları'ndan önce) ve 1938'de [(Kristal Gece) ardından yapılan Yahudi karşıtı ekonomik düzenleme barajından önce] Yahudilere uygulanan şiddete toleranslı bir atmosfer yarattı. (Kürt açılımına ne kadar da benziyor değil mi?). Propaganda, Yahudilere karşı yakında uygulanacak önlemlerin kabullenilmesini teşvik ederek, bunlar olduğunda Nazi hükümetini olaylara müdahale eden ve "düzeni geri getiren" bir hükümet olarak gösterdi.

Özellikle filmler, ırkçı Yahudi düşmanlığını, Almanya'nın askerî gücünün üstünlüğünü ve Nazi ideolojisinde tanımlanan düşmanların içsel kötülüğünü yaymada önemli bir rol oynadı. (Bizde de bunların sayısı az sayılmaz!) Nazi rejimi propagandayı, Alman nüfusun fetih savaşlarını desteklemesi için sonuna kadar kullandı. Propaganda, diğer milyonlarca kişinin (seyirci kalarak) ırkçı amaçlarla yapılan zulmü ve kitlesel katliamı kabullenmesini sağlamaya da hizmet etti. (PKK'ye karşı Tamil Kaplanları tartışmaları da benzer bir amaç taşıyor.)

Medya Silah Kuşandı!

Türk hâkim sınıfları da tıpkı Nazi şefleri gibi propaganda silahına sarıldı. Ege-men sınıf medyasının tüm yöneticileri, vakit kaybetmeden başbakanlarının huzurundaydı. Başbakan'ın "halkın bilgilendirme hakkı ve gazetecinin bilgilendirme görevi ile PKK'ya propaganda imkânı tanımak arasındaki çizgiye dikkat edilmesi" yönündeki tavsiyelerine hepsinin ihtiyacı

vardı zira. Maazallah, halkın bilgilendirme hakkı var diye, ölen gerçek asker sayısı yazılabilir, karakolların yerle bir edildiği, taş üstünde taş bırakılmadığı fotoğraflararak belgelenebilirdi.

Şimdiye kadar, her genelkurmay başkanının ve başbakanın "bitirdiği" gerillanın, aslında bitmediği de birileri tarafından fark edilebilirdi. Her eylem sonrası; kısıp, kısıp, kısıp, ağır kayıp veren, kaçan, kandili söndürülen, kaçacak delik arayan, dağılan örgütün yaşadığı, dahası böylesi bir eylem yapabilecek askeri kapasiteye sahip olduğu kötü niyetli kişiler tarafından duyurulabilirdi. Toplumun "iyiliği" adına gerçeğin bir süreliğine daha gizlenmesi ve devletin birliği adına faydalı olanın duyurulması, haberleştirilmesi gerekliydi! Öyle de yapıldı! Hem de saniye bile kaybetmeden!

Genelkurmay'ın 20 Ekim günü yaptığı "22 tabur ile geniş kapsamlı hava destekli kara operasyonlarının icrasına başlanmıştır" açıklaması aradıkları fırsatı vermişti. Medya kuruluşları birbirini ezercesine, Kürt halkına düşmanlıkta sınır tanımayan bir kinle, savaş davulları çalarak, fotoğraf makineleri ve kalemleri ile soluğu siperde almış, savaş krokilerini bile çoktan hazırlamış, sınırı geçmiş, sınırı ötesinde harekâta başlamıştı! Öyle ki, Genelkurmay bile böylesini bekleliyordu! Zira ortada sınır ötesi bir harekât yoktu! Anlaşılan öngörülü "medyamız" Hitler'i çoktan hatmetmişti; "Propaganda, bir doktrini tüm insanlara kabul ettirmeye çalışır..."

Ne ki zaten çok zaman geçmeden başkomutanları sınırı geç emri verecek, gürültülü başarılar, bilindik retorikler gazete sayfalarını süsleyecekti. Gazete sayfaları her satırından kan damlayan yazılarla döşenecek, televizyonlar kan ve barut kokusundan geçilmeyecekti! Irkçılık, nefret ve faşist saldırganlık medyanın ortak dili olacaktı! Medya gerçekle imtihanında yine sınıfta kalacaktı!

Müge Anlı Gaf mı Yaptı? Yoksa Olduğu Gibi mi Davrandı?

Kendilerini toplumun, halkın sorunlarına adanmış söyleyen, sözde halkın sorunlarını çözmek için elinden geleni yapan, tarafsız yayın yaptığı iddia eden faşizmin medya temsilcileri Van depreminin ardından sevimli, şefkatli, duyarlı maskelerini çıkartıp gerçek yüzlerini göstermekten geri durmadılar.

Habertürk muhabirinin "deprem her ne kadar ülkemizin doğusunda Van'da yaşanmış olsa da acımız büyük" söyleminin ardından intikam duygusunu pervasızca açığa vurmaktan çekinmeyen "güzide sunucumuz, programcımız" Müge Anlı; "Her fırsatta küçücük çocuklar tarafından taş atılan polisler, ilk olay yerine gelip müdahale edenlerdi. Mehmetçik de enkaz kaldırma çalışmalarında. Allah askerlerimize, polislerimize zeval vermesin. Onlara taş atanların elleri kırılmalı. Canımız istediği zaman taş atıyoruz, kuş avlar gibi dağlarda vuruyoruz. Sonra bir şey olduğu zaman polis gelsin, mehmetçik gelsin diyoruz. Biraz da dengeleri kuralım. Zor günlerde canım cicim, sonra kuş avlar gibi avlamayalım. İnsanlar biraz da hadlerini bilsinler" dedi.

Bu sözler makyaj ile maskelenmiş "sevimli", "şefkatli" sunucumuzun esas yüzünü tüm halkımıza göstermiştir. Gizlemeye çalıştığı intikam duygusu, kin ve

nefret bir anda maskenin düşmesiyle ortaya çıkmıştır.

Van depreminin ardından medyada yer alan bu sözleri gaf olarak isimlendirip, lanetleyen burjuva medya bunun bir gaf olmadığını çok iyi bilmektedir. Gaf kelimesi "düşünmeden, karşısındakinin hassasiyetlerini göze almadan konuşma" anlamına geldiği gibi "içindeki dışı vurumu" anlamını da taşır.

Özrü kabahatinden büyük!

Sözlerinin arkasında olduğunu, yanlış bir şey söylemediğini belirten Müge Anlı, yanlış anlaşıldığını savunmaktadır. Anlı, "Bir grup provakator sosyal medya aracılığıyla beni hedef gösteriyor. Ben 'Oh olsun, iyi ki deprem oldu' demişim. Böyle bir şey olabilir mi ya... Sanki ben ayrımcılık yapıyordum gibi sosyal medya da ayrımcılık yapıyor. Battaniyeler alıp, belediyelerle ulaştıran benim." Sanki ayrımcılık yapıyor Müge Anlı, haksızlık etmeyelim! Oysa o sadece ayrımcılık yapmıyor, içindeki kin ve nefreti kusuyor, intikam duygusunu dışı vuruyor, devletin Kürt halkının mücadelesi karşısındaki çaresizliğini dile getiriyor.

İrkçılığın geldiği nokta!

Müge Anlı'nın sözcülüğünü yaptığı Van depreminin

ardından atılan sevinç çığlıkları resmi ideoloji olan faşizmin geldiği son noktayı gösterir nitelikte. Ölen onlarca insana, yıkılan binlerce eve ve açıkta kalan binlere rağmen, bu durumu intikam almanın bir aracı olarak kullanan faşizmin pervasızlığını göstermektedir.

Yardım bekleyen Van halkına giden kolilerin içinden Türk bayrağı, taş, sopa, bikini çıkması toplumumuzda yaratılan ırkçı şoven anlayışın boyutunu da göstermektedir. Tüm bunlar devletin en ufak hüccesine kadar sinmiş olan faşizmin toplumun her hüccesine ulaştırılmak istenmesinin sonuçlarıdır.

Çukurca'nın ardından bir kez daha; Kimin, kime karşı şiddeti haklı ve meşrudur?

Çukurca saldırısıyla birlikte, gündemimizden hiç düşmeyen, argüman ve yaklaşımlar farklı biçim ve boyutlarda ama aynı içerikle yeniden gündemi meşgul etmeye başladı. Köşe yazarları, kanaat önderleri, uzmanlar, akade-

telaşa kapılmasına ve yeniden “**şiddet retoriğine**” sarılmasına neden olmaktadır. Bu amaca hizmet eden temel yöntemlerden birinin; parçayı bütünden kopararak “**bilimsel değerlendirmelerde**” bulunmak ve sonuca ulaşmak yolunu izlediğini söyleyebiliriz. Söz konusu yaklaşımlar, muktedirlerin ezilenlere yönelik şiddetine de karşıymış gibi görünse de gerçekte ise emekçi yığınların şiddetine vurmaktadır. Seslerinin, iktidarın en fazla sarsıldığı, yara aldığı anlarda çıkması da bunu ispatlamaktadır.

“Zor”un değişik biçimlerdeki görüngüleri üzerinden yükselen devlet aygıtı, iktidarını koruduğu sınıfın hizmetindedir. Bu mekanizmanın-aygıtın en önemli unsurlarından biri ise ordudur. Ordu, devletin diğer organ ve kurumlardan farklı olarak “**Vatan toprağının korunması**” esprisiyle, geniş yığınların bilincinde bir meşruiyet zemini yaratır/yaratmayı hedefler. Oysa, önemli olan sınırların korunmasından öte bunun içinde kime hizmet edildiğidir.

ağız ucuyla karşı çıkanlar tersi yaşandığında ayağa fırlamaktadır. Eşyaya rengini verenin üzerinde taşıdığı sınıfın damgası olduğu sınıflı toplumlarda, kuşkusuz şiddet de bundan muaf değildir. Şiddet, kim tarafından ve kime karşı kullanıldığına bakılarak analiz edilmelidir. Ezenlerin, sömürücü hâkim sınıfların, ezilenlere yönelik şiddeti haksızdır çünkü milyonların-milyarların, bir avuç asalağın, tahakkümüne girmesini amaçlamaktadır.

Ülkemiz açısından bakıldığında, Cumhuriyetin ortaya çıkışından bugüne ordunun; işçi ve emekçilerin, ezilen Kürt ulusu ve çeşitli milliyetlerin karşısında konumlandığını ve elinin bu kesimlerin kanyla yıkandığını söyleyebiliriz. Ermeni Soykırımından Koçgiri'ye, Şey Sait'ten Dersim katliamına; işçi ve emekçilere kahrolası bir yaşamı dayatan düzenin başı ucunda orduyu görmek mümkün. On yılda bir yaşanan darbeler silsilesi ve özellikle 84'ten sonra T. Kürdistanı'nda yaşanan vahşet, ordunun niteliğini tüm çıplaklığı ile geniş kesimlerin gözünde ortaya serdi. Ordu, ülkemizin yer altı ve yer üstü kaynaklarını elinde bulunduran bir avuç asalağın çıkarlarına hizmet etmektedir. Bu çok açıktır. Ordu, insan ihtiyacını kuşkusuz toplumdaki karşılayacaktır. Bizim gibi ülkelerde bu durum zorunlu askerlik şeklinde yaşam bulmaktadır. Askere giden her birey; iradesini parçası olduğu kurumun hizmetine sunmakta ve onun bir dışlisi olmaktadır. Hele de “**emir demiri keser**”, “**askerde mantık yoktur**” felsefesinin hâkim kılındığı bir orduda başka bir seçenek bulunmamaktadır. Özetle; bahsini ettiğimiz yaklaşımlar orduya gerçekte niteliğini kazandıran bu arka planı, bilinçli bir şekilde gizlemekte ve tartışmayı insani duyguların çerçevesine hapsetmektedir!

Ezilen emekçi yığınların şiddeti haklı mıdır?

Bu yöntem şiddet tartışmasında da yürürlüktedir. Hâkim sınıfların, işçi ve emekçilere, ezilenlere yönelik şiddetine

Oysa, ezilen emekçi yığınların; onları sömüren, açlıkla terbiye eden, yaşamı çekilmez kılanlara karşı şiddeti, haklı ve meşrudur. Devrimci, ilerici güçlerin baskıya ve zulme karşı şiddeti, insanlığı sömürücü asalaklardan kurtaracağı, özgür bir dünyanın yaratılmasına hizmet edeceği için meşrudur. Yığınlar vurulmuş prangaların parçalanmasını amaçladığı için özgürlüğe giden yolun köşe taşıdır. Faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü bizimki gibi ülkelerde bunu aldığı biçim olan silahlı mücadele, gerilla savaşı bu çerçevede irdelenmelidir. Faşist zihniyetin en küçük hücrelerine kadar örgütlendiği bir devlet aygıtına karşı, silahlı mücadele haklı ve zorunluluğun ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Aksi, emekçi yığınların sömürü ve zorbalık cehennemine mahkûm edilmesidir.

Kürt ulusunun imha, inkâr ve asimilasyon cenderesine terk edilmesidir. Ezilen bir ulusun, onu ezen ulusun egemenlerine yönelik şiddeti de bu anlamda özgürleştiricidir. Kürt ulusunun, 84'ten günümüze geçirdiği değişim ve dönüşümde bunun bir ifadesidir. Gerilanın eylemi, emekçi yığınların gencecik çocuklarına karşı değil kendisi dışında hiçbir ulusu, dili, dini ve kültürü kabul etmeyen egemen sınıflara yöneliktir. Emekçi sınıfların egemenlerin çıkarlarına alet olması ve korunması da sınıflı toplumun kahrolası bir gerçeğidir. İnsan yüreğini parçalayan bu korkunç gerçek; ancak baskı, şiddet ve zor üzerine kurulu iktidarın yerle bir edilmesi ile ortadan kalkabilir!

misyenler, sanatçılar; toplum adına kendinde söz söyleme yetkisi gören, geniş yelpazede kalabalık bir kesim tarafından, benzer sözler üzerimize boca edildi. Van depremi ile birlikte ivmesi düşse de hala devam eden ve hatta önümüzdeki günlerde daha da artacağı görülen bu tartışmaların, odak noktasını “**şiddet retoriği**” oluşturuyor.

Şiddetin yaşantımızdaki sayısız renginin, değişik açılardan irdelendiği bu tartışmaların, kuşkusuz ortak noktası lanetlenmesinde odaklanıyor. Milliyetçi-ulusalçı cenahın açıktan “**teröre lanet**” formülasyonu ile bitirdiği bu tartışmaların, toplumun kılcal damarlarına enjekte edilmesinde ise liberal-sol tandanslı kalemlerin önemli bir etkisinin olduğu açık. En demokrat hali, iki tarafa da mesafeli duran, iki tarafın da kayıplarından söz eden ve ölen çocukların hepsine üzülen olarak yansıyan yorumların, üstünü biraz kazımak gerekmektedir.

Şiddeti, gencecik çocukların ölümünü kınayan ve her iki tarafa da yansın eden bu yorumların pusulasının Ulusal Hareketi, gerillayı gösterdiği daha geniş anlamda ezilenlerin mücadelesini hedeflediği sır değil. Muktedirlerin yenilmezliğinin bu gizli savunusunun “**şiddeti**”, ezilenlerin mücadelesine paralel bir gelişim göstermektedir. Devrimci, ilerici güçlerin ve bugün açısından daha güncel haliyle Ulusal Hareketin, zorbalara karşı her etkili darbesi, bu zevatın

Ordu ne işe yarar?

Çukurca'da alınan kayıplar bahsini ettiğimiz camianın yeniden kaleme sarılmasına vesile oldu.

Birçoğu zorla askere alınan işçi ve emekçi çocuklarına kuşkusuz üzülmek elde değil. Ne ki devletin tüm kurumları, basın ve yayın organları el birliğiyle, ölen her askerin yaşam öyküsü günlerce, sayfalar dolusu, hiçbir ayrıntı kaçırılmadan, vatan-millet-Sakarya edebiyatı eşliğinde anlatıldı. Eylemi gerçekleştirenlere lanet okundu, gençlik vatana sahip çıkmaya çağrıldı, şehitlik efsaneleri yeniden popüler kılındı. Tıpkı daha önce yaptıkları gibi objektifler fotoğrafın bütününe değil yalnızca bir bölümüne odaklandı. Duygu sömürüsü tavan yaptı. Faşist propaganda toplumun hücrelerine zerk, kavramlar bir kez daha içdiş edildi. Türk ordusu, “**vatanın birliği ve bütünlüğünün**” sigortası olarak göklere çıkarıldı! Peki gerçekten öyle mi? Türk ordusu, binbir zorlukla hayata tutunmaya çalışan emekçilerin, onların çocuklarının mı temsilcisi?

Türk ordusunu tanımlamak için bir parçası olduğu devleti analiz etmek gerekecektir. Veya devlet olgusunun ne olduğunu ortaya koymak tüm bu sorulara yanıt olabilir. Her şeyden önce belirtmek gerekir ki, devlet bir sınıfın başka bir sınıf üzerindeki tahakküm aygıtıdır. Hâkim sınıfın iktidarının koruyucu ve bekaasının garantisidir.

Bakan; “Zam Değil, Güncelleme!”

Doğalgaz ve elektriğe gelen zamları yeni tartışmaya ve bütçemizi ayarlamaya başlamıştık ki, zam yağmuru sağanak halinde devam etti. Özel Tüketim Vergisi (ÖTV) sigara, alkol, taşıt gibi ürünlerde yüzde % 9.2 oranında artırdı. Doğalgaz ve elektriğe gelen zammın nedeni; “kurdaki yükseliş ve uluslararası maliyetlerden artması” olarak bizlere aktarılmıştı bize. Yeni yapılan zamlarla ilgili yorumu devlet büyüklerimizden ilk hangisinin yapacağını merakla beklerken maliye Bakanı Mehmet Şimşek merakımızı giderdi. Bakan Şimşek “Bu artışları bir vergi artışı ve bir zam olarak görmemek lazım. Tamamen güncelleme olarak görmek

Meğer yapılan fiyat artışları zam değilmiş “güncelleme” imiş, herkes bu açıklamadan sonra rahat bir nefes aldı; “Oh, rahatladık, biz zam zannetmiştik, zamma da çok benziyordu ama güncelleme imiş, boşuna canımızı sıktık” dedi. Zam kelimesinin çağrışımı, içeriği halkımız tarafından pek hoşlanılacak bir şey değildir. Bundan dolayıdır ki daha önceleri zam yerine “fiyat ayarlaması” ifadesi tercih edilip kullanılmaya başlanmıştı. Lakin fiyat ayarlamasının altında “zammın” olduğu çabuk teşhir oldu.

Yerine “güncellemenin” bulunması yıllar önce kurulan Amerikan üsleri için “Onlar üs değil tesis, tesis” diyen pek kıymetli devlet büyüğümüz Süleyman Demirel’i hatırlattı. Bakan Şimşek’in açıklamalarının akabinde Başbakan Yardımcısı Ali Babacan “Zam değil, bazı lüks tüketim maddelerinin ithalatını azaltmayı ve cari açığı dengelemeyi hedefleyen vergi düzenlemeleri” dedi. Bülent Arınç “Ama sigara öldürür. Zaten paketinin üzerinde, ‘sigara içmeyiniz’ diye yazıyor. Yani biz aslında onların sağlığına biraz daha katkı sağlıyoruz” demekle yetinmeyen Arınç, cep telefonuna gelen ÖTV zammını “Düşünün Türkiye gibi bir ülkede haddinden fazla cep telefonu var” sözleriyle savundu.

Yani zam bildiğimiz tanımla “bir şeyin fiyatını artırma” değil de; cari açığı dengeleme, sağlığa katkı, güncelleme, artan cep telefonu sayısını

kontrol altında tutma anlamına gelmektedir “büyüklerimize” göre. Ama tüm bu yorumların yanında Başbakan Erdoğan’ın yorumunu ayrı bir yere koymak lazım. Zam yapılmasını eleştirenlere hiddetle kızan Erdoğan, zamlara yeni bir bakış açısı ve zamlardan etkilenememizin çözümünü sundu.

Erdoğan; “Kardeşim sigarayı içmezsin olur biter. Alkolü biraz daha az tüketirsin olur biter. Ne olacak. Kalkıp da Porsche kullanacağına lüks 2000 sildirin üzerinde kullanacağına Fiat kullan, Wolkswagen kullan düşür harcamayı. Ülkenin cari açık sorunu var. İşi sıkı tutmazsak biz de Yunanistan’ın durumuna mı düşelim? Eşeği sağlam kazığa bağlayacağız” dedi. Evet, Başbakanın zam yorumu böyle. Bu ülkede kaç kişinin ve kimlerin Porsche’ye bindiğini Erdoğan’a sormak lazım. Ama Erdoğan’ın sağlam kazık olarak gördüğü halkın Porsche binmediği kesin. Daha önce vergileri “tek petrol kuyumuz” diye nitelendiren Erdoğan’ın kuyunun dibine dalabildiği kadar dalmak istediği, kepeçesini ne kadar doldurabilirse o kadar memnun olacağı açık.

Yarattıkları krizin faturasını her zaman sağlam kazık olarak gördükleri halka ödetmeye çalışanlar, bir de zeytinyağı gibi üste çıkmaya çalışıyorlar. Adeta halkla dalga geçercesine pervasızlaşabiliyorlar.

“Siz de Zam Yapsanıza!”

Türkiye’deki zam yağmuruyla yetinmeyen Maliye bakanı Şimşek bir de komşu ülkelere seslendi; “Siz de zam yapsanıza.”

Maliye Bakanlığı’nın Conrad Otelinde ev sahipliğini yaptığı Ortadoğu-Kuzey Afrika Vergi Forumu’nun açılışında konuşan Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, Ortadoğu’daki bazı ülkelerin ekonomilerinin petrol, doğalgaz gibi doğal kaynaklara bağımlılığını azaltmanın önemine vurgu yaptı. Kendine has yorumuyla konuyla ilgili fikirlerini beyan etti. Konuşması Türkiye’deki zam açıklamasını aratmayan türdendi.

Şimşek, “Hakikaten komşu ülkelere baktığımız zaman aradaki fark çok büyük. Komşu ülkelere bakıyorsunuz, o ülkelerde bir sigara paketinin fiyatı 1 dolar civarında. Türkiye’de ise bu şimdi 4 doları aşmış. Biz isteriz ki, komşularımız da bu vergileri artırsınlar” dedi.

Bağımlılığı azaltmak adına yapılması gerekenin halktan daha fazla vergi alınması olduğunu söyleyen Şimşek, vergileri “teşvik sistemi” olarak da tanımladı. Böylece dünya ekonomi literatürüne bir katkı daha yapmış oldu.

lazım” dedi.

Füze Kalkanı ve 1 Mayıs Mahallesi’ndeki polis terörü protesto edildi

Kartal: Malatya Kürecik’te kurulmak istenen Füze Kalkanı Projesi, NATO ve Füze Kalkanı Karşıtı Birlik, Partizan ve Ürün Sosyalist Dergi tarafından 1 Mayıs Mahallesi’nde yapılan kitlesel yürüyüş ile protesto edildi. Karakol durağından başlayan meşaleli yürüyüşte “NATO’ya ve Füze Kalkanı’na hayır! Emperyalizme ve Siyonizme Kalkan olmayacağız” yazılı pankart açan yüzlerce kişi alkış ve ışıklarla 18 Mayıs Caddesi’nden 2 Eylül Meydanı’na kadar yürüdü. Yapılan yürüyüşün ardından açıklama yapan **Veysel Şahin** başta ABD olmak üzere tüm emperyalist güçlerin dünya halklarına karşı saldırılara hız verdiğini belirtti.

18 ve 22 Ekim’de 1 Mayıs mahallesine yönelik polis destekli gerçekleştirilen saldırılardan kaynaklı NATO ve Füze Kalkanı karşıtı eylemde gergin geçti olası polis saldırılarına karşı dikkatli olan kitlenin sloganları hiç bitmedi. Eylemde 1 Mayıs Mahallesi halkı da “Polis önderliğindeki faşist saldırılara son” yazılı pankart ile katıldı. Eylemde emperyalistlerce devşirilen faşist rejimlerin gerçekleştirdiği faşist saldırıların 1 Mayıs Mahallesi’nde yaşandığı dikkat çekilirken, açıklamada 1 Mayıs Mahallesi halkına mücadele çağrısı yapıldı.

Özgür Gelecek muhabirine faşist saldırı!

Kartal: PKK’nin Çukurca saldırısının ardından faşist saldırılar devam ediyor. Egemenler Çukurca’da aldıkları ağır yenilgiyi, şovenizm ve ırkçılığı geliştirerek gizlemeye çalışıyor. Polisin desteği ve himayesi altında sokağa çıkan faşistler, yaşanan kayıpları şovenizmi ve ırkçılığı geliştirmek için birer araç olarak kullanıyor. Gazetemiz Kartal Büro çalışanı da bu faşist grupların saldırısına uğradı. 22 Ekim günü Gülsuyu-Esenkent civarında gece saat 11.00 sularında otobüs durağında bekleyen büro çalışanımız **Kemal Rüya**, bu esnada, 20-25 kişilik faşist grupun saldırısına uğradı. Ellerindeki Türk bayrakları ile “Şehit-

ler ölmez vatan bölünmez” sloganları atan ve çoğunluğu lise öğrencisi olan grup, muhabirimiz ve başka bir gencin bulunduğu durağı “Ne bakıyorsunuz lan” diyerek önce taşladı ardından saldırdı. Yaşanan saldırı sonucunda muhabirimiz ve durakta bekleyen diğer genç hafif şekilde yaralandı.

1 Mayıs Mahallesi’nde polis terörü

Kartal: 1 Mayıs Mahallesi’nde 18 Ekim günü gerçekleştirilmek is-

tenen faşist saldırıya mahalle halkı yaklaşık 2 saat çatışarak izin vermemişti. Polis destekli gerçekleştirilen saldırıda 30’a yakın gözaltı yaşanmıştı.

20 Ekim günü gözaltıları protesto etmek için toplanan kitle “Gözaltılar serbest bırakılsın, Faşist saldırılara geçit yok” yazılı pankart açarak “Faşizme karşı omuz omuza”, “Baskılar bizi yıldıramaz”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız” gibi sloganlar atarak 18 Mayıs Caddesi’nde bir yürüyüş gerçekleştirmek istedi. Ancak polis yürüyüşe izin vermedi.

TOMA ve zırlı araçlarla kitleye saldırdı. Saldırının ardından kitle polise taş atarak karşılık verdi. Çatışma sırasında polis mahallede terör estirdi. Kitle üzerine ateş edildi. Yaklaşık 100 kişilik sivil polis ekibi yol üzerinde bulunan devrimci kurumların afişlerini parçaladı. Elde kalas ve demir sopalarla ara sokaklarda insan avına çıkan polisler mahalleyi ablukaya alarak esnafa kepenkleri zorla kapattı. Polis ablukası gece geç saatlere kadar devam etti. Ayrıca mahalleden gece 4.00’e kadar aralıksız silah sesleri geldi.

Fenercilerin tahliye gerekçesi: 'Üç aydan fazla tutukluluk ceza olur'

Aman fazla yatmasınlar, ceza olur!

55 bin kişinin yıllardır tutuklu olarak hapisanelerde tutulduğu Türkiye'de, **Deniz Feneri Derneği**'nde yapılan yolsuzluk suçlamalarıyla yargılanan ve TAM **üç ay on gündür** tutuklu bulunan RTÜK eski Başkanı Zahit Akman ve 5 kişi, hakim'in "*Üç aydır tutuklular, fazlası ceza olur*" gerekçeli kararıyla serbest bırakıldı. Türkiye'de hiçbir "suçu" kanıtlanmamasına rağmen sadece şüpheli oldukları gerekçesiyle tutuklu bulunan devrimci, demokrat ve yurtsever tutsaklar yıllarca hapisanelerde tutulurken "üç aydan fazlasının ceza olabileceği" düşüncesi akıllara hiç gelmemiş anlaşılmalı! "Delil karartabilecekleri, kaçabilecekleri" vb. gerekçelerle serbest bırakılmayan ve uzun süredir hapisanelerde tutulan tutsaklardan hasta olanları ve "hapisane koşullarında yaşamamaları gerektiği" yönde raporları bulunan tutsakları bile serbest bırakmayan egemen sistem, Deniz Feneri davasından yargılananları serbest bırakarak kimlerin

sözcüleri olduklarını bir kez daha göstermiş oldular sadece.

Emekten, özgürlükten, hak eşitliğinden, anadilden söz edenleri hiçbir gerekçeleri olmadan "terörist" oldukları iddiasıyla yıllarca hapisanelerde tut-

caksın, fakat insanların duygularını sömürerek yardım toplayıp, bu yardımlarla da kendine rant sağlayanları ceza çekmesinler diye serbest bırakacaksınız. Bu hangi hukukta, hangi "ileri demokrasi" anlayışında mevcuttur? Burada çok net görülen bir olgu vardır; o da devletin kimden yana olduğu olgusudur. Devrimci, demokrat ve yurtsever tutsakları mahkemeye bile en az 6 ay sonra çıkararak zihniyet, Deniz Feneri davasındakileri ise "soruşturma sürecinde yurtdışına çıktılar, fakat geri döndüler, bu nedenle kaçma ve delil ka-

artma olasılıkları yok" ve "ifadeleri alınmıştır, deliller toplanmıştır" gerekçeleriyle tutuksuz "yargılıyor". Tahliye olanların mal varlıkları üzerindeki tedbirleri de kaldıran bu anlayış, bir komplo sonucu tutuklanan ve mahkemeye tam 1 yıl sonra çıkarılıp bundan 1 yıl sonra da tutuksuz yargılanan Suzan Zengin'in hapisanedeyken tedavi hakkını engelleyerek tahliyesinden sonra ölümüne sebep olan aynı anlayıştır şüphesiz.

"Düşünce suçluları" beş yıl, on yıl sadece şüpheli oldukları gerekçesiyle hapisanelerde tutulup aynı zamanda hapisane yönetimleri tarafından işkencelere maruz bırakılırken, hapisanelerde tutsakların en temel insani hakları ve talepleri tecrit politikasında ısrar edilerek yok sayılırken, keyfi uygulamalarla tecrit daha da boyutlandırılmak istenirken, devrimci tutsaklara dayatılan kimliksizleştirme, teslim alma ve katletme politikası hızından bir şey kaybetmeksizin sürdürülürken; sistemin kasasına rant aktaranların "fazla kalırlarsa ceza olur" denerek serbest bırakılmaları ve hapisane süreçlerinde de "bey" gibi yaşamaları saflarımızın ne denli doğru ve mücadelemizin ne denli halkı olduğunu bir kez daha görmemize ve faşizmin zorbalıklarına boyun eğmeyeceğimizi bir kez daha haykırmamıza olanak sağlıyor.

Filistinli tutsaklar için açlık grevi

Bütün dünyada İsrail ile Hamas arasında 18 Ekim günü varılan takas anlaşması nedeniyle bırakılan 447 Filistinli tutsak için bayram havası estirilirken, halen binlerce Filistinli İsrail hapisanelerinde tutsak durumda.

Filistin Halk Kuruluşu Cephesi (FHKC) üyesi yaklaşık 3 bin tutsağın 27 Eylül'den beridir sürdürdüğü açlık grevi ise devam ediyor. Bu greve bir destek de Türkiye'deki F Tiplerinden geldi. Tekirdağ, Kandıra ve Edirne F tipi hapisanelerde Filistinli tutsaklarla dayanışma amacıyla eşzamanlı olarak açlık grevi başlatıldı.

Açlık grevi haberini 19 Ekim 2011 tarihinde tutsak oğlu Özgür Dinçer'i Tekirdağ F Tipi Hapishane'deki kapalı görüş sırasında öğrendiğini belirten baba Nurettin Dinçer, "*Bana Filistin'de uygulanan çifte standarda tepki olarak aynı davadan yargılandığı iki arkadaşıyla beraber bugünden itibaren üç günlük açlık grevine başladıklarını aktardı*" dedi.

Öte yandan Tekirdağ 1 nolu F Tipi Hapishane'de ikinci müdür **Haydar Ali Ak**'ın zulmünün giderek arttığına dikkat eken baba Dinçer, sırf odalarında Mahir Çayan posterini bulduğu için oğlunun ve arkadaşlarının beş aydır açık görüşe çıkarılmadığını söyledi. Oğlunun iki senedir tutuklu bulunduğu süre boyunca görmediği baskı ve şiddetin kalmadığını vurgulayan baba Dinçer "*Onlar buradan Filistinli tutsakların sesine ses veriyor, ancak onların dramına bu ülkede kimseler ses vermiyor*" diye konuştu.

Siz hiç Cumartesi Annesi oldunuz mu?

İstanbul: Tarih: 22 Ekim, 343. Hafta... Cumartesi Anneleri ellerinde resimler ve karanfillerle, Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelerek Fehmi Tosun'un akıbetini sordular. 19 Ekim 1995 tarihinde ellerinde telsiz bulunan iki polis, Fehmi Tosun'u evinin önünden gözaltına almış ve ondan bir daha haber alınmamıştı. Eylemde Fehmi Tosun'un eşi Hanım Tosun; "*Bir ananın dediği gibi siz hiç Cumartesi Annesi oldunuz mu?*" diye sordu. Ardından sözü 1995 yılında gözaltında kaybedilen Hasan Ocak'ın kız kardeşi aldı; "*Bu meydandaki çığlıkları, çocuklarının baba özlemine ne unutturabilir ki bize! Ya da daha dün gibi yaşadığımız 5 yaşındaki Ozan'ın koşup babama sarılışı ve baba deyip kucaklayışı bunları hangi insan unutabilir. Ya da hangi insanlık bunlardan utanmayıp bizim sevdiğimizizi bize geri vermez*" diyerek duygularını dile getirdi. Ardından sözü **Nur Süre**r aldı. Basın metnini okumadan önce Erdoğan'ın Hakkâri'de yaşanan çatışmanın ardından sanatçılara seslenerek duyarlı olmaları gerektiği konusunda yaptığı açıklamaya karşı birkaç söz söyledi Süre; "*Sayın Başbakan biz bu ülkenin duyarlı sanatçıları, zaten 30 yıldır barış talebini haykırıyoruz*" şeklinde konuştu.

Bugün Cumartesi...

Tarih: 29 Ekim, 344. Hafta... Günlerden Cumartesi... Yine Galatasaray Lisesi önü...

Bugün Cumartesi Annelerinin gözyaşları sel oldu lise önünde. 17 yıldır aralıksız bekliyorlar, kimisi abisini, kimisi amcasını, kimisi oğlunu... Ama acıları ortak, gözyaşlarının rengi aynı.

Bu hafta Mardin-Dargeçit'te kaybedilen 7 kişinin akıbetini sordular. 6'sı 20 yaşın altında idi. 6 çocuk gelecek günlerini yaşamadan gözaltında kaybedildi. Basın açıklaması gözaltında kaybedilen Hüseyin Toraman'ın kız kardeşinin konuşması ile başladı. Abisinin 20 yıl önce sivil giyimli kişilerce herkesin gözü önünde kaçırıldığını dile getirdi. Ardından sözü Dargeçit'te kaybedilen Seyhan Doğan'ın küçük yeğeni Evin aldı ve amcasına yazdığı mektubu okudu:

"Canım amcam seni hiç görmedim. En çok senin için üzülüyorum. Ben büyüdüm artık sana hayatı zindan edenler, çocukluğunu elinden alanları arıyorum ve hep arayacağım"

Evin'in ardından Seyhan Doğan'ın kardeşi Hazni Doğan ve yine gözaltında kaybedilen Abdurrahman Coşkun'un yengesi Mukaddes Coşkun da söz aldılar. Basın açıklamasında ise Dargeçit de kaybedilenlerin akıbetleri soruldu.

Kaybedenler kaybedecek

20 yıl önce 27 Ekim 1991 İstanbul'da evinin önünden sivil polisler tarafından gözaltına alınan ve bir daha haber alınmayan

Hüseyin Toraman kaçırıldığı yerde karanfiller ve sloganlarla anıldı.

Uluslararası Gözaltında Kayıplara Karşı Komite (ICAD), İHD Kayıplara Karşı Komisyon tarafından yapılan anmada anılar tekrar canlandı ve gözyaşları duyguların tarrifi oldu. Toraman'ın evinin önünde apartman sakinlerinin ve mahallenin meraklı bakışları altında kaybedilen kişilerin fotoğraflarının yer aldığı "**Kayıplar bulunsun**" yazılı pankart açıldı. Eylemde ICAD avukatlarından olan Toraman'ın avukatı **Gülseren Yoleri** bir konuşma yaptı.

Toraman davası hakkında bilgi veren Yoleri, o dönem Emniyet Genel Müdürü olan Mehmet Ağar'ın Toraman'ı gözaltına aldıklarını kabul ettiklerini, ancak daha sonra bu sözünden vazgeçtiğini belirtti.

Bakırköy Hapishanesi'nde açık görüş işkencesi

Özellikle son süreçte peşpeşe gelen tutuklamalarla kapasitesini bir hayli aşan Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde ziyaretler de artık bir işkence aracına dönüşmüş durumda.

Yüzlerce ziyaretçinin sadece bir günün öğleden sonrasına sığdırılmaya çalışılan görüşlerde ziyaretçiler, kurum personelinin de işlemleri yapmada ye-

tersiz ve ağırdan alınmasıyla, yine teknik araçlardaki aksamlar ve "sistem arızalarıyla" saatlerce bekletiliyor. Hasta, yaşlı ve çocukların artık dayanılmaz hale gelen bu bekle-yişten zaman zaman sinir krizleri geçirdikleri oluyor.

En son **28 Ekim'de yapılan aylık açık görüşü ziyaretçiler için**

tam bir işkenceye dönüştü. Görüş bittikten sonra göz okutularak çıkılan kapıdaki arıza nedeniyle içerde tam bir izdiham yaşandı. Hastalanan, bayılan ziyaretçiler dahi "gözü okutulmuyor" denilerek dışarı çıkartılmadı. Öğleden sonra 14.00'te başlayan görüş için ziyaretçiler sabah 9.00'dan itibaren geldikleri halde ilk grup için gireceklerin listesi saat 10.30'da doldu. Geriye kalan yüzlerce kişi, ikinci grup için beklemeye başladı. İşlemler o kadar yavaş yapıldı ki görüş için ancak 16.00'de içeri alınabildik. Bu kez de yer sıkıntısı başladı. Ziyaretçiler 100 kişi kapasiteli salona sığmamıştı. Yeni bir salon daha açılmak zorunda kalındı. Bu da yine uzun süre beklemelere neden oldu. Tutsaklar kapının bir tarafında ziyaretçiler diğer tarafında görevlilerin bu yeni durumun içinden çıkmasını beklemeye başladık. Herkesin sabrı artık son sınırına gelmişti. Çünkü çoğu tutsak aylardır görüşe çıkamamıştı...

Bir buçuk saat daha bekleyişin ardından sonunda kapılar açıldı ve alkış ve zılgıtlar eşliğinde tutsaklar içeri girdi. Onca bekleyişin ardından sevinçler, hasretler, hüznler, sitemler yarım saate sığdırılmaya çalışıldı. Ve yine alkış ve zılgıtlar eşliğinde tutsaklar uğurlandı...

Asıl işkence de bundan sonra başladı. Çıkış için önce erkekler alındı. Kadınlar tutsakların sayılması için

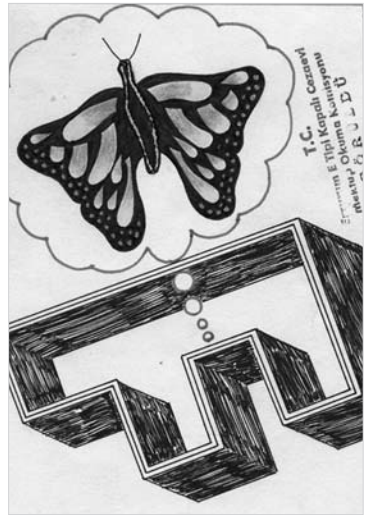
bekletilmeye başlandı. Bekleme süresi normal sınırı aşınca uğultular yükselmeye başladı. Çünkü artık saat 19'a geliyordu ve bizler bu kez de içerde bekletiliyorduk. Protestolar yükseldi kadınlardan. Hasta ve yaşlılar vardı. Çocuklar huzursuzlanmıştı. Topluca askerleri aşıp kapıya yöneldiğimizde daha erkeklerin de çıkış yapamadığını gördük. Açıklamalar bildikti yine. "Göz okutularak geçilen kapının sistemi bozukmuş. Oranın dışında da başka kapı yokmuş. Beklemek zorundaymız. Onlar da ordan çıkıyormuş. Bizimle aynı durumdaymış." Daracak yerde yüzün üzerinde insan bağırsımlar, alkışlı protestolar, ağlayan çocuklar... Bazı erkek ziyaretçiler bizleri ikna etmeye çalıştı. Kadınların onlara da tepkisi sert oldu. Çünkü bu durum sessizce beklenilecek bir durum değildi. Savcı ve müdürü çağırduğumuz halde gelen olmadı. Yani orada bir deprem olsa, yangın çıksa insanlar "göz okutulamadı" diye diri diri ölüme terk edilecek... Aynı ring aracında kapılar açılmadı diye diri diri yanan 5 tutsak gibi. Tam bunun kavgası yapılırken yaşlı bir ana yere yığıldı. Artık herkesin öfkesi son sınırındaydı. Kapıya yüklenildi. Ve gördük ki elektronik sistem istenildiğinde devreden çıkartılabiliyormuş... Kimlikler kontrol edilerek kapıdan teker teker çıkartılabildik. Eğer bizler sesimizi çıkarmasaydık. Belki de onca insan geceyi orada geçirecekti. Oradaki görevlilerin bu durumu çözecek ne yetkileri ne de yetenekleri vardı çünkü.

Hapishaneleri tıklım tıklım doldurup, hem tutsaklara hem de ziyaretçilerine hayvan muamelesi yapan bu sistem istiyor ki bizler bu durumdan yılalım ve yakınlarımıza sahip çıkmayalım. Onları bizlerden yalıtma, sindirme saldırılarının bir parçası olan ziyaretlerde bizlere yaşatılan bu insanlık dışı uygulamalara sessiz kalmayacağımızı bunca yıldır anlamış olmaları gerekirdi...

(PŞTA'lı bir tutsak yakını)

TKMP: Tecrite son!

İstanbul: Tecrite Karşı Mücadele Platformu, 29 Ekim günü saat:12.45 bir araya gelerek, F tipi hapishanelerde yaşanan hak ihlallerini açıkladı. Platform adına açıklama yapan **Veysel Şahin**, hapishanelerin düzeninin aynası olduğuna, muhalif tek bir söze tahammülsüz olan egemenlerin, halkın devrimci öncülerini hapishanelere doldurmak, onları siyasi kimliklerinden soyandırmak için her dönem yeni yeni tecrit-tradman politikalarını tutsaklar üzerinde geliştirdiğine ve uyguladığına dikkat çekti. Ve tecrit ortadan kalkana kadar mücadelelerinin devam edeceğini söyledi. Basın açıklaması "Tecrite son, devrimci tutsaklar yalnız değildir" sloganlarıyla sonlandırıldı.

Tekirdağ 1 Nolu F Tipi üstün hizmet madalyasını hak ediyor

Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishane'den yazan Tutsak Partizanlar sadece 2011 yılının Haziran, Temmuz, Ağustos ve Eylül ayları içinde yaşadıkları sansürü duyurdular.

Buna göre bu aylarda engellenen mektuplar şöyle;

Haziran: 27

Temmuz: 11

Ağustos: 49

Eylül: 15

4 ayda 34 tutsağın 102 mektubu-faksı hakkında karalama-engelleme kararı alındı.

Tutsaklar "Adalet Bakanlığı bu 'başarılı' çalışmalarını da 'üstün hizmet madalyası' ile ödüllendirebilir!" dediler.

Hapishaneler taşı, hasta tutsaklar ölüme terk ediliyor

İHD Adana Şubesi, 29 Ekim günü sokaktaydı. Hapishanelerde bulunan tutsak sayısının kapasitenin neredeyse 2 katına çıktığına dikkat çeken şube, resmi rakamlara göre 130 bin kişinin bulunduğu hapishanelerde hasta tutsakların ölümü terk edildiğine işaret etti.

İnönü Parkı'nda yapılan basın açıklamasında konuşan İHD Cezaevi Komisyonu üyesi **Nejat Okay**, hasta tutsakların durumunun gün geçtikçe kötüye gittiğini ve anayasal bir hak olan "ölümcül sınıra gelmiş tutsakların tedavilerinin dışarıda görülmesi" hakkının uygulanmadığını vurguladı.

Açıklama sonrası kitle 5 dakikalık oturma eylemi yaptı.

ADLİ TIP(!)

26 Ekim günü İHD Amed Şubesi, hasta tutsakların serbest bırakılması için Amed Hapishanesi önünde eylem yapıp hasta tutsakların tahliye edilmesine rapor vermeyen İstanbul Adli Tıp Kurumu hakkında savcılığa suç duyurusunda bulundular. Suç duyurusunda, başta kanser hastası Nurettin Soysal olmak üzere hasta tutsaklar için rapor vermeyen kurum hakkında soruşturma başlatılmasını talep ettiler.

Suç duyurusu dilekçesiyle birlikte Amed Adliyesi'ne giden İHD avukatlarından Serdar Çelebi ve Keziban Yılmaz, ad-

liye önünde İHD'li yöneticilerle birlikte açıklama yaptılar. Serdar Çelebi, tedavileri yapılmadığı için 2009 yılında 39, 2010 yılının ilk 7 ayında da 26 hasta tutsağın yaşamını yitirdiğini hatırlatarak, hapishanelerin bu haliyle 'ezaevleri'ne dönüştüğünü söyledi.

Hapishanedeki tutsakların gerektiği gibi tedavi edilmediğini ve önlenebilir birçok sağlık sorununun ölümle sonuçlandığını belirten Çelebi, "Hasta tutsaklar ya Abdullah Akçay ve pek çok diğer örnekte olduğu gibi, hapishane koşullarında ölüme terk edilmekte ya da Güler Zere örneğinde olduğu gibi, mevcut yasal düzenlemelerin bile ruhuna aykırı bir şekilde, tedavi edilmeleri amacıyla değil, yalnızca yaşamlarının son birkaç

günü 'dışarıda geçirsinler' ve mümkünse hapishanede ölmesinler diye ölümlerinden hemen önce tahliye edilmektedirler" dedi.

“Senin yalanlarınla, hilelerinle baş edemedim, bu bana dert oldu. Ben de senin önünde diz çökmedim, bu da sana dert olsun!” (Seyit Rıza)

Cumhuriyetin ilanı, Dersim Kızılbaşlarına çağdaş bir yaşam getirecekti. Osmanlı'nın Kızılbaş-Kürtlere yönelik yüzyıllardır devam eden katliamları bitecek, artık her şey daha güzel olacak, geleceğe umutla bakılacaktı.

Ancak Cumhuriyet, “tek millet, tek dil ve tek mezhep” yaratma politikasına kapılmış; artık “Dersim’in hallini” etraflica düşünmektedir. Dilleri, inançları ve kültürleri “farklı” olan Dersimliler, “Cumhuriyet’in baş ağrısı”ydı.

Raporlar, kanunlar, yolların inşası, karakolların yapımına hız verilmesi gündemdedir. Bu dönem yayımlanan raporların yarısından fazlası Dersim üzerinedir.

Dersim “asileri”, “eşkıyaları”...

Raporlardaki hâkim dil ise bir katliamın habercisidir.

“Dersim asileri”, “Dersim eşkıyaları”, “Dersimli hırsızlar”, “Dersim bir çibandır” değerlendirmeleri, gerçekleştirilecek askeri harekâtın yaratacağı korkunç tabloya işaret etmektedir adeta. Dersim’e düşmanlığın nedenlerinden biri de kuşkusuz ki halkın “Alevi-Kızılbaş-Kürt kimliği” ve bu ekseninde sürdüğü bağımsız yaşamdır. 1915’te “kasabın bıçağından” kaçan 36 bin Ermeni’ye kucak açmıştır Dersim Kürdü. İşte bu yüzden Koçgiri’de isyan eden ve yenilen Kürt isyancıları için sıcak bir sığınak olmuştur. Jandarma Genel Komutanlığı 1930 tarihli “gizli” bir raporunda Yavuz Sultan Selim’in 1514’teki büyük Alevi katliamını “şükranla” anarak Dersim’i nasıl yola koyacağına işaretlerini verecekti.

Seyit Rıza bu dönemde yavaş yavaş Dersim’deki “olayların” ve asayiş sorununun sorumlusu gösterilerek hedef haline getirilir. Raporlarda, hükümete çekilen ihbar dilekçelerinde ismi en başta sayılan kişilerdendir.

Bir Hızır Orucu günü kurulan pusuda Sin köyünde Seyit Rıza’nın oğlu öldürülür. Seyit Rıza Sin’e saldırır. Mezar taşlarını bile kıran Seyit Rıza, tüm Sin’i yakar ve yıkar. Oğlunun öcünü tüm aşiretten alır. Aşiretler arası çelişki ve çatışmalarda Seyit Rıza bu yönüyle pek iyi bir örnek değildir.

Osmanlı’da oyun bitmez!

“Türkiye’de ‘Zo’ diyenleri yok ettik, ‘lo’ diyenleri de ben yok edeceğim!” diyen “Koçgiri Kasabı” Sakallı Nurrettin Paşa’nın damadı ve de mirasçısı/devamcısı Korgeneral **Abdullah Alpdoğan**, oluşturulan “yeni il”in ve Dersim, Bingöl, Erzincan ve Elazığ’ı içine alan 4. Genel Valilik’in başına atanır.

Dersim Askeri Komutanı, Tunceli Valisi ve Dördüncü Umumi Müfettiş Abdullah Alpdoğan’ın tüm tehditlerine karşın Dersim’den çıkmayı red-

rail, Kamer, Fındık ağalar **“eğer hükümet kötü niyetli yaklaşımda olursa nefsi müdafaa hakkımız vardır”** görüşüne varırlar ve Munzur’a taş atarlar. Herkesin eline aldığı taş elden ele alınır ve sonunda Munzur suyuna atılarak yemin verilir.

Ancak hükümet toplantıdan haberdardır. Katılanlar tek tek tutuklanır ve Elazığ’a getirilir. Seyit Rıza ise süren bombardıman nedeniyle halkın daha

15 Kasım 1937’de gece güne kavuşmadan, idamında görev yapan İhsan Sabri Çağlayangil’in ağzından Seyit Rıza “Kerbela evladınız, günahsızsınız, ayıptır, zulümdür, cinayettir” sözleriyle idam sehpasını tekmeler.

deden ve devlete itaat etmeyen Seyit Rıza, nihayet hedef olur. Kışın gelmesiyle ara verilen karakol inşaatları, baharla birlikte yeniden başlatılınca Dersimliler, 21 Mart’ta Harçık Suyu üzerindeki bir tahta köprüyü yakar ve civardaki karakollara baskın düzenler. 1936 sonbaharında Sin köyüne hâkim Viyale’deki evi bombalanır, Seyit Rıza’nın oğlu Resik Hüseyin bacağından yaralanır. (Daha sonra Elazığ’da babası ile asılacaktır) İlkbaharda, askeri hareketlilik ve operasyon nedeniyle tüm aşiretler adeta kaynamaktadır. Halvori Gözelerinde Mart ayı içinde yapılan toplantıya katılan Seyit Rıza, Seyit Hüseyin, Ceb-

fazla zarar görmemesi için Erzincan Valisiyle görüşmeye gider. Ağustos’a gelindiğinde direnen 6 aşiretten yalnızca ikisi sağ kalmıştı: Seyit Rıza ve Bahtıyarlı Sahan.

Eylül 1937’de Erzincan Valisi Fahri Özen’in heyeti ile buluşmaya giderken Munzur dağlarının kuzey yakasını Erzincan’a bağlayan Ali Çavuş Köprüsünde tutuklanacaktı. Burada 2884 sayılı Tunceli Kanunu ile kurulan Özel Mahkeme’de yargılanarak iki ay süren formalite bir kovuşturmanın ardından Uşene Seyid, Aliye Mirze Sili, Cıvrail Ağa, Hesene Ağa, Fındık Ağa, Resik Hüseyin ve Hesene İvraime Qiji ile birlikte idam edilecekti.

Dersim’de zulüm, katliam...

Necip Fazıl Kısakürek’in rakamıyla 50.000 Dersimlinin öldürüldüğü “Dersim Katliamı”nın, Dersim’deki aşiretlerin devlet otoritesine “isyanı” olduğu duyurulacaktı resmi ağızlardan. Oysa Dersim’de hiçbir zaman bir “devlet otoritesi” kurulmamıştır ki “isyan” olsun! Dersim’de devlet otoritesi oluşturmaya yönelik Tanzimat’la başlayan çaba, 1936-38’de büyük bir mesafe kat edecek, ancak katliama ve zorla göç ettirmeye karşın Dersim’in isyancı ruhu bugüne taşınacaktı. 1847’de “Vilayet Kanunu”nu çöpe atmış, ’93 harbinde Ahmet Muhtar Paşa’ya **“Dersim’e sefer olur, zafer olmaz”** dedirtmişti Dersim. İmranlı’dan Dersim’e kadar uzanan bölgedeki Kürt aşiretlerini fiilen devlet otoritesinin dışında tutmayı başaran yüz yıllık başarılı bir “direniş”tir Dersim. Dersim’i “boşaltma” hareketi, açık bir katliam, bir kitle kırımı olarak yaşandı. Halk; vadilere, derelere kaçmaya zorlanıp uçaklarla bombalandı. Köyler ateşe verildi, kaçanlar kurşunlandı. Devlet, İksor Vadisi’nde kadın ve çocukların sığınmış bulunduğu mağaraların girişlerine beton dökerek veya içlerine kimyasal gaz salarak binlerce insanı öldürdü. Kutu deresi, Laç, Haydaran mağaraları, Ali Boğazi’nde yaşanan vahşete Dersimliler “Tertele” diyecekti. Dersim katliamının diğer adı **“Tertele”** olacaktı...

“Beni oğlum Resik Hüseyin’den önce asın”

Seyit Rıza, yaşı artık 80’lere yakın olduğu halde kendisinden yaşça çok küçük Muhundulu Seyit Hüseyin’in şahitliğiyle yaşı küçültülür ve cezası infaz edilir.

İdamında son arzusu **“beni, oğlum Resik Hüseyin’den önce asın”** olur. İdamından sonra, Seyit Rıza ve oğlu için dönemin askeri komutanı ve daha sonrasının Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay’ın **“Tedip ve Tenkil Harekâtından Muaf Tutulduklarına Dair Berat”** kararı açıklanır. Dahası **“Mustafa Kemal Elazığ’a yetişeydi idamı durduracaktı”** söylentisi yayılır. Dersimlilerden, katliam sorumlusu olarak; Mustafa Kemal, İsmet İnönü ve Celal Bayar arasında tercih yapması istenir. Oysa katliamın gerçek sorumlusu üçünün de birer dişlisi olduğu devlettir.

15 Kasım 1937’de gece güne kavuşmadan, idamında görev yapan İhsan Sabri Çağlayangil’in ağzından Seyit Rıza **“Kerbela evladınız, günahsızsınız, ayıptır, zulümdür, cinayettir”** sözleriyle idam sehpasını tekmeler. Seyit Rıza’nın mahkemede söylediği sözleri Dersim’e bıraktığı asil mirastır: **“Senin yalanlarınla, hilelerinle baş edemedim, bu bana dert oldu. Ben de senin önünde diz çökmedim, bu da sana dert olsun!”**

Tarihten kısa kısa...

- ✓ **14 Kasım 1925:** Sivas’ta şapka “inkılâbına” karşı duvarlara yazılar yazıldı. İmamzade Mehmet Necati bu gerekçe ile idam edildi.
- ✓ **10 Kasım 1965:** Çin’de Başkan Mao’nun çağrısı ile Büyük Proleter Kültür Devrimi başladı.
- ✓ **5 Kasım 1966:** Üniversiteye giremeyen 300 öğrenci İstanbul Üniversi-

tesi rektörlüğünü işgal etti.

- ✓ **15 Kasım 1968:** İtalya’da çalışanlar genel greve gitti.
- ✓ **16 Kasım 1975:** Eylül depreminde evsiz kalan Liceliler resmi daireleri işgal etti.
- ✓ **7 Kasım 1980:** Yazar Muzaffer Erdost ve kardeşi yayıncı İlhan Erdost gözaltına alındı. Yayıncı İlhan Erdost Ankara Mamak Askeri Hapishane’de askerler tarafından dövülerek katle-

dildi.

- ✓ **5 Kasım 1984:** Güney Afrika’da ırkçılığa karşı genel grev yapıldı.
- ✓ **7 Kasım 1988:** Hapishanelerde bin kadar tutsak tek tip elbise ve sevk zinciri takılması uygulamalarına karşı açlık grevi yaptı.
- ✓ **13 Kasım 1990:** Metal işkolunda örgütlü 50 bin işçi Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası MESS’i protesto için işyerlerinde yürüyüş yaptı.

Evrensel Bakış

Şalit'in bırakılması ve Ortadoğu'nun yeni denklemleri

Son haftalarda Ortadoğu'da en öne çıkan haberlerden bir tanesi de Hamas tarafından rehin alınan İsraili asker **Gilad Şalit**'in, 1027 Filistinli tutsak karşılığında serbest bırakılmasıydı.

Bu olay üzerine İsrail Başbakanı Netanyahu'nun "*Gilad Şalit anlaşmasını şimdi yapmasaydık, bir daha yapamayabilirdik*" demesi üzerine düşünmek faydalı olacaktır.

İsrail'in son dönem uluslararası arenada sıkışması, yalnız kalması, eleştiri oklarının kendisine dönmesi sonucu adım atmak zorunda kaldığı vurgulanabilir. Elbette bu, olayın sadece bir ve de tali yanını oluşturuyor. Öte taraftan İsrail'in bu işten kazançlı çıktığını vurgulayabiliriz. Çünkü İsrail bu hamlesiyle Filistin'in BM'de tanınması hamlesini gölgede bırakmış, ayrıca barış sürecini tıkayan taraf olma pozisyonundan "**şartlar oluştuğunda adım atarım**" mesajını ileterek pozisyonunu değiştirme fırsatı yakalamıştır. Ayrıca tam da takas sürecinde İsrail Batı Şeria'da ve Doğu Kudüs'te işgalini genişletiyordu. Doğu Kudüs'te 2600 yeni apartman inşaatına onay vererek bu iki kent arasındaki bağları daha da inceltti ve kopma noktasına doğru adımlarını ilerletti.

Şalit için anlaşılan 1027 tutsağın tamamı serbest bırakılmadı. Yarın bir gün bir anlaşmazlık halinde bu tutsakların bırakılmama olasılığı da var. Kaldı ki, İsrail'in yeni tutuklamalara gitmeyeceği yönlü bir beyanı da yok yani. Birkaç ayda bıraktığından fazlasını tutuklayabilir. Bu anlamda İsrail'in bu süreçte terörist olarak gördüğü Hamas'la pazarlık masasına oturmak dışında bir kaybı yok. Çünkü İsrail açısından uluslararası arenada Hamas desteklenmediği ölçüde bir sorun da yok. Kazancıyla kıyaslandığında Hamas'la masaya oturmak çok ciddi bir engel oluşturmuyor. Eski İsrail hükümet sözcülerinden Uri Dromi'nin "**bir takas gibi görünmesine karşın anlaşmanın İsrail'i güçlendireceğini**" söylemesini de bu minvalde değerlendirmek gerekir.

Elbette bu süreçten Hamas'ın da son dönem Filistin'de popülaritesi artan El-Fetih'e nazaran kârlı çıktığını söyleyebiliriz. Hamas'ın dünyaca ünlü gizli servisine rağmen İsrail'i masaya oturtması Filistin'de Hamas'a sempatiyi artıracak gibi.

Kaldı ki bırakılan tutsakların hepsi Hamas kökenli değil. 99'u El Fetih, 27'si İslami Cihad, 24'ü FHKC'den. Hamas'ın bu adımı, bütün Filistin davasının temsilcisi gibi görünmesi çabasıdır. Anlaşmayı sorunsuz ilerletmesi, İsrail karşısında "diz çökmemesi", kendisine ve diğer Filistinli örgütlere moral sağlarken, Hamas'ın Arap dünyasında da imajını güçlendirdi.

Bu takasın gerçekleşmesi Ortadoğu'daki denklem açısından da anlamlı. Her ne kadar bu takasta Türkiye'nin rolü olsa da, bazı burjuva köşe yazarlarının iddia ettiğinin aksine bu rol belirleyici olmaktan uzak. Esas belirleyici olan **Mısır**'dı. Mısır'ın Mübarek sonrası tekrar Ortadoğu'ya yönelmesi, Müslüman Kardeşler'in Mübarek'in aksine Hamas'ı tanıması Türkiye'nin bölgedeki etkisini azaltan bir faktör oluşturuyor. Kaldı ki Hamas'ın da bölgede en fazla güvendiği siyaset Müslüman Kardeşler'dir. Mısır, Ortadoğu'da Türkiye'nin nüfuz alanını daraltan bir pozisyonda yer alarak, emperyalistlerin ve diğer ülkelerin Ortadoğu üzerine dalaşlarını göstermesi bakımından önemli.

Bu denklem içerisinde ABD'nin hangi kartı öne süreceğini ise süreç belirleyecektir. Her ne kadar Mısır'da anti-ABD'cilik son dönemde revaçta da olsa Mısır yönetiminin ABD'yle uyumlu adımları, Türk egemenleri açısından sıkıntı oluşturabilir. Bu dönem Mısır ve Türk yönetimi açısından ABD'ye yaranma/yamanma ekseninde önemli gelişmelerle geçecektir.

Yunanistan'da zaman halkın isyanına akıyor!

2007 yılında patlak veren küresel krizden bu yana giderek boyutlanan daralma, başta Yunanistan olmak üzere domino etkisi yaratarak birçok ülkede uzun süreli etki bırakmaya başlamıştı. Hayata geçirilmek istenen kemer sıkma politikaları Yunanistan halkının isyanını da beraberinde getirmişti.

2008 yılının Aralık ayında lise öğrencisi Alexis'in sokak ortasında polisler tarafından öldürülmesiyle tavan yapan isyan dalgasının sonrasında aralıklarla yapılan genel grevlerle taçlandırılmış hali emperyalist-kapitalist sistemin sahiplerinin korkularını daha da büyütme yol açmıştı.

Geçtiğimiz birkaç hafta içerisinde yine toplu taşıma araçlarında 48 saatlik bir iş bırakmayla tramvaydan banliyö trenlerine, metrolara, belediye otobüslerine, taksilere kadar başkent Atina'da ulaşım durdurulmuştu. Sonrasında da eylemler, protestolar, grevler ivmesini düşürmeden devam etti.

Gelinen süreçte artık "kemer sıkma" ile de yamalanamayacak bir boyuta gelen kriz, borçların ödenmemesi ve daha fazla borç anlamına geliyor. Birçok defa Alman emperyalistlerinin ağzından işittiğimiz "**kontrollü iflas**", Yunanistan için daha da yakıcı bir biçimde konuşulmaya başlandı. Krizin Yunanistan'daki ayağı hareket etmeye başladığından bu yana emperyalistlerin, sözde de olsa, büyük bir "titizlik" ve "sorumluluk" ile üzerine eğildiği meselede halk hep sokaklardaydı.

Böylesi bir kriz ortamında da emperyalistlerin sözde kalan "yardımseverliği" her zaman olduğu gibi bu sefer de kendi çıkarlarını kollamanın ötesine gidememiştir. Olağanüstü, mucizevi ve daha önce kimsenin aklına gelmemiş yöntemler düşünüp de "**1 Euro nasıl 5**

Euro olur?" sorusuna yanıt arayan emperyalistler, "çözüm" üretememenin "tedirginliği" ile kuyruğu kapana sıkışmış fare misali kendi etraflarında dönüp durmakta, krizden bir türlü kurtulamamaktalar.

Yunanistan Sosyalist Hareketi (PASOK) iktidara gelmeden önce şimdiki başbakan Papandreou anti-AB'ci bir imaj çiziyordu. Ne var ki gerçek yüzü krize ilişkin söylediği şu sözlerinde açığa çıkıyor: "*İflas etmemek için büyük çaba harcıyoruz. Ama bedeli ne olursa olsun AB'yi ve Euro'yu terk etmeyeceğiz.*"

Evet, Yunanistan halkını sisteme öfkeleniren ve bunca zaman sokaktan çıkmamasına neden olan şey tam da Papandreou'nun söylediği gibi: **Ne olursa olsun AB'den ayrılmamak**. Emperyalizmin çıkarlarının hiçbir zaman halkın çıkarları ile karşı karşıya dahi getirilemeyeceği ön kabulüyle hareket etmek bugün Papandreou'yu da parçası olduğu emperyalizmi de halkı daha fazla sömürüye iten neden. Özelleştirmenin artık devasa boyutlara ulaştığı ülkede krizin faturasını ödeyen taraf elbette, tarihin bütün zamanlarında olduğu gibi, Yunanistan'da da halk.

Krizin giderek derinleştiği AB'nin, IMF'nin, ABD'nin sunduğu yöntemlerin de Yunanistan'ı düze çıkarmadığı ve de çıkarılmayacağı ortada. Sık sık "zirve"lerde tartışılan kriz, "kör düğüm" misali 26 Ekim'de Euro bölgesi liderlerinin, bankacıların, merkez bankaları başkanları ve Uluslararası Para Fonu (IMF)'nin de dahil olduğu bir görüşmede bir kez daha masaya yatırıldı.

Görüşmede varılan sonuca göre Yunan borçlarının yarısı silinecek, bankalar sermaye artıracak ve istikrar fonu 1.4 trilyon Euro'ya çıkacak. Daha öncesinde % 40'tan fazla bir indirimin İtal-

yan ve İspanyol kredi piyasalarını da uçuruma götüreceği; borçları silmekte uzlaşan bankalar tarafından söyleniyordu.

Yine bir diğer ince bırakılan nokta da bu fonun (istikrar fonunun) nasıl 1.4 trilyon Euro'ya çıkartılacağı konusunda. Bu konuda da Çin'den "yardım" isteneceği konuşuluyor. Yani bu görüşmeden açığa çıkan şu ki emperyalistlerin bırakılmı kısa vadede bir "tedavi"yi orta vadede "çözüm" getirebilecek bir planı daha yok önlerinde.

Buradan bir kez daha gözler önüne serilen mesele, çözümün emperyalistlerden gelebileceğidir. Baştan beri, zayıf veya eksik yanları ile beraber, Yunanistan halkının sokakları zapt edebilirliğini birçok defa göstermiş ve de gösterecek olması dünya halklarına bir mesaj niteliğindedir.

Yunanistan halkının ilk dönemler sokağa çıktığında tartışılan "neye öfke duyuluyor?" meselesi her ne kadar krizin sonlarında göz ardı edilemeyecek bir seviyeye ulaşmış olsa da öfkenin sisteme duyulduğu ilerleyen süreçte daha da etkin bir rol oynayacaktır.

Yunanistan'da Ohi günü olarak ilan edilen 28 Ekim de yine protesto gösterilerine sahne oldu. İtalya'nın 2. Paylaşım Savaşında Yunanistan üzerinden Kuzey Afrika'ya geçmesine Yunanistan'ın izin vermemesinden bu yana 28 Ekim 1940'dan bu yana bu gün Yunanistan'da "Ohi günü" olarak adlandırılıyor. İşte böyle bir gün de Yunanistan halkının öfkelerini göstermesine vesile oluyor ve sokaklar yine "karışıyor"!

"**Yunanistan halkının öfkesi sistemi yıkabilecek güce ulaşır mı?**" sorusunun cevabını, çok geçmeden giderek kızgınlanan süreçte öğrenebileceğiz. Yunanistan örneğinde bir kez daha önemini gördüğümüz sendikaların süreçte oynayacağı etkin rolün ne denli kritik bir önemde olduğu da ortadadır.

Bütün bunların yanı sıra "Arap Baharı"ydı, "Yunan ayaklanması"ydı derken sürecin halkların çıkarına evrildiği ortadadır. Emperyalistlerin krizin faturasını halka ödetme çabalarının mutlaka boşa çıkarılacağı, girdikleri krizden bir türlü(!) çıkamamalarından bellidir. Çünkü onlar girdikleri çukurda çırpınarak batacaklar ve kazanan yine halklar olacak.

Kaddafi gitti. Şimdi ne olacak?

Geçen hafta Kaddafi'nin ölümü bütün haber ajanslarında ön sıralarda yerini aldı. Kaddafi linç ve işkence edilerek öldürüldü. Elbette emperyalizmin bir uşağı olarak Kaddafi'nin ölmesinden üzüntü duymuyoruz. Aksine zaten emperyalistlerle içli dışlı ilişkileri sayesinde bu ölümü çoktan hak etmişti. Burada sorun Kaddafi'nin ölümü değil (her ne kadar ölüm biçimi içimize sinmese de); sorun, Kaddafi'yi kimin öldürdüğüdür. Kamununun içine sinmeyen temel noktalardan birisi budur.

Kaddafi emperyalistlerin işgali sonrası öldürüldü. Şimdi Libya'da ne olacak? Libya halkı özgürlüğüne kavuşacak mı? Bütün bu sorulara olumlu yanıt vermek zor.

Emperyalizmin egemenliğinin olduğu yerde demokrasi ol(a)maz!

"Emperyalizm siyasi gericiliktir". Emperyalizm hakkındaki bu belirleme proletaryanın ustalarından Lenin'e aittir. Bunun en somut örneğini görmemiz açısından Libya önemlidir. Emperyalizmin işgal ettiği hangi ülkede demokrasi gelişkindir. Irak'ın, Afganistan'ın demokratik ülkeler safında sınıflandırılmayacağı açıktır. Libya'yı bekleyen gerçekler de bunlardır.

Emperyalistler Libya'da önce "insani kaygılarla" askeri müdahalede bulundular. Müdahaleyle birlikte isyancıların liderlik kademelerini revize ettiler. Kendi ülkelerinde yetiştirdikleri "uzmanlarını" isyancıların liderlik kademesine getirdiler. Böylelikle bütün süreçte kendi çıkarlarını sağlama almış oldular.

Elbette Arap halklarının değişim talebi olmasa bütün bunları yapacak nesnel zemine ulaşamazlardı. Ancak burada amaç, halkın değişim talebini kendilerinin istediği düzeni kurabilmek ya da güncelleyebilmek için bir kaldıraç olarak kullanılmaktalar. Samir Amin'in deyimiyse emperyalistler "her şeyi aslında hiçbir şey değişmeyecek şekilde değiştirmek!" için

kolları sıvadılar.

Örneğin ABD, son dönem Çin'in Afrika'daki egemenliğini engellemek için Afrika'ya özel bir önem veriyor. Özellikle son dönem Kaddafi ABD'den ve İngiltere'den 2. Dünya Savaşı'ndan bu yana tuttuğu üsleri terk etmesini istedi. Bu, emperyalistler açısından bardağı taşıran damladan birisiydi. Bilhassa ABD, merkezi Almanya Stuttgart'ta bulunan kendi ordusunun Afrika komutanlığı (Africom) için Afrika'da yer arıyordu. Libya, şu an Africom için iyi bir üs seçeneği haline geldi. Bu anlamda ABD açısından Libya'daki önceliğin demokrasinin gelmesi olmadığı açıktır.

Kaddafi sonrası Libya'nın karşılaş(tığı)acağı çelişkiler

Libya, her şeyden önce büyük bir kaos içerisinde. NATO'nun Libya'ya müdahalesi süreci, Libya'daki çeşitli grupları bir arada tutacak bir siyasi hareket ya da bir lider ortaya çıkarmadı. "Siyasi mücadele mali kaynak, örgüt, silah ve ideoloji gerektirir. Bunlar da bende yok" diyerek "Geçiş Döneminde" başkanlığı üstlenen Mahmud Cibril'in istifa etmek istemesi bunun en somut örneklerinden birisidir.

Yeni bir sistemin kurulması çeşitli gruplar arasında (bu grupların uzlaşmaları çok zor) bir denge unsuru olacak bir güç gerekiyor. Bunun ideolojik alt yapısı da pek yok. İslamcı gruplarla (ki kimisi ılımlı olmakla birlikte kimisi şeriat yanlısı) laik grupların varlığı, Berberi-Arap çelişkilerinin varlığı, karşılıklı güvensizliklerin geçmişten günümüze taşınması Libya'da bir düzenin kurulmasını zorlaştıran ve emperyalistlerin "karın ağrısını" oluşturan konuların başında geliyor.

Bu "karın ağrıları"nın bir başkasını da milislerin elindeki silah gücü oluşturuyor. Her aşiretin kendi ordusu olması, aşiretler arasındaki çelişkilerin varlığı, her an

bir "iç savaş" çıkmasının nesnel zeminini oluşturuyor. Elbette ki bu silahlı güçlerin varlığı emperyalistleri kaygılandırmakta, bunun için de ilk elden "halkın silahsızlandırılması" tartışılmaya başlandı.

Ulusal Geçiş Hükümeti'nin (UGK) tek gündem maddesi de bu değil. Yeni anayasanın, ordu ve polis gücünün oluşturulması, istihbarat yapısının dizaynı, petrol sahaları ile yok edilen alt yapı üzerine ihaleler, aşiretler arasında barışın sağlanması UGK'nın yapacaklar listesinde en başta yer alan konular.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi UGK'nın askeri ve sivil kanatlarında çatlaklar açığa çıktı. Askeri kanadın Trablus ekibi, UGK'nın milisler üzerindeki sivil kontrolüne karşı çıkıyor. Buna isyana sonradan katılan Misrata, Zintan ve Trablus'taki milisler de UGK'nın yetkisini tanımıyor. Tüm bu çelişkilere farklı emperyalist devletlerin de müdahalelerde bulunduğu göz önünde tutulursa tablo iyice içinden çıkmaz bir hal alıyor.

Emperyalistlerin Libya'daki hedefi merkezi bir devlet yapısının oluşturulmasıdır. Emperyalistler bunu başarabilirler mi? Bunu zaman gösterecek. Ancak birçok analistin vurguladığı gibi, Libya'daki tüm siyasal güçlerin hegemonya kavgasına girmesi ve iç savaş olasılığının bulunması bu sürecin ne kadar süreceği bilinmeyen bir kaostan sonra varabilmesi daha olasıdır. Süreçten en çok zararı görece olan ise yine Libya halkı olacaktır.

Yemen'de isyan büyüyor

Yemen'de 32 yıldır iktidarda bulunan Cumhurbaşkanı Ali Abdullah Salih aleyhtarı gösteriler devam ederken Salih'in yaptığı Ulusal Birlik Hükümetine katılma çağrısı muhalefet cephesi tarafından reddedildi. Yerel Yemen Times gazetesinin internet sitesinde yayımlanan habere göre, muhalifler, muhalefet cephesinin aday göstermesi halinde cumhurbaşkanının birkaç saat içinde hükümeti kurmaya hazır olduğu yönündeki öneriyi yeterli olmadığı gerekçesiyle geri çevirdi.

Muhalefet koalisyonunun sözcüsü Muhammed Essabri, Salih yönetiminin yıkılmasını isteyen halkın yanında olduklarını, bundan dönüş olmadığını, gösterilerin ülke genelinde artarak devam edeceğini belirtti.

Finlandiya'da grev

Finlandiya'da maden teknik işçileri, çalışma koşullarının düzeltilmesi ve ödemelerdeki anlaşmazlığın giderilmesi için yapılan arabuluculuk görüşmelerinin reddedilmesi üzerine grev kararı alarak uygulamaya soktu. Yaklaşık 2 milyon işçinin çalıştığı maden sektörü Finlandiya ekonomisinin ciddi bir kısmını oluşturuyor. Maden teknik işçilerinin grevinin ayrıca ülke ihracatını ciddi oranda sektete uğratacağı belirtiliyor.

Şili'de gençlik sokakta

Şili öğrenciler yaklaşık 6 aydır parasız ve nitelikli eğitim için dersleri boykot ederek gösteriler düzenliyor. 18 Ekim günü yapılan eylemde öğrenciler, polis gaz bombası ve panzer saldırısına barikat kurarak ve molotof kokteyli atarak karşılık vermiş ve 260 öğrenci gözaltına alınmıştı.

Eylemden sonra Şili hükümeti Pinochet diktatörlüğünün sona erdiği 1990'lardan bu yana en şiddetli öğrenci eylemlikleri bastırmak için olağanüstü hal yasasını uygulamaya koyma tehdidinde bulunmuştu. Şili'de bir sonraki yılın eğitim bütçesi komisyon toplantısı esnasında senatoyu basan çoğu liseli öğrencilerden üçü salondaki masanın üzerine çıkarak "Referandum, hemen şimdi" yazılı pankartı açtı. İşgal sırasında senato binası dışında barikat kurarak daha fazla öğrencinin binaya girişini engelleyen polis "Parasız eğitim ve referandum hemen şimdi" yazılı pankartlar taşıyan yüzlerce öğrenci ve onların velileri ile karşı karşıya kaldı.

Wall Street! Hep uzaktan mı çatırdıyacak sandınız sisteminiz!

"Tüm gün, tüm hafta, tüm kış, tüm bahar Wall Street'i işgal et" şiarıyla New York sokaklarında sisteme karşı mücadele eden örgütleyen kitle, eylemlere devam ediyor. Wall Street'i işgal et aktivistleri son olarak, "Küresel Eylem Günü" kapsamında, haftalardır kamp kurdukları Zuccotti Park'tan Washington Square Park'a bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Dünya genelinde gerçekleştirilen eylemlerin bir parçası

olarak planlanan yürüyüşte 45'i Times Meydanı'nda; 24'ü ise Citibank şubesine yönelik yapılan eylemlerde olmak üzere yaklaşık 70 kişinin gözaltında alındığı öğrenildi. Eylemciler New York halkından Chase Bank'taki, yani 2008 krizinde 94.7 milyar dolar yardım alan ve de 14 bin çalışanını işten çıkartan bankadaki hesaplarını kapatmalarını istedi.

5 bine yakın kişinin katıldığı yürüyüşte, "Biz toplumun yüzde 99'uuz, polis de öyle",

"Bankalar kurtarıldı, biz satıldık", "Bu meydan, bu sokaklar kimin: Bizim", "Bütçe açığı nasıl kapatılır: Zengini vergilendir, savaşları bitir", "Bankaları denetleyin" gibi sloganlar atıldı.

Wall Street'i işgal et çağrısıyla başlayan eylemler dünyanın farklı bölgelerinde de yankı buluyor. Son olarak İtalya ve Almanya'da da insanlar sokak-

lardaydı. İtalya'da hükümet banka şubelerini taşıyıp, araçları yakan göstericilerin cezalandırılacağını açıkladı. Almanya'daki gösterilerde de banka önlerini işgal edip, kamp kurmak isteyen göstericiler gözaltında alındı.

Demokrasi kavramında üzerlerine toz kondurmayan ülkeler, Wall Street eylemleri vesilesiyle teşhir olmuş durumda.

"Sydney'i işgal et!" eylemine katılan 40'tan fazla kişi gözaltına alındı. Maliye Bakanı Wayne Swan ise şiddet olaylarının meydana gelmesinden üzüntü duyduğunu belirterek, insanların "barışçıl olduğu müddetçe" gösteri yapma hakkına sahip olduklarını ifade etti. "Sydney'i İşgal Et!" aktivistleri ise polisin zor kullanmasını kınayarak Maliye Bakanının olayları çarpıttığını duyurdu.

Birleşik Nepal Komünist Parti (Maoist) Daimi Komite Üyesi Dev Gurung yoldaş ile röportaj

“Demokrasi ve Sınıf Mücadelesi” tarafından Nepal Birleşik Komünist Parti (Maoist) Daimi Komite Üyesi Dev Gurung ile 11 Ekim 2011 tarihinde yapılan söyleşi, Nepal’deki Maoist güçler içinde yaşanan iki çizgi mücadelesini görmek açısından önemli. Söyleşiyi belli bölümlerini kısaltarak yayımlıyoruz.

- Kısaca Nepal devrimin mevcut siyasi durumu hakkında bilgi verir misiniz?

- Şu anda Nepal devrimi, devrim ve karşı-devrimin ciddi bir dönüm noktasında bulunmakta. Nepal yarı-feodal ve yarı-sömürge koşullarda bulunmaktadır. Feodalizm 250 yıl öncesinden gelişmişti ve yarı-sömürge baskı ise 1816 yılında Doğu Hindistan Şirketiyle Sugaui Antlaşmasının imzalanmasından itibaren yürütülmektedir. Monarşi feodalizmin geleneksel önderliğini sağlarken Hindistan yayılcılığı tarafından korunan tekeli, komprador ve bürokratik burjuvazi yarı-sömürge koşullarına önderlik etmektedir.

10 yıl aşkın yürütülen Maoist Halk Savaşı ve monarşi karşıtı diğer halk hareketlerinin bir sonucu olarak, 2008 yılında monarşiye son verildi. Bu durum belli ölçüde feodalizmin siyasi etkisinin zayıflamasıyla sonuçlandı. Ancak diğer yandan Hindistan yayılcılığı tarafından korunan tekeli ve bürokrat-komprador burjuvazi ve onun temsilcileri daha da güçlendi. Hindistan yayılcı güçleri kendi tekeli devlet iktidar içerisinde güçlendirdikten sonra, Nepal ekonomik ve siyasi olarak hızla yeni-sömürgeciliğe doğru ilerledi. Böylesi bir durumda ulusal bağımsızlık sorunu çok ciddi bir hal aldı.

Bu duruma dikkat edilecek olunursa, partimizin bir yıl önce gerçekleştirdiği genişletilmiş toplantısı sırasında kabul ettiği siyasi bildirgede şunlar ifade edilmektedir; *monarşinin sonu ve cumhuriyetin kuruluşu daha önce var olan monarşi ve Nepal halkı arasındaki temel çelişkide bir değişiklik meydana getirdi. Toplantıda, **tekeli kapitalist-***

ve Hindistan yayılcılığının temsilcileri ile Nepal halkı arasındaki çelişkinin temel çelişki olduğu konusunda fikir birliği sağlandı. Söz edilen genişletilmiş toplantıda, Hindistan yayılcılığı tarafından korunan komprador ve bürokrat burjuvaziye karşı çıkmak için hazır olan güçler arasında birleşik bir cephe kurma politikası kabul edildi. Silahlı halkın toplu ayaklanması mücadelenin esas biçimi olarak belirlendi ama taktik olarak ilki temel olmakla birlikte sokaktaki, yasal alandaki ve hükümet içindeki mücadelenin kullanılması politikası da kabul edildi.

Ancak, bazı yoldaşlarımız bu pratiğe karşı çıktı. Onlar Federal Halk Cumhuriyeti taktikini terk etti ve fiili olarak demokratik cumhuriyet çıkmazına girdiler. Onlar yurtsever ve devrimci güçleri bir kenara bırakarak Hindistan yayılcılığı yanlısı güçleri birleşik cepheye getirme politikası uyguladı. Bunun bir sonucu olarak, partimiz Federal Halk Cumhuriyeti’nin kuruluşuna doğru gitmiyor, ama onun yerine statükocu ve burjuva demokrasinin reformist çizginin tuzağına düşürülmektedir.

Bugün, parlamentocu, statükocu ve ulusal teslimiyetçi güçler Nepal devlet iktidarı içerisinde egemen konumundadırlar. Solcu, yurtsever ve devrimci güçler ise savunma pozisyonundadır. Maoistlerin yarından fazlasını oluşturduğu kurucu mecliste solcular üçte iki (2/3) çoğunluğa sahiptir. Buna rağmen, yurtsever ve devrimci güçler savunma koşullarında bulunmakta. Her partide, ulusal teslimiyetçi güçler egemen pozisyonunda bulunuyor, onun içindir ki, Nepal’in bağımsızlığı çok ciddi bir tehdit altındadır. Ulusal bağımsızlık için mücadele temel bir şekil almaktadır.

- Siz en son gerçekleştirilen PLA’e (Halk Kurtuluş Ordusu) ait (içinde halk ordusunun silahlarının bulunduğu –ÇN) konteynrların anahtarlarının teslim edilmesini nasıl değerlendiriyorsunuz? PLA’yı silahsızlandırma tehlikesi yükseldi mi?

- Bu adım Nepal Komünist Hareketi için intihar adımdır. Çünkü, anahtarların teslim edilmesi PLA’yı silahsızlandırmanın bir adımdır. Partimiz PLA’nın silahsızlandırılması kararını almak bir yana bunu hayal bile etmedi.

Kapsamlı barış anlaşması ve geçici anayasa ordunun entegre edilmesinden söz etti, ama hiçbir zaman ve hiçbir yerde Halk Kurtuluş Ordu’nun (PLA) silahsızlandırılması tartışılmadı. 2006’da CPN (Maoist) ve Nepal hükümeti arasında imzalanan anlaşma her iki taraf için **kazan-kazan** pozisyonundaydı. Başka bir deyimle, bu anlaşma yenilmiş güçleri silahsızlandırma, terhis etme, karargahlarını kaldırılma ve rehabilite etme (DDDR) noktasında değildi. Her ne kadar kavram olarak kullanılmamışsa da, bu anlaşma çok nettir ki güvenlik alanının yeniden yapılandırılması (SSR) konseptiyle yapılan bir anlaşmaydı.

Geçici anayasada Nepal ordusunun demokratik bir yapıdan oluşacağı, ulusal ve kapsayıcı bir karaktere sahip olacağı yazmaktadır. Yani ordunun entegrasyonunun her iki taraftan birleşik ve savaşı temelde yürütülmesi öngörülmüştür. Tüm anayasal tedbirlere karşın, parti önderliği ve cumhurbaşkanı, gizlice barakalı karargâhta bulunan bazı komutanlarla görüşerek tek taraflı olarak konteynrların anahtarlarının teslim edilmesi talimatı verdi. Hatta hükümetin özel komitesi bile anahtarların teslim edilmesi veya alınması ile ilgili bir karar almamıştı. Ama komutanlar anahtarları verince konteynrlardaki hükümet yetkilileri anahtarları kabul etti.

Tüm bunlardan şu çıkıyor, önderlik önce silahları teslim ederek sonradan PLA dağıtarak PLA’yı silahsızlandırmak için uğraşiyor. Şu anda bile, önderlik tek taraflı olarak silahların teslim etmesini değerlendiriyor, PLA’yı silahsızlandırarak dağıtmak istiyor ve PLA savaşılarını muharip olmayan (sivil) bir güç olarak Nepal Ordu Komuta Zinciri altında sivil asker olarak göndermek istiyor.

Parti önderliği ve Cumhurbaşkanı öyle görünüyor ki PLA’yı yeniden gruplandırmak için (entegre ve rehabilite edilecek olanları ayırarak), özel komiteye bütün silahları teslim etmeye ve bu silahları Nepal ordusu ya da polisine vermeye hazırlanıyor. Ve bu görev aynı zamanda ayrıştırılmış PLA gruplarını Nepal polisinin koruması altına almaya ve PLA komutanlarının gönüllü olarak emekli olmasını sağlamaya gidiyor.

Bu düşünce tarzı, sadece sınıf uzlaşması ve re-

formizm değildir, bu tamamen bir sınıf teslimiyetçiliğidir. Mücadelenin esas biçimi ulusal kurtuluş hareketi haline gelmişken yurtsever ve devrimci bir ideoloji ile eğitilmiş olan PLA’nın silahsızlandırılması ve dağıtılması ulusal teslimiyetçilik yolunun takip edilmesi demektir. Bazı burjuvalar bile yurtseverdir. Ama, komünist hareketin önderleri ulusal teslimiyetçiliğin doruk noktasına ulaşmış ve burjuvazinin milli duygularının dahi gerisinde kalmışlardır.

- Siz Baburam Bhattarai’nin Cumhurbaşkanı olarak bu birkaç gününü nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Her ne kadar da şuanda Baburam Bhattarai tarafından önderlik edilen hükümeti değerlendirmek için zaman yeterince olgunlaşmamış olsa da hükümet oluşturulduğu zaman Madheshi Demokratik Cephesiyle yapılan 4 maddelik anlaşmanın içeriğine bakıldığında, Nepal’in ulusal bağımsızlığı tamamen riske atılmış olduğu görülüyor. Hükümet kurulduktan hemen sonra bir erteleme paketi deklare etti. Paketi oluşturan çeşitli maddelerin biri de hükümetin, yerel yönetimlerin ve silahlı çatışmalar sırasında ele geçirilen ve henüz geri iade edilmeyen kamusal ve özel mülklerin derhal geri iade edilmesini emrettiydi. Sorun yerel yönetimlerle ilgili değildir, esas mesele toprak ağaları ile topraksız köylüler arasındaki sınıf mücadelesidir. Hükümet köylülerin toprak haklarını garanti altına almak yerine, yerel yönetimlerin gücünü kullanarak onların mücadelesini baskı altında tutuyor. Bundan çok net görünüyor ki mevcut hükümet topraksız ve yoksul köylülerden yana saf tutmak yerine açıkça toprak ağalarının yanında yer almaktadır.

Nepal ordusu içerisinde Madheshi topluluğunun kimliğinin inşa edilebilmesi için 10 bin yeni gönüllü asker talep edilmişken, söz konusu pakette başka bir paragrafta, Madheshi topluluğundan gönüllü asker alımı belli bir sayıdan başlayacaktır denmektedir.

Nepal ordusunun Madheshiler dahil olmak üzere tüm ezilen toplulukları sosyal özellikleri ve farklılıklarıyla birlikte kapsamasını ve orantılı bir şekilde yer almasını sağlamak partimizin bir politikasıdır. Bizler orantılı bir temsil yet ve

kapsayıcılık konsepti üzerinden alınan bu karara karşı değiliz.

Bununla birlikte, rakamın sadece Madheshililer için belirlenmesi ve 10 binin Nepal ordusu içerisinde bir birim olarak durması birçok soruna yol açmıştır. Madheshililer de dahil Nepal'de birçok ezilen topluluk var, ama neden sadece onlar için bir sayı belirlendi? Acaba başka azınlıkların haklarını ortadan kaldırarak çeşitli ezilen topluluklar arasında çatışma mı kışkırtılıyor? Bu durum, sorunlara yol açar. Dahası, 10 bin rakamının teorik temeli nedir? Eğer bu, kapsayıcılığı sağlamak için ise zaten Nepal ordusu içinde 7 bin Madhesliyi içinde barındıran yeni bir Subaj Taburu bulunmaktadır. On bin rakamı orduyu kapsayıcı haline getirmeye. Üstelik, orduyu orantılı hale getirmeyi gerektiren ilkesel sayıyla da uyumlu değildir.

(...)

- Gelecek MK Toplantısında Prachanda'yı ve Baburam'ı dönüştüremezseniz ne yapacaksınız? Önümüzdeki MK toplantısında yöneliminiz ne olacak?

- Parti'nin gelecekteki çizgisi iki çizgi mücadelesine bağlıdır. Hangi çizgi egemen olacak, devrimci olan mı yoksa reformist olan mı? Bunu gelecek gösterecek. Devrim kaçınılmazdır; devrimin dışında bir alternatif yoktur. Tek fark zamandır, er ya da geç yani. Onları dönüştürmek için çabamız sürmektedir. Geleceğe dair varsayımları tartışmayalım. Bu o zaman hakim olan siyasi durum tarafından belirlenecek.

Maoist hareket devrimci ideolojinin hareketidir. Proletaryanın bu ideolojisi yenilmez bir silahtır. Hiç kimse sınıf mücadelenin karmaşık fonksiyonunun iniş ve çıkışlarını inkar edemez. Devrimin yolcuları değişebilirler ama devrimin yolu asla durmaz, devam eder. Devrim, tamamlanmaya kadar sürer. Bu toplumun ve sınıf mücadelesinin gelişiminin sonsuz yasasıdır.

- Baburam Bhattarai tarafından öne sürülen demokratik cumhuriyetle Federal Halk Cumhuriyeti arasındaki fark nedir?

- Hem kökten hem de niteliksel bir fark var. Demokratik cumhuriyet burjuva cumhuriyet demektir. Çoklu partili bir sistemdir ve burjuvazinin diktatörlüğünü kabul eder. Federal Halk Cumhuriyeti ise halk demokrasisi demektir ve köylülerin, işçilerin, ezilen ulusların ve toplulukların demokratik diktatörlüğü üzerine inşa edilir. Bu yeni demokratik sistemde, anti-feodal ve anti-emperyalist güçlerin partisinin oluşturulması ve onların arasındaki rekabet kabul edilmektedir. Baburam Bhattarai, mevcut demokratik cumhuriyetin kurumsallaştırma yoluyla yeni demokratik bir sisteme dönüştürülebileceğini tartışıyor. Bhattarai, emperyalizmin, bizim durumumuzda esas olarak Hindistan yayılmacılığının yarı-sömürge baskısına son vermek için mücadeleyi içeren yeni de-

mokrasinin temel programını terk etti. Onun belgelerinde hiç bir şekilde emperyalizme ve yayılmacılığa karşı çıkan ya da yarı-sömürge koşullara son vermek gerektiğini ve ulusal bağımsızlık hareketi geliştirmeye çağıran tek bir kelime yoktur. Burada net olan şudur ki; o demokratik cumhuriyeti stratejik hale getirerek yeni demokrasinin strateji programını terk etmiştir.

- Nepal bağlamında hangi çeşit revizyonizm hakimdir?

- Zaman ve koşullarla birlikte revizyonizmin biçimleri de değişiyor. Şu anda Nepal'de açık reformlar savunan revizyonizmden çok sahte-revizyonizm hakimdir. Parti önderliğinde bir şey söyleyip başka şey yapan sofist karakter hakimdir. Bunun teorik temeli eklektizmdir ve politik alanda merkezci oportünizm olarak ortaya çıkmaktadır.

- Bazı insanlar herhangi bir programınız olmadığını söylüyor.

Baburam Bhattarai ve Prachanda

yor. Bu konuda ne diyorsunuz? Demokratik devrim programı nedir?

- Bir program ideoloji, politika, çizgi ve planın genel toplamıdır. Eğer program yoksa iki çizgi mücadelesi de olmaz. İki çizgi mücadelesi onun etrafında gerçekleşir. Hareketinde onu ne kadar ifade edebileceğin parti içi mücadelenin düzeyi ve biçimine bağlıdır.

Demokratik devrimin programına gelince çok netiz. Feodalizm, tekeller ve bürokrat kapitalizmi Nepal'de ortadan kaldırarak ulusal bağımsız bir ekonomi kurmanın dışında başka bir yol yoktur.

Her ne kadar da feodalizmin geleneksel politik temsilcisi olarak monarşi sona ermiş de olsa, onun ekonomik ve kültürel kökenleri hala mevcuttur. Diğer taraftan, emperyalizm ve esasen Hindistan yayılmacılığı tarafından uygulanan yarı-sömürgeci baskı olduğu gibi sürmektedir. Tekeller ve bürokrat kapitalizm bugün geçmişten daha çok egemendir. Böyle bir durumda, Nepal halkının temel çelişkisi tekeller ve bürokrat kapitalizme karşı merkezleşmiştir. Ulusal bağımsızlık hareketi ilkesel hale gelmiştir.

Elbette barışçıl mücadele arka plan rolü oynuyor, ama MLM'nin öğrettiği gibi, şiddete dayalı devrimin yolu dışında başka bir alternatif yoktur. Bunun

içindedir ki, halk savaşına dayanan silahlı halkın ayaklanma çizgisini uygulamanın dışında başka bir yol da yoktur. Bu geçen sene yapılan genişletilmiş toplantının politik sonuç bildirgesinin ruhuuydu. Ne zaman ki başkan yoldaş Prachanda ve başkan yardımcısı yoldaş Baburam bu pozisyondan geri çekildiler, o zaman bu sorun ortaya çıktı.

- Dünya Komünist Hareketi şu anda zayıf, bunun nedeni nedir? Ve Dünya Komünist Hareketi'nin gelecekteki çizgi nedir?

- Lenin'in dediği gibi bu çağ emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Bu çağın esas karakteristiği proletarya ve emperyalizm arasındaki sınıf mücadelesidir.

Daha da berrak ortaya koyacak olursak, Mao, günümüz dünyasının temel çelişkisinin dünya emperyalizmi ve ezilen uluslar arasındaki çelişki olduğunu ifade etmiştir. Mevcut koşulda ezilen ulusların ulusal bağımsızlık hareketi

dan sonra emperyalist güçler komünist harekete karşı yeni stratejiler geliştirdi. Örneğin, emperyalist güçler tüm dünya çapında özelleştirme, serbestleşme, küreselleşme, serbest rekabet piyasa ekonomisi, çok partili rekabet ve insan hakları sloganları temelinde dünya çapındaki birleşik cepheyi genişletti. Proletarya buna güçlü olarak cevap vermeliydi ama gerektiği gibi yapamadı.

Dördüncü neden, proletarya partisi içerisinde devrimci arduklara önderlik eden bir ekip gelişemedi. Esas önderliklerin yaşamlarını yitirmelerinin ardından hareket bir darbe aldı. Önderliğin kolektif sistemi üzerine yoğunlaşması gereken proletarya önderliği, burjuva partilerde olduğu gibi bireylerin merkezi oluşturduğu bir sistem haline geldi.

Bunun bir sonucu olarak, komünist hareket içinde önderlik krizi ortaya çıktı. Yukarıda bahsi geçen durumda, komünist hareket içerisinde sağ revizyonist eğilim yer almaya başladı. Ondan itibaren komünist hareketi sağ oportünist sapmaya doğru evrildi ve devrimci komünist hareket tasfiye edildi. Bunun bir sonucu olarak da, komünist hareket şimdiki savunmacı aşamaya geldi.

Geçmiş zayıflıklardan dersler çıkararak, dünya komünist hareketi yeniden örgütlenerek yeni bir evreye ulaşabilir. Devrimin olanakları güçlüdür. Emperyalist güçler geçici olarak egemen de olsa devrim kaçınılmazdır.

Dünyadaki mevcut krizi çözmek için devrimin dışında bir alternatif yoktur. Bunun için, devrimci komünistler bilinçli inisiyatif almak zorundalar. Dünya komünist hareketinin ideolojik, siyasi ve örgütsel olarak yeni bir eksende yoğunlaşması gerekiyor. Geçmişte, her ne kadar da DEH (Devrimci Enternasyonal Hareket) ve CCOMPOSA (Güney Asya Maoist Parti ve Örgütleri Koordinasyon Komitesi) gibi kardeş forumlar kurulmuşsa da, onlar bugünkü sınıf mücadelenin objektif ihtiyaçlarını karşılamak için gereken önderliği sağlayamamaktadır. Bu nedenle, bu tür forumları etkili bir şekilde geliştirmek gerekiyor. Devrimci hareket sınıf mücadele üzerinden gelişir. Şu anda, sınıf mücadelenin temel anahtarı dünya emperyalizmine karşı ulusal bağımsızlık hareketidir.

Dünya komünist hareketinin geleceği bu tür hareketlerin çeşitli ülkelerde ne kadar güçlü ve etkili bir şekilde yürütülebileceğine bağlıdır. Geçmişte DEH, sınıf mücadelelerinin kısıtlamaları ve teorik tartışma ve polemiklerin nitelikli bir aşamaya ulaştırılmamasından kaynaklı etkili bir biçimde gelişemedi.

Doğru devrimci teori ve ideoloji sınıf mücadelenin aktif yaşamıyla birleştirilmelidir. Eğer birleştirilmezse, tartışma sadece teorik temelde olacaktır.

Geçmişin bu sınırlandırmalarından dersler çıkartarak ve ülkelerin somut koşullarını somut bir şekilde analiz ederek hareketin tüm bileşenleri kendi programlarını dinamik hale getirmelidir.

Pusula

Analizlerimiz durum tespitini değil değiştirmeyi içermelidir

Kitle çalışmasında, sistemi hedefleyen protesto eylemlerine katılmada, inceleme ve araştırma tarzında, eleştiri ve özeleştirilme silahını kullanmada sürekli aynı hatalar tekrarlanıyorsa, yetersizliklere dair benzer değerlendirmeler yapıyorsa, burada asgari düzeyde tecrübelerden öğrenme, hatalardan ders çıkarma eyleminden söz edemeyiz. Çünkü tecrübe ve ders bir önceki pratiği tekrarlamayı değil, aşmayı içerir.

Ama asıl olan değiştirmektir. Tüm kararlar, söylemler pratiğin değiştirici-dönüştürücü sürecine tabi tutuldukça anlam kazanır. Örneğin herhangi bir sorunda bir faaliyetçinin kendi veya temsil ettiği kurumun yanlış veya yetersiz pratiklerine dair özeleştirilme bir tutum takınması mevcut olanı aşmaya dönük yapılan bir irade beyanıdır. Ama ileriye dönük yapılan bir hamlenin kendisi değildir. Aşmak veya değiştirmek, yapılan hatayı tekrarlamamaktır. Çıkarılan tecrübeler ışığında yetersizlikleri aşma pratik çabalarını görülebilir-hissedilebilir bir duruma dönüştürmektir. Buna söylemle pratiğin uyumu da diyebiliriz. Bunu güvensizlikleri güvene dönüştürmenin pratik adımları olarak da nitelendirebiliriz.

Değiştirmeden, pratik çabadan yoksun özeleştirilme tutumlar geçici olarak yapılan veya yapılmaya çalışılan pansumanlardır. Bu yaklaşım kısa vadede sükuneti sağlayabilir ama uzun vadede büyük güvensizliklere neden olur. O halde geçici "çözüm" projelerinden uzak durmalıyız. Ve karşılaştığımız her sorunun çözümünde bilimsel yöntem kullanmalıyız. Kendi hatalarımıza ne kadar vurgu yapıyorsak, muhatap olduğumuz haksız ve yanlış eleştiriler varsa onları da mahkum etmeliyiz. Gelebilecek tepkilerden çekinmek veya eleştirilerin önünü kesebilecek pratik tutumlar içine girmek devrimci çalışmaya her bakımdan zarar verir.

Bu demektir ki; özeleştirilme yapılan yanlışları düzeltmek, yetersizlikleri gidermek için ortaya konulan bir irade beyanıdır. Devrimci sözdür. Bu sözün mutlaka arkasında durulmalıdır. Arkasında durulamayacak söylemlerin sarf edilmesi, samimiyyetin, güvenin teminatı değil, samimiyyetsizliğin, güvensizliğin teminatı olabilir. Devrimci yaşam, devrimci çalışma bu kavramlarla asla barışık olamaz.

Eğer mücadelede militan bir duruş sergilenmezse, nesnel koşulların olgunluğu, alınan kararların doğruluğu bir anlam ifade etmez. Diğer bir anlatımla teorik olarak doğru bir hedef belirlemiş olabiliriz ama mevcut subjektif güç bu hedefi gerçekleştirecek ideolojik, siyasal, örgütsel, askeri bir niteliğe sahip değilse, belirlenen yönelimin sakatlanması kaçınılmaz olur. Dolayısıyla burada bütünlüklü doğru bir analizden söz edemeyiz. Eğer pratik görevler insan malzemesiyle yerine getirilecekse, görevlerin belirlenmesinde var olan insan malzemesinin değiştirme ve dönüştürme gücü de hesaba katılmak zorundadır.

Bu demektir ki; tüm kararların ve belirlenen görevlerin asgari düzeyde yerine getirilmesi için uygulayıcıların niteliğini yükseltmek ve buna paralel olarak nicel sayısını artırmak yapılacak tüm planların vazgeçilmez ana faktörlerinden biridir. Tüm çalışma alanlarında faaliyetin merkezinde olan, ona yön vermeye çalışan faaliyetçiler önlerine bu yönlü hedefler koymak zorundadır. Bu hedeflere ulaşmada ileriye doğru yapılacak her hamle, belirlenen görevlerin yerine getirileceğine işaret eder.

Devrimci yaşamda, her birim faaliyete süreklilik ve açılım kazandırmak için gelişimini hızlandırmak, örgütlü bünyesini geliştirmek göreviyle yüz yüzedir. Bu işi hep başkalarından beklemek, örgütlü olmanın yüklediği sorumluluk ve kavgada özne olma gerçeğini yeteri kadar bilince çıkarmamak anlamına gelir.

Bugün açısından sorunu ele aldığımızda bu yönlü zayıflıkların olduğunu söyleyebiliriz. Ama bu zayıflıklar aynı zamanda kendi karşıtı olan güçlü ve diri dinamikleri de barındırmaktadır. Kitlelerle bütünlüklü bir mücadelenin etki gücünü Kürt ulusal hareketinin pratiğinde görmek mümkündür. Tabii ki görülmesi gereken diğer bir gerçek ise, bu güce nasıl bir pratikle ulaşıldığı olgusudur. Hareketin üzerinde yükseldiği ideolojik zemin ve geline aşamadaki hedeflerinden bağımsız olarak bu ve benzeri pratiklerden öğrenmeliyiz. Sınıfsal bir bakış açısıyla öğrenme eyleminde derinleşmek, olumlu yönde ortaya koyduğumuz çabamızı daha bir güçlendirecektir.

Suzi için

Ein Leben für die Revolution*

Bir gün

Bir gün gidersen eğer

Kınalı bir kuş getirir haberini

Bir gün gidersen eğer

Bana bıraktığın yolu getiririm sana

Bir gün gidersen eğer

Kar tanelerinden anlarım, gitmişsin

Bir gün gidersen eğer namrudan çıkan

mermi hızıyla

gelirim sana

Bir gün gidersen ve güneş doğmamışsa o

gün

Anlarım gitmişsin o zaman.

Yüreğinde ateş, sevdanda türkü

kavganda sıkılı yumruğu olurum yoldaşım!

Yukarıdaki şiiri hatırlar mısın? Sana "Almancasını yazdım ama Türkçe'ye çevirmeye cüret edemiyorum" diyor-dum. Sen de "göster bakayım" dedin. Uzun uzun okudun, hoşuna gitmediğini düşündüm. Sonra eline kalem ve küçük bir defter aldın ve yazmaya başladın, ardından çevirdiğin şiiri uzattın. Bu seninle ilk "ortak çalışmamızdı". Şimdi ben bu şiiri sana armağan ediyorum.

Elbette sınıf mücadelesinin engebeli yollarında yoldaşlarımızı kaybedebileceğimizi biliriz. İster çatışmada, sokaklarda, ister hapishanelerde ister hastalık nedeniyle. Ve kim ne derse desin, birlikte mücadele ettiğin bir yoldaş şehit düştüğü zaman duyguların çok farklı oluyor. Sanki mantık ve irade hepsi, yerle bir oluyor.

Akşam saatlerinde, iş çıkışında içimde bir ses "Suzan" diyor, "nasıl oldu acaba? Uyanmış mı? Ayakta mı?" birçok şey düşündüm ama bizimle vedalaştığını asla düşünmedim. Suzan bu dedim, yapar, düzeler, direngen ve inatçı diye düşündüm. Ama sonrasında bir telefon görüşmesi üzerine tüm acabalar söndü; "Suzan'ı kaybettik". Bu sözleri asla unutmayacağım!

Tam da üzülürken aklıma şu şiir geliyor;

"Ölenler dövüşerek öldüler;

güneşe gömüldüler

Vaktimiz yok onların matemini tutmaya!

Akın var güneşe akın!

Güneşi zapt edeceğiz

güneşin zaptı yakın!"

Gidenlerin ardından ne yazılır? Bu soruyu kendime günlerdir soruyorum, son aylarda o kadar yoldaş uğurladık ki!

Seninle birlikte uzun süre çalıştığımız için sanırım aklıma hep yaşadıklarımız geliyor. Bazı insanların belli bir yönü tarif edilebilir ancak senin çok yönün vardı; yazar, çevirmen, eylemci, anne, abla, eş, tartışan ve konuşan hepsi bir aradaydı, çünkü sen seni yapan emektir!

Hiç unutmuyorum; yapmak istediğimiz sempozyum için paraya ihtiyacımız vardı. Bunun için 1 Mayıs'ta "sandviç satalım" diye önermiş ve hemen hazırlıklara başlamıştın. 1 Mayıs günü de herkesten erken kalkmış ve sandviçleri hazırlamaya başlamıştın. Dünyanın en önemli işini yapar gibiydin. İnanarak yapıyordun çünkü.

Sen, ebediyen dünya enternasyonal proletaryasının, ezilen halkların ve ulusların verdiği ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin yanında olacaksın. Rahat uyu yoldaş, dünyanın yatakları senin yatağındır artık, daima bizimlesin!

(* Devrim için bir hayat)

(Bir yoldaş)

*Suzan Zengin Presente!!!

Suzan Zengin ile ilgili başsağlığı dilemek ve duygularımızı sizinle paylaşmak istedik.

2009 yılında başka örgütlerle beraber Suzan Zengin'le dayanışma içinde olmak için onun yasadışı gözaltı durumu ve buna bağlı olarak Türk devleti tarafından Suzan'ın ve diğer siyasi tutukluların maruz kaldıkları insanlık dışı koşulları kınadık.

Bizler onun fedakarlığı ve adanmışlığının Türkiye halkı ve mücadele için ne kadar değerli olduğunun farkındayız. Bu mücadele birçok ül-

kede baskı ve sömürüye karşı yürütülen bir mücadeledir.

Onun için şu anda bu acıyı ailesi, dost ve yoldaşlarıyla paylaşıyoruz.

Biliyoruz ki, onun anısı mücadele içinde yaşayacaktır. Ve onun ölümü aynı zamanda Türk devletine karşı bir dehidir. O devlet ki, hapishanelerde binlerce özgürlük savaşçısını işkence altında tutmakta ve katletmektedir.

* Suzan Zengin Aramızda!

**(CEBRASPO – Brezilya Halklarla Dayanışma Merkezi)
(ABRAPO – Brezilya Halkın Avukatları Birliği)**

BİZ, GÜRÜL GÜRÜL AKAN DURU BİR SUYUZ....

2 Kasım 2004 günü Proletarya Partisi Halk Ordusuna bağlı bir birlik dost-devrimci bir partinin gerilla güçleriyle birlikte, Dersim Turüşmek köyü Robaik mezrasında seyir halindeyken bir düşman pususuna düşerler. Burada Karadeniz'in Deniz'i, Dersim'in Ahmet'i **Muharrem Yiğitsoy** ölümsüzleşir. Bu çatışmadan bir hafta

PŞTA olarak ailelerimizi ziyaret ettik

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri olarak, 15-16 Ekim tarihlerinde Bursa-Gemlik'teki ailelerimize baş sağlığına gittik. Ailelerimiz yakınlarını ardarda intihar, trafik kazası ve kalp krizi nedenleriyle kaybetmişti kısa bir süre önce. Bizler de onların acılarını paylaşmak, Partizan olarak yanlarında olduğumuzu söylemek için ziyarette bulduk. Gemlik yerelinden de arkadaşlarımızın katıldığı ziyaretlerimizde Gülmez Ana yaptığı konuşmalarda insanların yakınlarının kaybetmelerinin büyük bir üzüntü olduğunu fakat doğum kadar ölümün de doğal bir seyir olduğunu, kendi kızını 10 yıl önce daha 30 yaşında ölüm orucunda kaybetmesine rağmen acısının hiç dinmediğini fakat bu acının kendine güç verdiğini belirtti. Son olarak da Partizan olarak acılarını paylaştığımızı, acılarımızın paylaştıkça ve birlikte oldukça azalacağını ve insanın kendini daha güçlü hissedeceğini altını çizdi.

(Bir PŞTA'lı)

sonra 9 Kasım'da ise **Aşkın Günel** (Doğan, Polat) ve **Cafer Kara** (Bülent) yine Dersim'in Turüşmek köyündeki Karderesi mezrasında düştikleri düşman pususunda, yaralı olmalarına rağmen silahlarıyla çatışmalar ve katledilirler...

Kaynağı güçlü olan bir suyun akışıdır kavga. Ve kavgayı verenlerin, tarihsel sorumluluğu ise bu akışa yön verebilmektir. İşte böylesi bir sorumluluk bilinci, tavır ve ısrarıyla koyulmuşlardı Dersim yollarına. Sürecin rengi bulanık, havası ağır ve ümitler donuklaştırılmışken, zorlu yollarda türküler eşliğinde yürümüşlerdi. Öncünün çizdiği hattın öncülerini olmuşlardı tutkulu, coşkulu, mütevazı ve cesur biçimde. Yeniden adlanmışlardı; Ahmet, Polat, Bülent olarak; yarım kalmış yoldaş türkülerine eşlik edencesine ve yeniden adlanacaklardı Muharrem, Aşkın, Cafer olarak o türkülerin seslerini daha da büyütürcesine...

Her nehrin beslediği bir kaynak vardır. Bizim nehrimiz ise dağlardan beslenir, can suyumuz dağlardan gelir. Ovalardan da geçer elbet, içine kendini katmak isteyen tüm dereleri, ırmakları, akarsuları da katarak ilerler denize doğru. Kimi krala, kimi padişaha, ağaya-beye diz kırmadığı için mesken seçer dağları, kimi kavuşmak için sevdasına... her kim olursa olsun, yurtsuzların yurdu, ezilenin bağı, sesi bastırılanın sesi olmuştur dağlar çağları boyu...

Akarsu karışınca artık nehrin içine, "ben"den çıkmış, "biz"e dönmüştür, ortaklaşmıştır şimdi denize ulaşma iste-

ğinde. Kavganın denizinde karışmıştır tüm akarsular, herkes bir parça ben olmuştur, ben herkesten bir parça...

Onlar ki, dağlardan, koyaklardan, gözelerden, kayabaşlarından akıp gitmişlerdir nehre. İnkirciksiz, hesapsız, umutla. Nehrin içinde bir damla olursa da, her damla kendi rengini vermiştir onlara...

O, gençliğin coşkusunu, yaşından beklenmeyecek olgunlukla, dağları fetheden cesaretle, zorlukları aşma kararlılığıyla vermişti rengini bu denize.

Aşkın Günel adı küçük yaşlarda bile çok şey yapılabileceğinden bahsedilen konularda hep örnek olmuştur/olacaktır. Aşkın, büyük bir "aşk"ın içinde eriyen, onda kendini bulan, varlığıyla kavgayı anlamlandıran bir kişilik olarak kalmıştır hafızalarda. Onun kısa süren yaşamı, ortaya koyduğu iddiaların büyüklüğüne paraleldi. Karadeniz'den Dersim'e uzanan yolculukta

nehre yüzlerce akarsu katmış bir coğrafyaya giderken bunun önemini farkındaydı, tıpkı daha önce attığı adımların farkında olduğu gibi... 16 yaşında dağa çıkmaktı onun için yaşam, "erken büyüyor çocuklarımız..." diyen şaire örnek olarak...

Cafer yoldaş... Aşkın'la birlikte teslim olmayıp yaralı halde ölümüne dek çatışırken, neydi onu Almanya'dan ülkenin dağlarına sürükleyen? Şüphesiz Aşkın'ı 16 yaşında dağlara götüren nedenle aynıydı.

En güzel yanlarımızı, en coşkulularımızı, en kararlılarımızı, en bağlılarımızı kattık nehre, kavga denizinde. Şimdi hangi baskı, hangi korku, hangi zulüm unutturabilir onları? Hangi parmaklık silebilir aklımızdan can bedeli kavgamıza kattıkları rengi, sınırsızca harcadıkları emeği? Hangi ölüm yok edebilir şimdi gürül gürül akan hayatı? O hayat ki, her gidenle şekilleniyor avuçlarımızda...

Kavgada ölümsüzleşenler

✂ **Necdet Oynargül:** Kasım 1980'de MİT'ten Ahmet Öztürk'ün cezalandırılması eyleminin ardından tutsak düşen yoldaş, işkencede gösterdiği tavizsiz direnişin ardından Çağlayan'da bir gecekonduya katledildi.

✂ **Veli Karasu:** 1962 Dersim doğumlu olan yoldaş, Adana'da öğrenciyken tanışır Proletarya Par-

tisi'nin düşünceleriyle. 8 Kasım 1979'da Eşref Şahlar ile birlikte sosyal faşistlerin ortaklaşa kurdukları bir tuzakla katledilir. Sosyal faşistlerin lideri daha sonra Proletarya Partisi Adana örgütü tarafından cezalandırılır.

✂ **Eşref Şahlar:** 1962 doğumlu olan yoldaş, Proletarya Partisinin düşünceleriyle öğrencilik yıllarında tanışır. 8 Kasım 1979'da sosyal faşistler tarafından katledilir.

✂ **Ali Haydar Aslan:** 1957 Dersim-Mazgirt-Sindam köyü doğumlu olan yoldaş, 8 Kasım 1983'te Nazimiye merkezinde bombalı pankart asmak isterken, bombanın elinde patlaması sonucu ölümsüzleşir.

✂ **Hıdır Utan:** 1956 Dersim-Ovacık-Çakperi doğumlu olan yoldaş, İstanbul'da faaliyet yürütürken tutsak düşer. Çıktıktan sonra Almanya'ya gitmek zorunda kahr. 18 Kasım 1983'de geçirdiği trafik kazası sonucu ölümsüzleşir.

✂ **Fethiye Batmaz:** 1976 Dersim-Ovacık-Ada köyü doğumlu olan yoldaş, 7 Kasım 1993'te Hozat'ta çıkan bir çatışmada ölümsüzleşir.

✂ **Hüseyin Akdemir:** 1949 yılı Erzincan-Çayırılı doğumlu olan yoldaş, polis tarafından sivil faşistlere hedef olarak gösterilir. 20 Kasım 1976'da faşistler tarafından katledilir.

✂ **Rıza Akdemir:** Hüseyin Akdemir'in kardeşi olan yoldaş, abisiyle birlikte uğradığı saldırı sonrası hastaneye kaldırılır fakat 17 Kasım 1976'da ölümsüzleşir.

✂ **Hasan Özüm:** 15 Kasım 1987'de Hollanda'da ölümsüzleşir.

Unutulmayacak bir çınarı ölümsüzlüğe uğurladık; ölümsüzlüğün mücadelemizin değeri olacak Suzan yoldaş!

*Ölüm adın hain olsun
Her dalında bilge, duruşunda heybet,
varlığında tarihi ile
Kuru bir fidanı değil koca bir çınarı aldın bizden
Ölüm adın kalles olsun ve onunla yürüdüğümüz yolda
diz çekmediğimizi anlayasın*

*Ölüm korkaksın
İnceden inceye partizan tebessümünden kaçansın
Her güllüşün karanlığı yırttığı dağlarımın
Ölüm aydınlıktan kaçansın*

*Ölüm bir vakit kuytu köşelerde bekleyensin
Ansızın çıkagelen düşmanın amansız kurşununda, zindanında bekleyesin
Ey ölüm duy bu sesi Bize ölüm Yok bunu anlayasın*

"HES'lere karşı olmak cinnet(miş)!"

Önce başbakanımızdan almıştık müjdeli haberi; "Su akar Türk bakar devri bitti" diye. Her türlü ilişkisi temelde kâr odaklı olan düzenin efendileri; suların "boşa" akmaması gerektiğini, her şeyin özelleştirip satılabildiği bir düzende, suların-çevrenin bundan muaf olmaması gerektiğini keşfetmişlerdi.

Egemen sınıfların sözcülüğünü üstlenen Başbakanın bu "müthiş" keşfinden sonra, onun izinden giden Orman

ve Su İşleri Bakanı da geçtiğimiz günlerde Devlet Su İşleri Konferans Salonunda gerçekleşen, "Hidroelektrik Santral projelerindeki problemler ve çözüm önerileri" toplantısında bombayı patlattı. "**HES'lere karşı çıkmak cinnettir.**"

Bilindiği üzere daha önce devlet; HES'lere karşı geliştirilen direnişler sonucunda tutuklananlara "terörist"

tanımlaması yaparak, HES'lere karşı direnişe geçenlere mahkeme kararıyla şantiyelere yaklaşmalarını yasaklayarak, mesele satmak olduğunda, ne kadar fütursuzlaşabileceğini göstermişti.

Şimdi de Orman Bakanının; "**HES'ler konusunda yanlış anlayışlar var. Sanki hidroelektrik santraller suyu tüketiyor, dereyi kurutuyor. Bu yanlıştır, özellikle belirtmek istiyorum. Ayrıca barajlara karşı da bazı çevreler tarafından tepki var. Bu da fevkalade**

yanlıştır. Barajlara karşı çıkmak cinnettir. Çünkü Türkiye'nin coğrafi durumu, iklim şartları nedeniyle sürekli yağmur yok. Yaz aylarında insanlar daha çok su sarf ediyor. Yazın derelerdeki su azalıyor, o zaman da su ihtiyacı azami seviyeye ulaşıyor" sözleriyle, aslında dertlerinin kâr olmadığı, sadece halkın su ihtiyacını karşılamak için böylesi bir yöntemle başvurdukları izlenimi vermeye çalışmaktalar.

Daha sonra da, Veysel Eroğlu toplantıdaki konuşmasında inciler dizmeye devam ediyor. HES projeleriyle ceplerini dolduran sermayedarlara şükran borçlu olduklarını dile getiren Veysel Eroğlu, devlet eliyle doğa katliamlarını sürdüren şirketlere teşekkür etti.

Neo-liberal anlayışın klasik mantığı üzere, devletin elini çektiği ekonomide, dörtmala at koşturan özel sektör, yaptığı doğa katliamları ile egemenler nezdinde bir teşekkürü hak etmiştir kuşkusuz. Tam da bu nedenledir ki, "karşı çıkmak cinnettir." Onların mantığına göre, satılmayan ağacın gölgesi kesilecektir.

Her şeyin metalaştığı, görüldüğü anda nasıl kâra çeviririm gözüyle bakıldığı bir düzende, tersi de imkansız zaten.

Çevre üzerindeki katliamların bir diğer amacını da, ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşları oluşturmaktadır. Özellikle Dersim'e yapılmak istenen HES'lerin bir diğer amacı da; bölgeyi insansızlaştırmak, gerillayı halktan koparmak ve mücadeleyi bu noktada baltalamaktır. Hiçbir ekonomik getirisi olmayacak olan ve toplamda elektrik üretimine katkısı; maliyetini geçen projelerin başka türlü bir mantığı bulunmamaktadır.

Rize'den Giresun'a, Dersim'den Gerze'ye, Solaklı'ya süren tüm HES projelerinin halka bir şey vermeyeceği ortadadır. Allion'i toprağın altına gömen de Bergama'da siyanürle altın çıkaran da bu devlettir. Halkın sağlığıyla, doğanın geleceğiyle oynamak konusunda böylesi bir "miras" sahiplerinin; "**HES'ler yanlış anlaşılıyor**" derken kimi kandırabileceklerini sandıkları merak konusudur.

Peri Suyu özgür akacak!

Kartal: Dersim'in Nazimiye ilçesi Aşağı Doluca köyündeki Pembelik Barajı'nın yarattığı tahribata sessiz kalmayacaklarını belirten köylülerin mücadelesini desteklemek için İstanbul Sarıgazi'de bulunan **Munzur Kültür Derneği** tarafından bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yıldırım Düğün Salonu önünde bir araya gelen kitle "Doğanın ve ya-

şamımızın yok edilmesine izin vermeyeceğiz" yazılı pankart açarak Demokrasi Caddesi'nde "Baraj yapma boşuna yıkacağız başına", "Peri özgür akacak" vb. sloganlar eşliğinde yürüdü.

Dernek adına açıklama yapan Yönetim Kurulu üyesi **Gül Aslandoğan** Dersim köylülerinin demokratik taleplerine yönelik

gerçekleştirilen saldırıları kınadıklarını, Metin Lokumcu'yu katleden zihniyetin bugün Dersim'de hayata geçirilmek istendiğini belirtti.

Gerze-Yaykıl köyünden 5 kişi tutuklandı

İstanbul: Sinop'un Gerze ilçesi Yaykıl köyünde yapılmak istenen Termik Santrale karşı mücadele eden köylülere yönelik saldırılar sürüyor. Son olarak 5 köylü, molotof kokteylli eylem yaptıkları iddiasıyla gözaltına alınmış ve savcılığa çıkarıldıktan sonra serbest bırakılmıştı. **28 Ekim** günü ise 5 köylü hakkında savcılık tarafından tutuklama kararı çıkarıldı. Kararın ardından evlere ve işyerlerine jandarma baskın düzenleyerek 5 kişiyi tutukladı.

Olayın ardından adliye önüne giden köylüler burada bir oturma eylemi gerçekleştirdiler. "**Baskılar bizi yıldıramaz**" vb. sloganların atıldığı eylem gece geç saatlere kadar devam etti. Eylemin ardından tutuklananlardan **Murat Akgöz**'ün babası İsmail Akgöz gazetemize, yaşananları ve görüşlerini aktardı.

Akgöz "Biz yaşamımıza sahip çıktığımız için bu haldeyiz. Yaşamına sahip çıkmanın suç olduğunu anladık. Benim

oğlumu tutuklamış olabilir ama sonuçta Termik Santrale karşı mücadelemiz devam edecek. 5 Eylül günü burada çıkan olaylarda jandarma komutanı bizi resmen tehdit etmişti. 'Elimde kamera kayıtlarımız var' demişti. Daha sonra duyduk ki bu kamera kayıtlarına dayanarak hepimizi tutuklayacaklar. Savcılık karar çıkarmış. Önce çağrı yaptılar 'karakola gelin' diye, gidenler hemen tutuklandı. Gitmeyenlerin ise işyerine ve evine baskın yapıldı. Ellerinde silahlar sanki insan avlayacaklar" dedi.

Ergene deresi zehir saçmaya devam ediyor

H. Merkezi: Çorlu'da bulunan Ergene Deresi birçok kez kamuoyu gündemine gelmesine rağmen zehir saçmaya devam ediyor. Çevresinde kuşların ölü bulunduğu, yaklaştıkça gözleri yakan kokusuyla dere, Trakya halkı için tehlike arz ediyor. Eskiden köylünün tarımda su ihtiya-

cını karşılayan ve balıkçıların gelir kaynağı olan bu dere 194 kilometre uzunluğunda; ancak bugün derenin kaynağının bulunduğu yerler dışında yaşam bulunmamakta.

Konuyla ilgili dikkat çekici bir açıklama yapan İstanbul Üniversitesi Öğretim Üyesi Prof. Dr.

Tamer Dodurka Trakya'nın "can damarı" niteliğindeki nehirde en fazla kirliliğin Çorlu-Çerkezköy-Muratlı hattında olduğunu söyledi. Kirliliğin etkilerinin Meriç'e kadar uzandığını vurgulayan Dodurka, ayrıca araştırmaların Trakya ve Namık Kemal Üniversiteleri tarafından yapıldığını ve sonuçta derenin kanser saçtığına dair verilerin kuvvetlendiğini söyledi.

Şah Kulu Dergahı gençliğinden HES paneli

Şah Kulu Dergahı Gençliği, son süreçte ülke ve dünya gündeminde önemli bir yer tutan çevre ve doğa katliamları ve yaşam alanlarımızın korunması mücadelesi konusunda 23 Ekim tarihinde bir panel düzenledi. "HES'ler ve mücadele yöntemleri" başlıklı panele konuşmacı olarak Boğaziçi Üniversitesi'nden **Gaye Yılmaz**, Karadeniz İsyandır Platformu'ndan **Osman Dağistanlı** ve Munzur Çevre Derneği'nden **Sema Gül** katıldı.

Gaye Yılmaz dünyada yaşanan su sorunu ve mücadelelerine değinerek "su katlığının nedeni, sistemin bizlere empoze ettiği gibi bizler değil onun kapitalist politikalarıdır" dedi. Kyoto Protokolünün temiz havayı meta haline getiren bir protokol olduğunun altını çizen Yılmaz, Kyoto'da koşulun piyasalaşma olduğunu söyledi. "Bütün sorun enerji sorunu olarak tartışılıyor. Son 10 yılda HES sayısı 200'den 3000'e çıktı. Bu kadar enerji üretimi artışına göre neden hala doğalgaza bağlıyız" diye soran Yılmaz, HES karşıtı mücadelenin sistem karşıtı mücadele ile birlikte yürütmesi gerektiğine vurgu yaptı.

Karadeniz İsyandır Platformu'ndan Osman Dağistanlı da KİP'i, kuruluş amacını anlatarak kurulduğu tarihten bugüne çevre mücadelesi içindeki pratiklerine değinerek konuşmasının sonunda KİP tarafından organize edilen 2. Karadeniz Yaşam Yolculuğunu anlatan bir belgesel gösterimini sundu.

Munzur Çevre Derneği'nden Sema Gül de Dersim'deki çevre mücadelesine değindi. Dersim'in insansızlaştırma politikalarının bir parçası olan barajlar ve orman yakmalarının bu-

günün sorunu olmadığını Osmanlı döneminde hazırlanan gizli raporlarla da bunun belgelendiğini söyleyen Gül, yaşam alanlarımıza saldırının her yerde olduğunu ve direnişin de Türkiye'nin her yerine yayıldığını ifade ederek şu anda Peri Vadisinde çadırda direnen köylülerin sesine ses katmak gerektiğini söyledi.

Soru cevap bölümünün ardından Şah Kulu Dergahı gençliği adına da bir açıklama yapılarak gençliğin toplumsal gelişmelere duyarsız kalamayacağı vurgulandı.

Koca çınarı anarken gölgesinde yaşama bin selam...

Şimdi belki de bir ırmağın coşkun akışındasın
Ve usulca esen rüzgârın ince fısıltısında
Türkülerde yaşamak böyle bir şey
Emekte olmak...
Ve mücadelede dirilmek galiba sen
Şimdi kalem seni yazar
Türküler seni söyler
Mürekkep seni çizer
Mücadele seni anlatır
Ve daima anlatılacak olansın

Kartal: Yüreğimizin parçalanarak direngenleştiği günlerden biri oldu 12 Ekim. Mücadelenin unutulmayacak çınarlarından **Suzan Zengin** yoldaşımız ölümsüzlüğünü mücadelemizin değeri ve onuruna armağan etti. Şimdi kalem onu yazarken, öfkesini haykırıyor kâğıda, kağıt onun dili oluyor, biz ise bu dilin haykırışlarında yaşıyoruz Suzan'ı. Ondan öğreneceğimiz çok şey var. Emek anlatılacaksa Suzan anlatılmalı, ısrar anlatılacaksa Suzan anlatılmalı. Ve Suzan mücadelede anlatılmalı ve yaşatılmalı. Özgür Gelecek olarak Suzan yoldaş eşi Bekir Zengin'e sorduk.

- Suzan'la tanışma sürecinizi anlatabilir misiniz?

- Suzan, Pendik Halkevleri içinde demokratik faaliyet yürütüyordu. O süreçte kardeşi Pendik Lisesi'nde gözaltına alınmıştı. 1. Körfez krizi öncesinde "Savaşa hayır" yazılı pankart asmıştı. O dönem bir kampanya örgütlemişti, kardeşinin gözaltına alınıp daha sonra tutuklanmasına karşı. Kampanya dönemini yakından takip ediyordum ben. O süreçte kendisiyle kimi yerlerde karşılaşıyordum. Böyle tanıştık.

- Suzan'ın kitle ile ilişkileri nasıldı?

- Suzan'ın hemen herkesle düzeyli ve iyi ilişkileri vardı. Öncelikli olarak herkese insan olarak bakardı. İnsani kişiliklere sahipti her şeyden önce. Onun için siyasal ilişkilerinden önce o insani ilişkilere öncelik tanır. Elbette seçiciydi de. Herkesle hemen ilişki kurmazdı. İnsanları tanır, ona göre bir tavır belirlerdi. Ama bu süre zarfında kendi ilkelerinden ödün vermezdi. Açık sözlüydü, sevmediği insanlarla biraraya gelmez ve neden gelmediğini dile getirirdi.

Pendik Kültür Evi'nde her işe koşar, bu şekilde ilişkilerini geliştirirdi.

Halkevi içinde aldığı işleri kesinlikle yapardı. Bu da insanlarda bir güven yaratmıştı. İnsanlarla ilişkileri menfaate dayalı değildi. İnanıldığı gibi yaşar ve bu şekilde ilişkilerini sürdürürdü. Bunların yanında Suzan devamlı kapsayıcı olmuştur. Hemen her anlayıştan insanla oturur,

konusur ve ilişki kurardı. Yeter ki insani özellikleri olsun.

- Suzan yoldaş Ütopya Kültür Merkezi'nin kuruluşuna da önderlik etmiş, bize o süreçte çalışmalarından bahsedebilir misiniz?

- Suzan'la '92 Haziran'ında evlendik. Ekonomik sıkıntılardan kaynaklı Pendik'te Kavakpınar Mahallesi'ne yerleştik. Taşındığımız mahallede bir dernek vardı. Yanlış hatırlamıyorsam Kavakpınar Mahallesi Güzelleştirme ve Dayanışma Derneği'yd. Oraya gidip gelmeye başladık. Ancak insanlar bizim gidip gelişimizden rahatsız olmaya başladı. O dernekte kendimizi ifade edemedik.

O zamanlar Suzan tuhafiyeye dükkânı çalıştırıyordu. Ben de aynı işte çalışıyordum. '94'ün başında bir çocuğumuz oldu. O süreçte kendini bazı

şeylerden sınırlamak zorunda kaldı Suzan. Çocuğu dükkânın arkasında büyüttü neredeyse. Yanından hiç ayırmadı. Bir süre böyle gitti, ancak bir boşluk içine düştü. Siyasal anlamda bir şey yapamamanın yarattığı bir boşluktu bu. O süreçte bir kültür merkezi kurma fikri aklına geldi ve bunu konuştuk. Kartal'da Ütopya gazetesi çıkartılıyordu. Onlarla görüştü. Onlardan isim hakkını aldı. Ve sonrasında tuhafiyeye dükkânını devretti ve buradan aldığı para ile Ütopya Kültür Evi'ni kurdu. Tek başına kurdu bu kültürünü. Bizim evden televizyon, tost makinesi, halı vb. ne varsa hepsini Kültür Evi'nin kuruluşunda kullandı.

- Kültürevi çalışmalarını nasıldı?

- Kültürevi kurulduktan sonra el ilanları dağıtmaya başladı. Evleri gezdi, mahalle halkına kültürünü anlattı. Daha sonra bir haftalık programlar yaptı. Bu programları mahalleliye ulaştırmaya çalıştı. Halk oyunlarından bağlamaya, tiyatroya varıncaya kadar kurslar açtı. Bunun dışında mahalledeki kadınları toplayarak Kültür Evi'nde film gösterimi yapıyordu. Çeşitli müzik gruplarını getirip gece düzenliyordu. Mesela mahalledeki kadınlardan bir tiyatro ekibi kurmuştu. Skeçler yazıyordu. Dernek akşamları soğuk olduğundan kadımlarla beraber bizim evde bir araya gelir burada prova yaparlardı. Neticede bu mahalleli de etkiledi.

Kültürevi kurulduktan sonra bulunduğu sokak hareketlendi. İnsanların birbirleri ile olan ilişkileri gelişti. Oğlumuz Fırat için derneğin arkasında bir yer yapmıştı ve ona orada bakıyordu. Yaklaşık iki sene bu kurumu tek başına ayakta tuttu. Hatta o dönem bir gece düzenlemişti. O mahalle hayatında böyle bir şey yaşamamıştı. Her yanı polisler kuşatmıştı, tehditler geliyordu. Gecenin yapılacağı hafta annesini kaybetmişti. Ama yine de inat edip o geceyi gerçekleştirdi.

Yine o yıllarda Kartal Salon Sernat'ta bir gece organize edilmişti. Bir tertip komitesi örgütlenmişti. Suzan da bu komitenin içindeydi. Polis bu geceye izin vermeyeceğini söyleyip engellemek istedi. Hazır program varken iki nişanlı gencimizin nişanını burada yaptı ama gece programını değiştirmede. Vermek istediği mesajı bu şekilde verdi. Ve bir şekilde o geceyi gerçekleştirdi. Suzan'ın bu kararlılığı örnek alınmalıdır. Bu onun en kötü koşullarda dahi üretebildiğini gösterir. Kararlılığını ve azmini gösterir.

- Suzan'ın öne çıkan bir özelliğini anlatabilir misiniz?

- Suzan'ın öne çıkan özelliklerini benim anlatmam çok güç. En önemli özelliği bir şeyi doğru buluyor ve inanıyorsa, sonuna kadar peşinden giden ve inandığı şeyi sonuna kadar savunan yapısıydı bence. Bir şeye inanmışsa ne yapar ne eder bir yol bulur, bir kanal açar mücadelesini sürdürürdü. Onun için bir şeyin gerçekliğine inanmak mücadele için yeterli bir nedendir. Tüm enerjisini harcardı ve onun başarısından başka odaklandığı nokta yoktu. Yaptığı işi en ince ayrıntısına kadar yapmaya çalışırdı. Eksik bırakmazdı. Yani kararlılık Suzan'la bütünleşiyordu diyebilirim.

Suzan'ın herkeste bıraktığı izlenim inatçılığdır. Bu aslında kararlılıktan, kendine güvenden başka bir şey değildir. Çalışmalarında azimliydi. Ve her zaman "ben öncelikli olarak insani görevimi yerine getiriyorum" derdi.

"İnsan olmayan devrimci olamaz!"

- Suzan her şeyden önce bir gazeteciydi. Bu çalışma sürecindeki gözlemlerinizi anlatabilir misiniz?

- Suzan çalışmalarında çok disiplinliydi. Çalışmalarında kitlelere bir şeyler anlatmak istemesi ve bu şekilde gazetecilik yapması onu sevindirirdi. Gazetecilik bence ona bir sıfat olarak yakışmaz; çünkü o emekçiydi. Her çalışmasında olduğu gibi gazetecilik görevini de titiz bir şekilde yerine getirirdi. Her şeyden önce planlı çalışırdı. Kendine bir program yapar ve o programa göre hareket ederdi. Habere tek başına gitmezdi. Çevresinde bulunan kişileri de oraya götürür, o sürece dâhil ederdi. Haber yaptığı insanların haberini yapmakla kalmaz onların sevincine ve acılarına da ortak olurdu.

- Bir örnek verebilir misiniz?

- Gebze Organize Sanayi'de E-Kart diye bir direniş vardı. Suzan, bu direnişi yakından takip ediyordu. Direnişte olan bir işçinin bu süreçte çocuğu olmuştu. Bu onu müthiş bir şekilde etkilemişti. Çünkü çocuk doğdu, yaşama yeni birisi katıldı. Baba evine bir şey götüremeyecek belki. İşçinin evi mahallemizde, bize yakın bir yerdeydi. Suzan tuttu çocuğa kendi eliyle bir şeyler ördü. Evin ihtiyacını bir nebze de olsa karşılamaya çalıştı. Çok iyi bir dostluk oluşturdu. Bir şey olduğunda "Suzan abla" diye ararlardı. Sonrasında bu ilişkiyi siyasi bir şekilde örerdi. Tutuklanana kadar ilişkisini sürdürdü. Hatta tutuklandıktan sonra beni aradılar.

Yine 2008-2009 yılında Başbüyük'te Kentsel Dönüşüm Projesi'ne karşı direnen insanların yanında da Suzan vardı. Haber yapmanın yanında insanlarla orada da iyi ilişkiler kurdu.

Suzan her şeyden önce şunu söylerdi: "İnsan olmayan, asgari insani değerleri taşımayan devrimci olamaz. Olursa da onun devrimciliğinden kimseye hayır gelmez."

Devrimcilerin her şeyden önce insani yanlarının gelişmiş olması gerektiğine inanırdı.

Bırakalım insana, hayvana işkence yapana, acı çektirene bile Suzan insan gözüyle bakmazdı. Bir kediyeye, bir köpeğe vurana hemen tepki gösterirdi. Bir örnekle bitireyim. Mahallemizde bir ailenin evlatlık aldığı bir çocuk vardı. Çocuğumuzla hemen aynı yaşta idi. Çocuklar mahallede oynarken bu kadın ipin bir ucunu ayağına diğer ucunu da çocuğun boynuna bağlamıştı. Suzan bunu fark eder etmez hemen İstanbul Barosu Çocuk Bölümü'nü aramıştı. Baro'dan gelen yetkililer işlem yapmışlardı. Tabii daha sonra bu aile bize düşman gözüyle baktı ama Suzan doğru bildiği bir şeyi yaptığı için gayet onurlu ve başı dik durdu.

Kürtçe Dil Kursu için ilan yerine...

Eskiden yokmuş bu dil yasağı. Ülke-mizde de öyle, bırakın köklü bir geç-miş, en fazla 88 yıllık bir tarihe sahip. Kapitalist sömürü sisteminin, ezilen ulus ve azınlık milliyetlerin başına bela olarak faşizmle işlevselleştirdiği ulus-devlet mekanizmasının tahakkümü; dil yasağı...

Denilir ki, ulusal farklılıkları açığa çıkarmak, sınıfın kardeşliğini baltalamak içindir. Zaten kardeşin, kardeşten "üstünlüğü ve ayrıcalığı" değil midir, düzeni ayakta tutan! Oysa özgürlük olsaydı, diller özümseyebilirlerdi birbirini. Lakin yoktu özgürlük ve muktedirler, önlerine fırlatılacak bir kemik uğruna, birbirini kardeş bellemese de düşmanlık etmemişleri düşman kılmak için ötekinin diline kelepçe vurdu. Kelepçe bileklere de geçti sonra ama hala dilden sökülmedi.

Köklü bir geçmişe sahip olmasa da seksen sekiz yıl, az değil. Üstelik hayatın en canlı seyrettiği, pazar ve okul başta olmak üzere bir bütün kamusal alandan çekilen bir dil, haliyle dolaşıma giremediği her derecede unutulmaya yüz tutacaktı. Herkesin malumudur ki, Kürtçenin yok olma riskini atlatabilmesi, Kürtlerin anadilde eğitim talebi ekseninde olmak üzere Kürtçeye özgürlük gibi "politik" bir talebi sıkıca savunması ve güncel tutması sağlayabilmiştir.

Rizikonun üstesinden gelinmiştir ama

dil için şart olan dolaşım alanları hala çok eksiktir. Bu gazetenin okurları olarak tanımlayabileceğimiz bizler için ise durum daha da geridir. Yıllar yılı, yasaklanmış anadilinin kendisinde yarattığı "Konuşuyorum ama yokum!" algısından muzdarip (yazının yazarı dâhil) Kürt arkadaş ve yoldaşlarımız için (unutmaya terk etmiş olsa da) bildiği dil, yüz kelimelik ana – evlat sohbetiyle sınırlıdır. Şüphesiz ki, kısıtlı olan dolaşım alanı dolayısıyla ifade karşılaşılan sorunlar, hızlı olamı koşulluyor. Ancak takdir edilmelidir ki, anadil, gündelik yaşamın ivdiliğine heba edilemez, edilmemelidir.

Edilmemelidir, çünkü bu dili öğrenmeden bırakalım Kürtler içinde örgütlenmeyi, Kürtleri anlamayı dahi başaramayız. Kişinin kendisini en iyi ifade edebildiği dilin anadili olduğu (bilimsel) gerçeği, başka bir gerçeğe daha işaret etmiyor mu? Bir kimseyi, en iyi, onun anadilinde anlayabileceğimiz gerçeğine...

Buradan kendimize çıkaracağımız hissenin, "Herkes Kürtçe mi, öğrenecek yani!" bayağı çıkışına kurban edilemeyecek bir anlamı vardır. Bu çıkışın, istisna olduğunu düşünenlere hiç de naçizane olmayan bir misal vermek istiyoruz: Birçok toplantıda tanıklık edilmiştir ki, çevirisiz yapılan Kürtçe sunumlara yönelik "Türkçe konuş, anlamıyoruz" derecesine varan tepkiler

Denilir ki, ulusal farklılıkları açığa çıkarmak, sınıfın kardeşliğini baltalamak içindir. Zaten kardeşin, kardeşten 'üstünlüğü ve ayrıcalığı' değil midir, düzeni ayakta tutan! Oysa özgürlük olsaydı, diller özümseyebilirlerdi birbirini.

olmuştur. Ağır olacak ama bu tepkinin "Türkçe konuş, çok konuş!" zulümüyle ne yazık ki, dolaylı bir bağı vardır. Daha hafif bir ifadeyle, onlara söylenecek tek şey, yine onların söylediğidir: Evet anlamıyorsunuz!

Eskiden dil yasağı yok imiş. Eskiden halk arasında tercüman da yokmuş. Eskiden de kapı komşusu olabiliyor-muş, Kürt, Türk, Ermeni, Arap... Eskiden anlayabiliyor, anlaşabiliyorlarmış. Bugün neden anlayamayalım! Dilimin gramerini, etimolojisini öğrenmeni değil, mümkünse sadece derdimi anlayacak ölçüde anlamamı bekliyorum. Bu dili bilmeyişimizin şüphesiz ki, siyasi nedenleri var. Ama öğrenmemiz gerektiğinin de siyasi nedenleri olduğunu unutmamalı. Anlatabiliyor muyum?

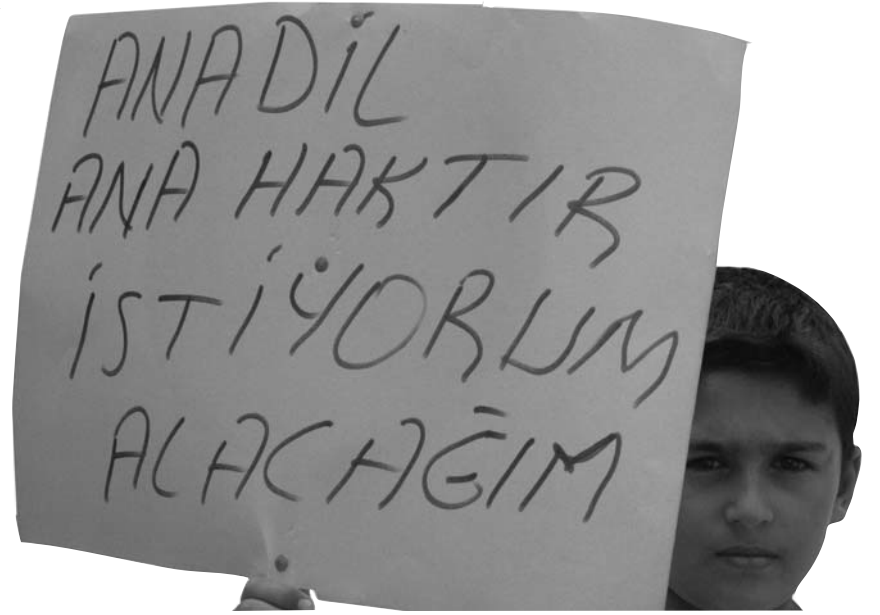
Sayın (ve sevgili) okur! Yukarıdaki başlıktan da anlaşılacağı üzere, bu yazının giriş paragrafları Kürtçenin yasaklanmışlığı üzerine bir denemeye giriş denemesi mahiyetindedir. Galiba öyle de kalmıştır. O yüzden unuttu-

söyleyelim: İstanbul Kürt Enstitüsü, yeni dönem Kürtçe Dil Atölyeleri derslerini başlatmış bulunuyor. Unkapanı – İstanbul'daki binasında kurs veren kurum, ayrıca bu yıl, Özgür Üniversite, Arzela, Esenyurt Gençlik Kültür Merkezi, Boğaziçi Üniversitesi, ŞAH-DER, KAY-DER, MED-DER, KÜL-DER, Kartal Eğitim-Sen'de verilecek derslerin yanı sıra Özgür Demokratik Alevi Derneği'nde de (ÖDAH) Kirmanckî-Dimilkî lehçesinde dersler verilecek.

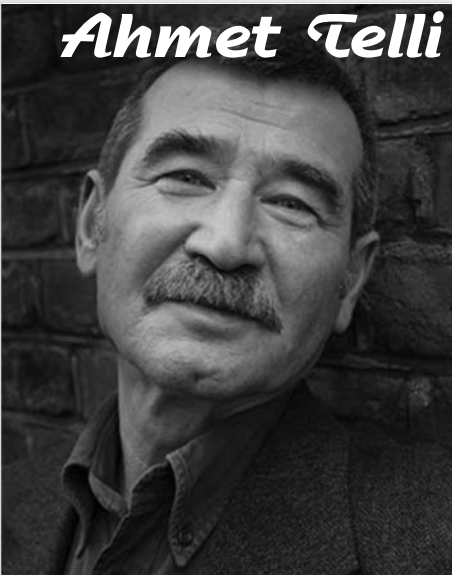
Merak edenlere ek bilgi: Kurs esasen ücretsiz. Zira katılımcılardan, ilgili kurun kitap ücretiyle birlikte, tek sefere mahsus olmak üzere (herkes için) oldukça cüzi bir para talep edilmektedir. Haftada iki gün – dört saat olarak yürütülecek dil atölyeleri hiç Kürtçe bilmeyenler için başlangıç kuru da vermektedir.

Herkes Kürtçe kursuna gitmeyecek ama anlıyorsun değil mi?

(Bir ÖG okuru)

Ahmet Telli Bakış'taydı

Bakış Kültür Sanat Merkezi'nin Perşembe Söyleşilerinin 20 Ekim'deki konuşu şair Ahmet Telli'yd. Şiir topluluğumuzun yaptığı kısa bir şiir dinletisinin ardından, Ahmet Telli'nin devrimci mücadelede, sanatın ve devrimci sanat kurumlarının önemi üzerine söyledikleriyle başlayan söyleşi, sanat üzerine yürütülen tartışmalarla devam etti. Telli'nin Erdal Eren ve Necdet Adalı için yazdığı Nida şiirini okuduğu sırada, söyleşi gününün aynı zamanda Özgür Karabulut'un da ölüm

yıldönümüne denk gelmesinden dolayı salonda birçok kişi düşünceli dakikalar yaşadı. Egemen ideolojinin dayattığı burjuva yoz kültüre karşı devrimci kültürün önemi üzerine şekillenen tartışmalar, Ahmet Telli'nin okuduğu şiirlerle, kendi şiiri üzerine anlattıkları

ıyla ve BKSM'nin korunması, büyütülmesi gerektiği yönündeki söylemleriyle son buldu. Ankara'daki Ahmet Telli severlerinin yoğun ilgi gösterdiği söyleşiye yaklaşık 65 kişi katıldı. BKSM'nin yeni dönem çalışmalarını açısından da önemli bir deneyim kazanıldı.

"Ölüm en gencimizden yakaladı, on yedisindeydi
Şimdi uzun uzun susuyor belleğini yitiren kim varsa
Çağ nedir, unutuş ne; zaman bir iğne deliğinden geçip
Darası oluyor birikmiş anuların ve ölümlerin
Kekeme bir tarih yazıcısının bize ayırdığı sayfada
Kanlı bir nidâ işaretiyiz, tarihin imlâsını bozan
Yarah bir nidâyız yaşadığımız bu dünyada..."

Okurlarımızla buluşmaya devam ediyoruz

Özgür Gelecek gazetesi olarak daha nitelikli bir gazete ve daha nitelikli bir kitle çalışması amacıyla yaptığımız okur toplantılarına Mersin, Amed, Bursa ve Dersim ile devam ettik.

MERSİN

Mersin'de okurlarımızla 20 Ekim Perşembe günü biraraya gelerek, öncelikle toplantımızın amacını anlattık. Gazetenin tüm alanlardan beslenmesinin önemi üzerine bir tartışma yürüttük.

Mersin'de genel olarak çalışma tarzımızın dağınık bir seyir izlediği ve kolektif çalışmada yaşanan sorunların gazete dağıtımlarını ve gazeteyi haber, röportaj vs. ile beslemeyi engellediğini tartışırken çok çeşitli öneriler de sunuldu.

2011 yılı başından itibaren isim, içerik, biçim vs. olmak üzere birçok değişiklik gerçekleştiren gazetemiz Özgür Gelecek ile ilgili eleştiriler konuşuldu. Geçmiş süreçlere oranla belli bir olumluluk olmakla birlikte gazetenin genel olarak dilinin zor anlaşılır olması eleştirildi. Gazetenin mizanpaj olarak daha iyi ve daha sade olmasının olumlu olduğu, kadın sayfalarının canlı olduğu vurgulandı.

AMED

22 Ekim Cumartesi günü gerçekleştirdiğimiz toplantıda yayının önemi, gazete değerlendirmesi ve dağıtım konuları üzerinde durduk.

Gazetemizin özellikle dağıtımçıları tarafından okunması, tartışılması konusunda yaşanan eksikliğin nedenleri üzerine konuştuğumuz toplantıda gazetemize yönelik eleştiriler de konuşuldu. Dilin ağır olduğuna dair bir vurgu da Amed'den geldi.

Toplantıda öne çıkan önerilerden bazıları şunlar:

- Kültür-Sanat sayfasında dünya halk kültürüne ve sanat anlayışına ait yazılara daha çok yer verilebilir.
- Enternasyonal sayfalarında dünya devrimci hareketlerine dair daha fazla makale yayınlanabilir.
- Kürtçe yazılara yer verilmeli.
- Daha sık röportajlar yayınlanabilir.
- Daha fazla renkli sayfa, karikatür, bulmaca vs.'ye yer verilebilir.
- Gazetenin ön sayfası daha sade olabilir.
- İnternet sitesi daha aktif ve yaygın bir şekilde kullanılabilir.

Amed'deki toplantıda en çok üzerinde durduğumuz konu gazetenin Kürt bölgesinden beslenmesindeki yetersizliği oldu. Amed'de dağıtım yapan okurlarımızın daha fazla bölgeden ve bölgenin dilinden haber ya-

parak gazeteyi beslemesinin öneminden bahsettik. Okurlarımızın çoğunlukta Kürt olmasına karşın, bölgeden gelen yazıların Kürt halkının mücadelesini anlatmada yetersiz olduğunu ve özellikle Kürtçe haber yapma konusunda eksikliğin kabul lenilmemesi gereken bir durum olduğunu tartıştık.

Gazete dağıtımlarında gazetenin amaç mı, araç mı olduğu konusunda sık sık bir karmaşa yaşandığı; dağıtımlar noktasında çeşitli yol-yöntemler denenerek bunun aşılabilmesi tartışılarda öne çıkan birkaç konuydu...

DERSİM

23 Ekim'de de Dersim'de okurlarımızla bir araya geldik. Gazete değerlendirmesi, yayının önemi gibi konuların yanı sıra kadın çalışmalarına yönelik de tartışma konularına değindiğimiz bir toplantı gerçekleştirdik.

Gazete değerlendirmesinde öne çıkan öneriler şunlardır:

- Gazetenin arka sayfası sürekli

renkli zemin üzerinde olabilir.

- Gazetede köşe yazıları daha belirgin olması açısından tramvay ve kendilerine ait bir resimleri olabilir.
- Sayfa isimleri daha belirgin olabilir.
- Tarih sayfasında röportajlara daha fazla yer verilebilir.
- Okurları bilgilendirmek için daha fazla araştırma yazıları, dosya şeklinde konular hazırlanabilir.
- Emekçinin Gündemi isimli köşede daha güncel ve daha geniş kesimlere hitap eden yazılara yer vermeli.

Merhaba Özgür Gelecek;

Suzan yoldaşın acı haberini Özgür Gündem gazetesinden öğrendik. Böyle bir acı karşısında elbette ki üzüldük. Ama biliyoruz ki, Suzan yoldaş yine fotoğraf makinesi ve kalemle proletaryanın sesi soluğu olmaya devam edecek. Yine Özgür gelecek için yılmadan usanmadan işçi havzalarını, yoksul semtlerin kirli katran kesme taşlarını adımlayacak.

Umutlarımız asla törpülenmiyor. Çünkü umutlarımız yaşadıkça-çoğaldıkça Suzan yoldaş yaşayacak. Suzan'ın aramızdan ayrılmasından dolayı hem Özgür Gelecek gazetesine hem de eşi Bekir abi ve ailesine başsağlığı diliyoruz.

(Kandıra 2 Nolu F Tipi'nden Tutsak Partizanlar)

- Yeni Kadın köşesinde daha çok içe dönük, yani kadın çalışması konusunda ön açıcı yazılar hazırlanabilir.

- Afiş, bildiri vs. çıkan tüm yayınlarımızın bir köşesine gazete sitesinin adresi konularak, ozgurgelecek.net sitesinin daha yaygın tanıtımı yapılabilir.

- Sitede yayınlanan bazı haberler kısaltılıp, link verilerek maillere atılabilir.

- Facebook gibi sosyal paylaşım ağları gazetenin ve sitenin tanıtımı açısından daha aktif kullanılabilir.

BURSA

Okurlarımızla Bursa'da yaptığımız toplantı, gazetenin dağıtımının önemi ve örgütlenmedeki rolü üzerinde odaklandı. Gazetemizin belli bir siyasal birikime sahip olduğunu ve içeriğinin de doyurucu olduğunu dile getiren okurlarımız, yayınlarımızın sahiplenmesi konusunda daha fazla tartışmaya ihtiyaç olduğunu dile getirdiler. Gazetemizin örgütlenmede en önemli araçlardan biri olduğunu söyleyen okurlarımız, dağıtımın bile tek başına bir örgütlenme-organizasyon işi olduğunu ve faaliyetin gelişimine katkı sunacağını ifade ettiler.

Toplantıda tartıştığımız başlıklardan biri de yayın dağıtımında alışıldık çalışma tarzının dışına çıkılmaması gerektiği oldu. Okurlarımızı uzunca süredir aynı mahallelerde ve aynı günlerde dağıtım

yaptıklarını ancak zamanın kısıtlı olmasından dolayı yayınlar üzerinde tartışma fırsatı bulamadıklarından yakındı. Bu başlıkta verimli geçen tartışmanın sonucunda dağıtım için değişik yöntemlerin izlenebileceği ve dogmatik olmamak gerektiği en önemlisi de dağıtımın kolektif olarak örgütlenmesi gereken bir süreç olduğu sonuçlarına varıldı. Genel olarak verimli geçen toplantıda öne çıkan yan, sorunun doğru tespit edildiği ancak bunun yeterli olmadığı, değiştirmek için müdahale etmek gerektiği oldu.

Suzan Zengin öldü mü öldürüldü mü?

Bu ülkede devrimciler ölür mü öldürülür mü? Bu ülkede Osmanlı'dan beri yeryüzünde yaşanan tüm felaketlerin nedeni Allah'a bağlanarak kaderci bir mantıkla işin içinden çıkılıyor. Bu anlayışla bakarsak Suzan Zengin öldü. Gelişmelere kaderci mantıkla yaklaşmazsak yaşanan tüm acıların ve felaketlerin mutlaka bir sebebi olduğu sonucuna ulaşırız. Bu anlayışla bakarsak da Suzan Zengin öldürüldü. Nasıl mı?

Bu soruya Suzan'ın kimliğiyle cevap verelim. Suzan kimdi?

Suzan devrimciydi. Yaşanan tüm olumsuzlukları bilimsel çerçevede sorgulayan, baskılara, haksızlıklara karşı duran, ezilenin yanında saf tutan biriydi. Bu ülkede bu özelliklere sahip olmak, yani sisteme muhalif olmak öldürülmek için geçerli bir sebeptir. Kendinden önce yüzlerce, binlerce örnekte olduğu gibi Suzan da sisteme muhalif, devrimci kimliği nedeniyle ölüme terk edildi...

Suzan'ı hastalık süreci ve ölümünden dolayı Akın Birdal, Oral Çalışlar ve Ragıp Zarakolu gazete köşelerine ve televizyon programlarına taşıdılar. Suzan'ın durumunu gündemleştirerek kamuoyuna çağrı yaptılar.

Ben Alevi ve Kürt olarak bu ülkede her türlü baskıyı gördüm, yaşadım. Osmanlı'dan beri Ermeniler, Kürtler, Aleviler hep katliama, baskıya uğradı, ötekileştirildi. Peki, bu devleti bu kadar güçlü kılan neydi?

Birincisi, insanların beynini dinle uyuşturarak dumura uğratmış, insanları asimile etmeye çalışmıştır. Kendine tabi olmayanları ise katliamlarla susturmaya çalışmıştır. Ve bu baskı zulüm düzeni 700 yıldır sürüyor.

Bu devlet şunu çok açık söylüyor. "Ya taraf olursun ya da bertaraf!" Bu sözü Baba Bush daha sonra da uşağı Tayyip Erdoğan söylemişti.

Suzan tıpkı yoldaşı Polat İyit gibi, Güler Zere gibi bu devlet tarafından tedavisi engellenerek öldürüldü. Ben bu yazıyı kaleme almadan önce, defin sırasında ve sonrasında yoldaşları ve dostları onu anlattılar. Belki bana yazacak fazla bir şey kalmadı. Ben buradan tüm dostlarıma ve yoldaşlarıma çağrı yapmak istiyorum. Suzan ve Suzan gibilerin ölmemesi için geç kalmadan şimdiden yapacağımız şeyler var mutlaka. Onu anlatacağız her yerde ve onu ölüme götüren süreci, yapılması gerekenleri, üzerimize düşenleri şu anda hapishanelerdeki hasta tutsaklar için yapacağız, yapmalıyız.

(Okmeydanı'ndan bir ÖG okuru)

WAN halkı değil, devlet enkaz altında!

Amed: Wan'da gerçekleşen 7.2 büyüklüğündeki depremde yaşanan can kayıpları ve yıkımın şiddetinin oldukça büyük olması başta Kürt halkı olmak üzere, duyarlı bütün kesimleri anında harekete geçirmiş ve Wan halkı için deyim yerindeyse seferberlik ilan edilmiştir. Başta tüm Kürdistan olmak üzere tüm Wan'a giyecek, battaniye, gıda ve ilaç yardımında bulunmuştur. Yedisinden yetmişine; güneyden kuzeye destek mesajları Wan halkına iletilirken faşizm o çirkin yüzünü bir kere daha göstermiş ve deprem üzerinden Kürt halkının mücadelesine saldırmaya başlamıştır. İlk günden beri kulakları tıkayan devlet, aynı tavrını sürdürüyor.

Hayati önem taşıyan arama kurtarma faaliyetleri geç başlatılırken barınma, gıda ve giyecek konusu ise devletin hiç gündemine girmemiştir. Bu durum karşısında özellikle Kürdistan coğrafyası tek yürek olmuş, yaşanan gelişmelere ve ihtiyaçlara göre çalışmaktadır. Her mahallede eşya, giysi, gıda ve çadır toplanmaktadır. Kadınlar, erkekler ve gençler, evleri ve esnafları gezip eşya toplamakta, akşamları ise eşyaların tırlara yüklenmesinde ortaklaşa çalışmaktadırlar.

Devlet Gönderilen Yardımları Engellemeye Çalışıyor

Devletin elinin kalkmadığı bu süreçte Kürt halkı ve BDP'nin yoğun emekleri ile ihtiyaç sahiplerine yardım ulaştırılmaya çalışılıyor. Sistem güçleri ise yardım göndermediği gibi gönderilenleri engellemeye çalışıyor. İstanbul Bağcılar'da yardım torbasını BDP binasına bırakmak isteyen bir kişiyi polis engellemiş ve "yardımı yaparsa devlet yapar" denilmiştir. Jandarma tarafından yardım tırlarının içi aranmış, yardımların üzerine Kızılay amblemi yapıştırılmak istenmiştir. BDP belediyelerine valilik tarafından gönderilen yazıda ise yardımların Kızılay aracılığı ile yapılması "emredilmiştir". Amed il belediyesinin toplanan eşyaların koyulması için ayarladıkları TEKEL deposu valiliğin göndermiş olduğu yazıyla engellenmiştir. Diğer taraftan devletin gönderdiği paketlerin içinden Türk bayrağı, sopa, taş vb. şeyler de çıkmaktadır.

Medya Aracılığı İle Yürütülen Faşist Söylemler/Saldırıları

TV'ler ve sosyal paylaşım siteleri üzerinden yine Kürt halkının kimliğine, iradesine saldırılmıştır. Bu ırkçı ve şoven söylemlerin elbette ki Colémerg'teki (Hakkâri) eylemle ilişkileri

var. Colémerg eyleminden sonra Kürtlere yönelik geliştirilen linç saldırılarında bir artışın olduğu şüphesizdir. Hızını alamayan bu eli kanlı faşistler deprem sonrası Wan halkına da saldırmaktan geri durmamış ve süreç daha da fazla politize olarak devam etmiştir. Depremi ilk yaşandığı dakikalardan itibaren haber sitelerinin yorum kısmına yazılan "Allah inşallah Diyarbakır, Şırnak ve Hakkâri'nin de başına verir" ve "Diğer Kürtler de aynı sonu inşallah yaşar" denilmiş, faşist gruplar tarafından Taksim Meydanında davullar çalmıştır. Med-

yada ise **Müge Anlı** isimli şahıs "Siz askerlerimizi öldürün, polisimize taş atın ondan sonra nerde bu devlet diye konuşun" demiş, HaberTürk muhabiri **Duygu Canbaş** "Wan'da da olsa" gibi insanlık dışı kavramları kullanmıştır. Erdoğan da farklı bir açıklama yaparak "sokakta taş atanlar nerede?" dedi ama unuttuğu bir şey vardı ki taş atan çocuklar harçlıklarını harcamayıp Wanlı kardeşlerine göndermişti.

Wan'da Neler Oluyor?

Wan Erciş'te yaşanan deprem sonrası arama kurtarma çalışmaları sırasında tüyler ürperten anlar yaşanmakta ve insanlar o en zorlu anlarında gelecek yardımlara çok daha fazla gereksinim duymuşlardır. Elbette ki enkaz altında kalanlara öncelikle ulaşılması ve onların kurtarılması en acil yapılması gerekenlerin başında gelmektedir. Ancak basına da yansıdığı üzere arama kurtarma çalışmalarını yürüten ekiplerin yetersizliği ve bu yetersizliğin giderilmesine yönelik herhangi bir adımın atılmıyor oluşu beklenti içerisindeki halkın öfkesinin daha da artmasına neden oluyor. Bu nedenle enkaz altındakileri kurtarma çalış-

malarının büyük çoğunluğunu halk yapmaktadır. Halen enkazların büyük bir çoğunluğu dururken, köylerde enkaz çalışmasına başlanılmadı. Böylesi bir durumda yardım ihtiyaçlarını iletmek için ilçe kaymakamının yanına giden muhtarlar geri gönderilmiştir. Köylerindeki insanlarına yardım edilmediği için 34 muhtar istifa etmiştir. Devletin ihmalkârlığını protesto eden halkın üzerine gaz bombası sıkılmıştır.

Tüm bu baskı ve görmezden gelme politikasının yanında yaşama savaşı da veriyorlar. Ekmek 2,50 TL olurken git-

miş (özellikle öğrenci yurtları, hastaneler, öğretmen evi), çöken binaların altında ise öğrenciler, öğretmenler ve kamu çalışanları yaşamını yitirmiştir.

Eski AKP Belediye Başkanı, Şimdiki AKP Milletvekili; Deprem Sorumlusu

Eski Erciş Belediye Başkanı şimdiki AKP milletvekili Fatih Çiftçi hakkında yolsuzluk, görevi kötüye kullanma, imar mevzuatına aykırılık, kendisine ve yakınlarına fayda sağlamak gibi birçok konuda, mühendislik firmaları, suç duyurusunda bulunmuştur. Suç duyurusunda yer alan konulardan biri de ruhsat verdiği yerlerin Wan halkına mezar olan binalardan olması. Erciş 2. İdari Mahkemesi'nde süren davada Ereğ-San firması tarafından yapılan ve 40 kişiye mezar olan 8 katlı binanın onayını Fatih Çiftçi'nin verdiği ortaya çıktı. İmar izni üç olmasına rağmen sekiz katlı yapılmasına onay çıkarıyor. Görünen o ki suçlardan korunmak içinde dokunulmazlık zırhının arkasına sığınmış ama halkların öfkesinden kurtulamayacağı kesin.

Wan Halkı İçin Birlik Olma Zamanı

Wan halkını deprem, kış hazırlıklarının yapıldığı bir dönemde yakaladı. Büyük acılar yaşadılar ve artık hayatta kalma mücadelesi içindeler. Soğukların başladığı bir dönemde barınma ihtiyacının yakıcılığı hissediliyor. Özellikle çadır sıkıntısı çekiliyor. Deprem nedeniyle spekülasyon artışları olmakta gıda ürünleri 2-3 katına satılmaktadır. Bebekler için mama ve bez gerekmektedir. Wan halkına karşı yönelen ırkçı faşist saldırılarda bize düşen görev buna karşı göğüs germektir. Başlatmış olduğumuz kampanya tam bu amaca uygun olarak Kürt halkının yaşadığı bu acıyı gidermek ve sarmak, aynı zamanda Kürt halkına karşı yönelen faşist elleri engellemektir.

DEKSİM

Tunceli Üniversitesi öğrencileri de Wan'da yaşanan depremin ardından, halka yardım amacıyla yurtta ve okulda yardım kampanyası yaptılar. Kampanyayı üniversitede basına açıklayan öğrenciler, Wan'daki kardeşlerinin acılarını paylaştıklarını ve yanlarında olduklarını vurguladılar.

Öğrenciler Wan için birleşti!

AMED

Wan'da meydana gelen depreme devletin gözlerini yumduğu, medyanın ırkçı söylemleri/saldırıları ve faşist grupların davullar çalarak eğlendiği bir süreçte tüm Kürdistan illeri tek yürek oldu. Dicle Üniversitesinde YDG ve DÜÖ-DER olarak bir eylem gerçekleştirdik.

Eylem, Eğitim Fakültesi kantininde zılgıt ve slogan sesleriyle başlayıp daha sonra yürüyüşle Mimarlık Fakültesine gelindi. ÖGB tarafından mimarlık kantininde öğrencilere eyleme çağrı yapılmasına izin verilmedi. Daha sonra mimarlık önünde, mimarlık fakültesindeki öğrencilere "Hepimiz Kürdüz, hepimiz Wanlıyız", "Wan halkı asla yalnız değildir" sloganlarıyla eyleme çağrı yapıldı ve öğrencilerin ilgisiyle karşılaştık. Yürüyüş sloganlar

eşliğinde Fen-Edebiyat Fakültesinin önünde Wan'da yaşamını yitirenler için bir dakikalık saygı duruşundan sonra yapılan basın açıklamasında, Wan halkının acılarını paylaştıklarını, başta Kürt halkı olmak üzere bütün duyarlı insanların, duyarlılığına ve dayanışmasına değinilmiş, daha sonra devletin faşist söylemlerine sessiz kalmayacağı söylenerek basın açıklaması sonlandırılmıştır.